

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

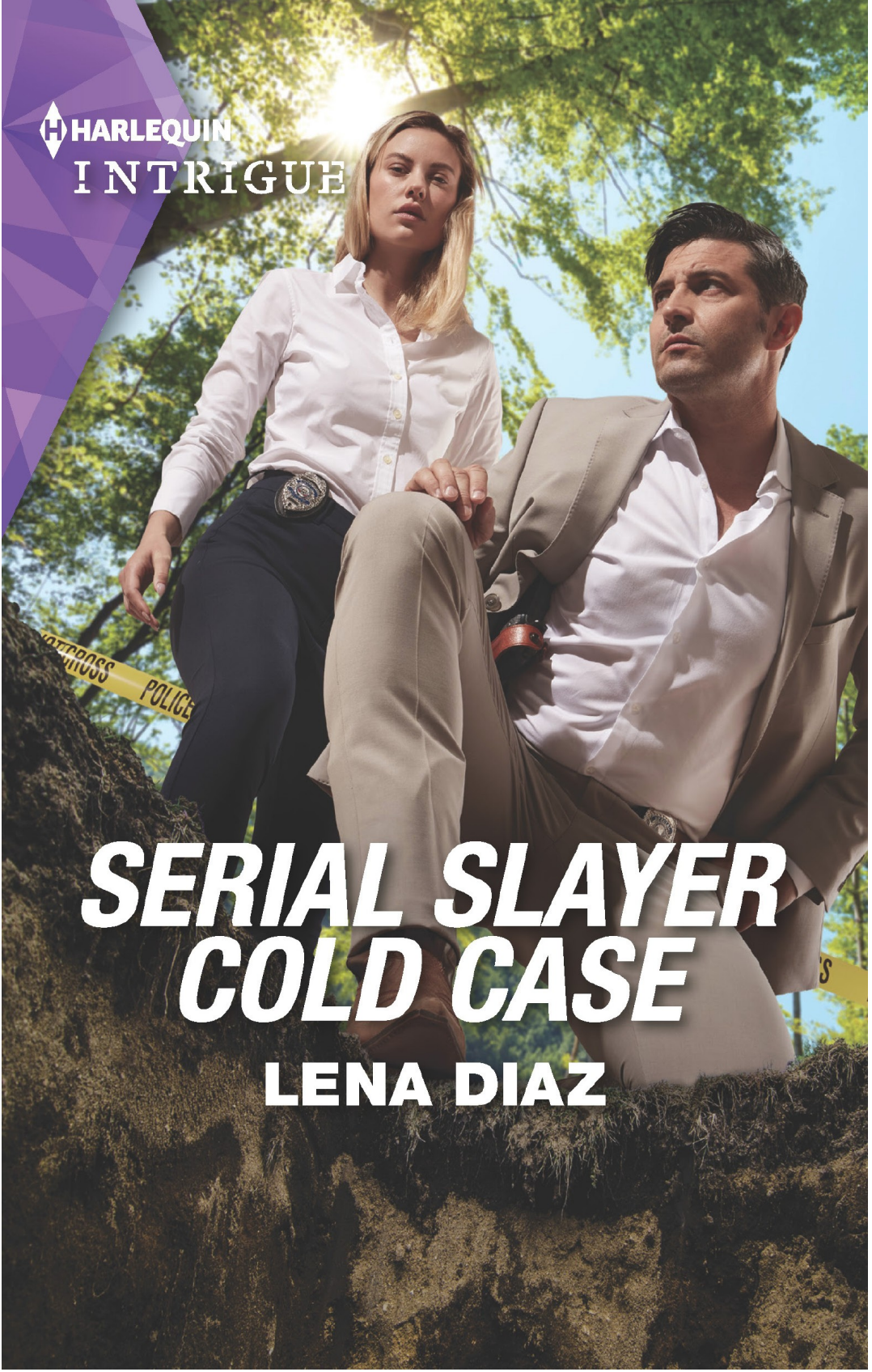
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 HARLEQUIN
INTRIGUE

SERIAL SLAYER COLD CASE

LENA DIAZ

HARLEQUIN
INTRIGUE

SERIAL SLAYER COLD CASE

LENA DIAZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"Bree, gözlerini aç. Bana bak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ryland uçurumdan kamyonun kapısının hemen önündeki açık havaya fırladığında şaşkınlıktan nefesi kesildi.

"Hazır ol," dedi ona. "Sana uzanacağım. Elimi tutman gerekecek."

Uçuruma doğru geri döndü. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Kamyonu tutmaktan vazgeçip, adam yanından geçerken ona mı tutunacaktı? İmkansızdı.

"Bree, daha fazla yaklaşmam. Anlıyor musun? Bir sonraki geçişimde elimi tut." Uçuruma doğru geri savruldu. "Bir sonraki salıncak," diye seslendi. "O dal tutmayacak. Ya şimdi ya da asla. Bana uzan, Bree."

Ayakları tekrar uçurumdan itti. Ona doğru savruldu, yaklaştı, yaklaştı.

"Şimdi, Bree. Elimi tut!"

Ayaklarıyla iterek kendini açıklıktan ona doğru fırlattı, açık havaya düşerken boğazında bir çığlık koptu.

SERİ KATİL FAİLİ MEÇHUL DAVASI

Lena Diaz

 HARLEQUIN
INTRIGUE

Lena Diaz Kentucky'de doğdu ve Kaliforniya'da da yaşadı,
Şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Louisiana ve Florida.
Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Romance
Writers of America Golden Heart® Ödülü finalistisi olan yazar, aynı zamanda
Daphne du Maurier Ödülü'nü de kazanmıştır.
Gizem / Gerilim dalında mükemmellik. Lena hakkında en son haberleri almak
için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin Intrigue

tarafından yazılan kitaplar

Tennessee'de Bir Faili Meçhul Hikayesi

Prescott Dağında Cinayet Seri
Katil Faili Meçhul Davası

Adalet Arayıcıları

Kovboy Ateş Altında

Ajan Kuşatma

Altında Katil

Komplosu

Ölümcül İkili Oyun

The Mighty McKenzies

Dumanlı Dağlar Korucusu

Smokies Özel Ajanı Çelişkili

Kanıtlar

Gizli Asi

Tennessee SWAT

Dağ Tanığı Gizli

Takipçi

Dedektif SWAT Açmazında

Mahsur Kaldı

Harlequin.com'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

KARAKTER KADROSU

Ryland Beck-Sivil faili meçhul davalar şirketi Unfinished Business'ın **baş** araştırmacısı. Ayrıca Tennessee Soruşturma Bürosu'nda eski bir özel ajan ceza müfettişidir. Dumanlı Dağlar'da yaşıyor. Gatlinburg yakınlarındaki dağlar.

Bree Clark-Monroe County Şerif Ofisi'nde çalışan **bir** dedektif, Bitmemiş İş'in merkezinin bulunduğu yerden iki ilçe ötede. Kendisi Ryland'ın dört yıl önce çözemediği bir seri katil davasında ona yardım etmekten heyecan duyuyordu.

Dane Palmer-Monroe İlçesinin baş savcısı. Dört yıl aradan sonra bir seri katil kendi bölgesinde yeniden ortaya çıkınca, Görgü tanıkları Palmer'ı her cinayetin işlendiği yerde gördüklerini söylüyorlar. Birincil şüpheli o olur.

Tommy Peterson-Monroe County şerifi, dedektiflerinin resmi dava kayıtlarına ne yazacaklarına karışıyor ve bu da soruşturmayı zorlaştırıyor. Avcı davasının çözülmesini istemiyor mu?

Silas Gerloff - Kendisini yoldan çıkaran bir sürücüyü öldürdüğü bir yol öfkesi olayı nedeniyle hapiste. En son Liam Kline'in hücre arkadaşıydı. Dumanlı Dağlar Katili davasını çözmek için çok önemli kanıtlara sahip olabilir.

Liam Kline - Monroe County'de bilgisayarında çocuk pornosu bulundurmaktan haksız yere hüküm giymiş bir işadamı. Birkaç yıl sonra aklanan Kline, Silas Gerloff'un hücre arkadaşı olarak hapisanede Dane Palmer tarafından işlenen suçlara ışık tutabilecek ve savcının da bir katil olup olmadığını kanıtlayabilecek bilgiler toplamıştır.

Ailem ve bu harika arkadaşlarım da dahil olmak üzere pek çok insanın desteği olmasaydı, hikayelerimi paylaşarak hayal dünyamda yaşayamazdım: Connie, Jan, Amy, Alison, Angi, Jean, Donnell ve çok daha fazlası! Hepinizi seviyorum.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Onaltı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

Onyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

[Yirminci İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi BölümÜçüncü](#)

[Bölüm Bölüm Beşinci](#)

[BölümDördüncü](#)

[B.J. Daniels'ın yazdığı *Before Buckhorn*'dan alıntı](#)

[Cindi Myers'ın *Dolunay Madeninde Kayıp* adlı kitabından alıntı](#)

Birinci Bölüm

Her gün işe gidip gelirken Prescott Dağı'ndaki tehlikeli virajları alırken direksiyonu sıkıca kavramak Ryland Beck için tipik bir durumdu. Yolun diğer tarafındaki dik düşüşe doğru bakmayı kararlılıkla reddederken *gülümsemek* tipik *değildi*. Hiçbir şey, yükseklik fobisi bile, bu soğuk Ekim sabahında heyecanını azaltamazdı. Bugün, dört yıl önce kapanmış olan bir seri katil vakasını araştırmaya başlayacaktı.

Dumanlı Dağ Katili'ni yakalamak hayatımın mücadelesiydi. Şüpheli yok. DNA yok. Uygulanabilir bir davranış profili yok. Kanıt eksikliğine rağmen Ryland katili parmaklıklar ardına koymaya kararlıydı. Beş kurbanın ailelerine hak ettikleri cevapları ve adaleti vermek istiyordu.

Ne yazık ki, onlara veremediği şey kapanış oldu. Kendisinin de çok iyi bildiği gibi, kapanış hayali bir yapıydı. Sevilen birinin ölümü, geride kalanların kalplerinde ve hayatlarında her zaman büyük bir boşluk bırakırdı. Ancak kurbanın katilinin yakalandığını ve cezalandırıldığını bilmek, dayanılmaz acıyı daha katlanılabilir hale getirmek için uzun bir yol kat ederdi.

İnternette hakkında bulduğu sınırlı bilgileri düşünürken UB karargâhına doğru dağda dolambaçlı yollardan ilerlemeye devam etti.

cinayetler. Avcının *çalışma şekli* tutarlıydı: tüm kurbanları boğulmuş, cesetleri Monroe County'deki ormana atılmıştı. Ancak genç kadınlar olmalarının yanı sıra, kurbanların özellikleri de birbirinden farklıydı. Etnik kökenleri gibi eğitim ve ekonomik geçmişleri de farklıydı. Bazıları evliydi, bazıları değildi. Bazılarının çocukları vardı, bazılarının yoktu. yoktu. Tüm bunlar, onları kimin öldürdüğünü bulmaya yardımcı olacak faydalı bir profil oluşturmayı neredeyse imkansız hale getirdi.

Monroe Bölgesi Şerif Ofisi dedektifleri davanın çözülemez olduğuna karar vermişti. Ancak burada, Gatlinburg'da Ryland'ın benzersiz bir avantajı vardı: Bir cinayet davası sonuçsuz kaldığında kurbanın ailesinin çektiği acıyı ilk elden bilen çok zengin bir patron.

Karısının öldürülmesinden ve bebek yaştaki kızının kaybolmasından yedi yıl sonra Grayson Prescott, durgun polis soruşturmasından umudunu kesmişti. Unfinished adında bir faili meçhul dava şirketi kurmaya karar verdi.

İş. Sadece birkaç ay sonra UB davayı çözmüştü. Şimdi, Doğu Tennessee bölgesindeki otuz üç ilçe UB ile bir ortaklık kurmuş ve faili meçhul davalarını çözmesi için UB'ye yalvarıyordu.

Eğer bu ilçeler işlerini yapmak için gerçekten ihtiyaç duydukları bütçeye sahip olsalardı, kendilerine karşılıksız yardım etmesi için sivil bir kurumla sözleşme yapmak zorunda kalmazlardı. Ryland, geçmişteki kariyeri sırasında da aynı sorunla karşılaşmıştı.

Tennessee Soruşturma Bürosu. Kaç katil serbest kaldı?

Çünkü bazı muhasebeciler paraya hayatlardan daha çok değer veriyordu. Bu katillerden kaçış başka insanları öldürmeye devam etti? Bu sorular Ryland'ın peşini bırakmıyordu.

Ama suçluluk duygusuna katlanması daha kolaydı.

UB'de bir davadan vazgeçmesi, kaynak yetersizliği değil, çözülemez olduğuna karar *vermesiydi*.

Başka bir keskin virajı döndü. Yolun ortasında bir adam duruyordu. şeritte. Ryland frene bastı ve direksiyonu sertçe sola kırdı. Adam sağa, drenaj hendeğine doğru daldı. Ryland'ın Range Rover'ı yana doğru savruldu.

Direksiyonla boğuşurken, tehlikeli uçurumdan uzaklaşmaya çalışırken kalbi boğazına kaçmıştı. Devasa

Lastikler adamı yakaladı, tuttu ve yolun diğer tarafına fırlattı. Sert bir fren ve adamın birkaç dakika önce durduğu yerden birkaç santim ötede sallanarak durdu.

Ciğerlerinden bastırılmış bir nefes kekeleyerek çıktı. Mide bulantısı midesinde çalkalandı.

Direksiyonu çok sıkı tutmaktan elleri ağrıyordu. Birkaç saniye boyunca tek yapabildiği şok içinde oturup olanları, *neredeyse* olacakları düşünmek oldu. Neredeyse dağdan fırlayıp ölüme gidiyordu. Ve neredeyse bir yayayı da öldürüyordu.

Bu arada, sorumlu adam yaklaşık yirmi metre , atladığı anlaşılan hendeğin diğer tarafında sakince ayağa kalktı. Fırçaladı

kot pantolonunu giydi, sonra lekeli beyaz gömleğini düzeltti, görünüşe göre Ölümle burun buruna geldiğinden habersizdi. Soğuk havaya rağmen ceket giymemişti. Kasabadan kilometrelerce uzakta, ıssız bir dağda ne işi vardı?

Sonunda Ryland'a baktığında yüz ifadesinde ne korku ne de kör bir virajda yolda durduğu için duyduğu suçluluktan eser vardı. Sonra çok tuhaf bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Ryland'ın içgüdüsel olarak takım elbisesinin ceketinin kenarını kılıfının arkasına neden olan vahşi görünümlü bir gülümsemeydi.

ona çek.

Sanki Ryland'ın aklından geçenleri okuyormuş gibi, adamın gözleri kısıldı. Sağ elini arkasına götürdü. Ve bekledi. Belinde bir silah var mıydı? Bıçak mı? Neden bu kadar garip davranıyordu? Bir kazaya neden olmak istemiş ve bunu başaramadığı için hayal kırıklığına mı uğramıştı? Eğer durum buysa, tehlikeliydi ve durdurulması gerekiyordu.

Bu düşünce Ryland'ın dikiz aynasına bakmasına neden oldu, eğer virajdan başka bir araç gelirse ve o hala burada oturuyorsa ondan kaçmak için direksiyonu kırmak zorunda kalacaklardı. Ve eğer dört tekerlekten çekişli bir arabaları yoksa, onun kadar şanslı olmayabilirlerdi.

Rover'ı olabildiğince omuza çekti ve yaktı. Dışarı fırladı ve kaputun etrafından dolaşmaya başlamıştı ki adam ormana girip gözden kayboldu.

"Hey, bayım, bekleyin!" Ryland çamurlu hendeğin kenarında duraksadı, adamı bir an görebilmeyi umuyordu. Ama tek gördüğü çalılar ve ağaçlardı. "Bayım, geri gelin. İyi olduğunuzdan emin olmak istiyorum," diye seslendi. Nefesinin altında ekledi, "Ve burada başka birinin hayatıyla Tanrı'yı oynamadığını."

Cevabı sessizlik oldu.

Hendekteki çamurlu suya hüzünlü bir bakış attıktan sonra geri çekildi ve koşarak atladi.

İkinci Bölüm

Ryland, Bitmemiş İş'in cam kapılarından birini öyle sert itti ki kapı eşiğine çarpıp geri döndü. Yüzüne çarpmadan hemen önce yakalamayı başardı. Tiksimtiyle başını salladı. Kırık bir burun bu sefil sabahı tamamen bitirebilirdi.

Zaten acı verici bir şekilde küçülen deri çizimleri ahşap zeminde gıcırdarken, solundaki iki katlı kavernöz odadaki masasına doğru ilerledi. En uçtaki ikinci kat balkonunda bulunan cam duvarlı konferans odalarından birinde bulunan Grayson ve karısı Willow da dahil olmak üzere tüm gözler ona çevrilmişti.

İzleyicilerini gelerek, beklenmedik son dakika uçuşları veya diğer acil durumlar için giysi ve tuvalet malzemelerinden oluşan çantasını almak üzere alt çekmecesini açtı. Bugün kesinlikle *diğer* kategoriye giriyordu.

Müfettiş arkadaşlarından biri, Adam Trent, masasının yanında durdu. Sırtmasını ve aklından geçirdiği alaycı yorumu bastırmaya çalışırken dudakları kıpırdadı.

Koca bir çamur parçası Ryland'ın saçlarından kayarak masasının ortasındaki dosyanın üzerine düşmek için o anı .

Trent önce çamura, sonra Ryland'a baktı, ağzı eğlenerek kıvrıldı. "İşe giderken Yaşlı MacDonald'ın çiftliğini ziyaret ettin mi?"

"Tek kelime daha etme," diye tersledi Ryland.

Daha da büyük bir çamur lekesi yere sıçradı. Trent kahkahalarla uludu.

Ryland ona birkaç renkli cümle yöneltti ve çantasını kaptı. "Gülmeyi bırakmayı başardığında bir işe yara. Güvenliğe yolun hemen aşağısındaki ormanda dolaşan, muhtemelen silahlı, orta yaşlı beyaz bir erkek için tetikte olmalarını söyle. Üzerimi değiştirdikten sonra Gatlinburg polisine haber vereceğim."

Trent hâlâ güldüğünden, Ryland onu duyduğundan bile emin değildi. Dişlerini sıktı ve girişten geçerek sağdaki tuvaletlere doğru ilerledi. Yıkık ayakkabılarının her gıcirtısı, az önce çıktığı odadan gelen kahkahalarla noktalanıyordu.

"Affedersiniz," seslendi tanımadığı kadınsı bir ses arkasından, girişe yakın bir . "Biri Ryland Beck'i bulmama yardım edebilir mi?"

Ben Monroe İlçe Şerifliği'nden Dedektif Bree Clark. Avcı davasının dosya ve kanıt kutularını getirdim."

"Evet, hanımefendi." Trent cevap verirken hâlâ kıkırdıyordu. "Hey, Ry, bekle. Bir ziyaretçin var."

Ryland banyo kapısını hızla açtı ve içeri kaçtı.

* * *

Avcı fiziksel kanıtları UB'nin kanıt odasına aktarmayı nihayet bitirmiş olmanın rahatlığıyla Bree Clark eteğini düzeltti ve Ryland Beck'in masasının yanındaki misafir koltuğuna oturdu.

Ryland, Bree'nin polis getirdiği çekiciyi kullanarak, on iki kutu dosyanın sonuncusunu da masasının diğer tarafına bıraktı ve yerine oturdu.

Ona gözetim zinciri formlarını vermek üzereydi ama önünde duran çamurlu dosyayı fark edince tereddüt etti.

Yüzünü buruşturdu ve dosyayı çekmeceye attı. "Bu daha önce işaretlediğimiz envanter listesi mi?"

"Evet." Kâğıtları adamın işaretlediği yere koydu. "Her bir maddeyi zaten parafladığınıza göre, şimdi tek yapmanız gereken ilk ve son sayfayı imzalamak ve ardından iletişim bilgilerini doğrulamak. Hazır olduğunuzda, anlaştığımız gibi sizi ve ekibinizi bilgilendireceğim."

"Ryland." Birkaç masa ötedeki adamlardan biri elinde bir ve ona doğru işaret etti. "Gatlinburg Polisi'nin gördüğünüz adam hakkında daha fazla sorusu var."

Ryland ona özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim. Buraya gelirken... bir olay oldu ve o telefona bakmam gerekiyor. Hemen döneceğim."

Başını salladı ve adamın bahsettiği olayın, onu ilk gördüğünde takım elbisesindeki çamur ve yırtıkları açıklayıp açıklamadığını merak etti. Adam kot pantolon ve gözlerinin yeşilini göğsünün kaslı hatlarını vurgulayan zümrüt yeşili bir gömlekle geri döndüğünde, çamuru tamamen unutmuştu. Onun yerine, profesyonel davranmaya ve ne kadar sarsılmış olduğunu görmesine izin vermemeye odaklanmıştı.

Şu anda bile, odanın öbür ucunda sabit hattan konuşurken onu izlerken, bakmamak elde değildi. Ama kot pantolonunun içini ne kadar iyi doldurduğu ya da pazularının ne kadar etkileyici olduğu önemli değildi, asıl önemli olan, önemli olması gereken, onun kendisine anlatıldığı gibi birinci sınıf bir dedektif olup olmadığıydı.

Patronu ona Monroe County'nin faili meçhul davalar için UB ile ortaklık kuracağını söylediğinde biraz endişelenmişti. UB'nin düzinelerce kurum tarafından incelenmiş olması ya da müfettişlerinin hepsinin eski kolluk kuvvetleri olması onu rahatlatmamıştı. Onu endişelendiren şey artık ne olduklarıydı - siviller. Bu da onun ve meslektaşlarının sahip olduğu gözetim olmadan kendi kurallarına göre hareket ettikleri anlamına geliyordu. Yanlış bir adım, yasadışı bir arama, bir yargıcın kritik kanıtları atmasına yol açabilirdi. Bir dava bir anda takipsizlikle sonuçlanabilirdi. En büyük korkusu, UB'nin Dumanlı Dağ Avcısı davasında bir mahkûmiyet kararı alma şansını kazara yok etmesiydi.

Daha önce, Ryland ile birlikte her bir parçayı dikkatlice kontrol etmişlerdi. ve , ne yaptığını biliyor gibi *göründüğünü* inkar etmek mümkün değildi. Ama yine de bir erkek kapak mankeni olarak geçebilecekken onu ciddiye almak zordu.

Sanki onun incelemesini hissetmiş gibi, odanın diğer tarafına baktı ve gülümsedi. O da karşılık olarak gülümsedi, ardından dikkatini bilinçli bir şekilde camdan ön duvara ve dışarıdaki tıka basa dolu otoparka çevirdi.

Bu devasa ekip odasındaki bir düzine kadar insan, çok sayıda aracı hesaba katmıyordu. Duvarların çoğu cam olduğu için her şeyi bir bakışta görebiliyordu. Tuvaletler ve ana girişin sağındaki depo gibi görünen yerler dışında, bina bu büyük odadan ve en uçtaki cam duvarlı konferans odalarının bulunduğu bir balkona çıkan merdivenlerden oluşuyor gibiydi.

Belki de bir bodrum katı vardı ve diğer araçların sürücüleri orada çalışıyordu. Banyoların yanındaki kapılardan biri dolap yerine başka bir merdiveni gizliyor olabilir. Bu bölgede bodrum katı olması kesinlikle alışılmadık bir durum değildi. Binaların çoğu dağların kenarlarına sıkışmış, arkalarında destek kirişleri ve kazıklardan oluşan bir labirentle onları ana kaya. Ön girişten gizlenen bir alt kat, binanın alanını iki katına . Ve arka taraftan muhteşem manzaralar sağlayacaktır.

"Gecikme için özür dilerim. Muhtemelen ekibimi bilgilendirmek ve yola çıkmak için acele ediyorsunuzdur."

Tam Ryland masasına oturmuş, ona nabzını birkaç kademe yükselten başka bir çekici gülümseme verirken sandalyesinde döndü. Tanrım, adam çok seksiydi.

"Endişelenme," dedi. "Beklemek umurumda değil." Eğer bu onunla vakit geçirmek anlamına geliyorsa, bütün gün kalmaktan mutluluk duyardı.

"Monroe County Şerif Ofisi Madisonville'de, değil mi? Buradan yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta?"

"İkiye daha yakın, özellikle de trafik varsa. Ama geri dönmek için acelem yok. Beni yanlış anlamayın. İşimi seviyorum ve daha fazla çalışmak istemem. başka bir yerde. Ancak ekibinizin daha fazla üyesiyle tanışmak ve soruşturmaya nasıl yaklaşacağınıza dair bir fikir edinmek için heyecanlıyım. Monroe County ilk kez UB ile çalışıyor."

"İşini kadar seven biriyle tanışmak çok güzel. Benimkini dünyaya değişmem. Bunun UB'nin ilçeniz için çalıştığı ilk vaka olmasına gelince, bu desteklediğimiz otuz üç ilçenin çoğu için geçerli.

Sadece birkaç aydır açığız. Başlangıçta patronumun bu dağın tepesindeki malikanesinde . Bu yeni bina sadece birkaç haftadır açık ve hala yerleşmeye çalışıyoruz."

"Bunu anlayabiliyorum. Patronum sıraya bu kadar çabuk şansına inanmadı."

"İşin içinde şans yok. Buradaki avantajlardan biri de her müfettişin sırayla çalışmak için bir rüya vakası seçmesidir. Bu benimkiydi."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Hayalindeki dava avcı mı?" "Seri katil faili meçhul davası. DNA yok. Şüpheli yok. En büyük dava olacak. Şimdiye kadar çalıştığım en zorlu soruşturma. Bunda sevilmeyecek ne var?"

Başını iki yana salladı. "Umarım birkaç hafta sonra hâlâ böyle hissediyorsundur. Vazgeçme noktasına geldiğinizde, gücenmek yok. Eğer umut vaat eden bir ipucu bile geliştirmeyi başarsak, şu anda sahip olduğumuzdan çok daha fazlasını elde etmiş oluruz."

Şaşıрма sırası ondaydı. "İpuçlarını geliştirmeye ve her birini tam olarak araştırmadan devam etmeye niyetim yok. Eğer bu şey çözülebiliyorsa, ben çözeceğim. Bu işte uzun soluklu olmak için varım."

"İyi niyet harika ve takdire şayan. Ama daha ileri gidebileceğinize inanmıyorum. Soruşturma için tonlarca emek harcadık ve elimiz boş döndük."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "UB'yi dahil etmekten hoşlanmadığınız izlenimini edindim."

Ekibinin davası için bir grup sivil işe almaya ne kadar şiddetle karşı çıktığını düşündükçe yüzü ısındı. Ama gerçeklerden de kaçmıyordu.

"İzleniminizde hata yok."

Bunun üzerine gülümsedi. "Cinayetleri temizleme oranınız nedir, Dedektif?" "Bilemem. İstatistikleri hesaplamak patronumun işi."

"Eğlendir beni. Bir tahminde bulun."

O da sandalyesinde arkasına yaslandı. ". Ben de . Yüzde yetmiş beş."

"Yakın bile değil. UB, birlikte çalıştığımız her ilçe için istatistikleri hesaplıyor. Mahkumiyet olup olmadığına bakılmaksızın sadece tutuklanma oranları dikkate alındığında, Monroe ancak yüzde elliyi aşıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Komşu ilçelerimizle karşılaştırdığımızda durumumuz nasıl?" "Yüzde elli ile altmış bir arasında değişiyor."

"Altmış bir mi? En iyisi bu mu?"

Başını salladı. "Şimdi sadece soğuk vakaları düşünün. Teknik olarak açık olan ama yeni bir ipucu gelmediği sürece kimsenin aktif olarak üzerinde çalışmadığı soruşturmalar. Bu ülkede birkaç yüz bin tane var. Bunlardan kaç tanesinin çözülebildiğini düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Yüzde yirmi beş mi?" "Yüzde birini dene."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bu korkunç."

"Anlaştık." Odanın etrafını işaret etti. "Burada gördüğünüz ekip, en azından Doğu Tennessee için bu istatistiği değiştirmeye kendini adanmıştır."

Kaşlarını çattı. "Bu kadar yüksek bir hedefe sahip olmak için yeterince büyük bir ekip gibi görünmüyor."

"En azından şimdilik, henüz yeniyiz ve birlikte en iyi şekilde nasıl öğreniyoruz. Patronumuz Grayson Prescott ve yarı zamanlı müfettiş ve yarı zamanlı mağdur avukatı olan eşi Willow'un yanı sıra, TBI'dan ödünç alınmış bir özel ajan var. Bizimle beyin fırtınası yapıyor ve arama emrine ihtiyaç duyduğumuzda olduğu gibi kolluk gözetimi sağlıyor ve sekiz tam zamanlı müfettiş."

"Sekiz mi? Sadece sekiz dedektifle yılda birkaç davadan fazlasını nasıl çözmeyi bekliyorsunuz? Benim ekibimde beş kişi var ve bir yıl boyunca üzerinde çalışmamıza rağmen Avcı vakasını çözemedik."

"Çekirdek ekibi küçük tutmak, uyumlu bir birim olarak daha iyi çalışmamıza yardımcı oluyor."

Her birimizin kendi davası var, ancak açık soruşturmalar üzerinde beyin fırtınası yapmak için düzenli olarak toplanıyoruz. Eğer ek uzmanlığa ihtiyacımız olursa, geçici danışmanlar getiriyoruz. Sadece birkaç aydır faaliyet göstermemize rağmen, on iki faili meçhul vakayı araştırmaya başladık ve dokuzunu şimdiden kapattık."

"Kapalı mı, yani çözülmüş mü?"

"Bulgularımızı ve bize göre her bir davayı kovuşturmak için yeterli kanıt sunduğumuz gibi. Evet."

"Vay be. Bu ne demek, yüzde yetmiş beş mi? Daha önce bahsettiğiniz yüzde bir oranından çok daha fazla."

"Açık konuşmak gerekirse," dedi, "bazı vakalar özellikle kolay çözülebilecek gibi göründükleri için seçildi, hiçbirisi gerçekten kolay olduğundan değil. Ancak, günümüzün daha iyi teknolojisiyle test edilmesi ya da yeniden test edilmesi halinde, kullanılabilir DNA profillerine ve FBI'ın DNA veri tabanı CODIS'te potansiyel isabetlere yol açabileceğini kuvvetle hissettiğimiz kanıtlar vardı. Kazanmaya çalıştığımız çeşitli kolluk kuvvetlerinin güvenini kazanmak için bu hızlı çözümlere vardı. İşe de yaradı. Şimdi daha zor faili meçhul davalarında çalışmamız için bize yalvarıyorlar."

"Mantıklı. En son adli tıp tekniklerini kullandığınızı varsayıyorum, DNA eşleşmelerini bulmak için halka açık soy veritabanlarını taramak gibi Şüpheliler mi?"

Tekrar başını salladı. "Adli soybilim bizim favori araçlarımızdan biridir. İlk davayı çözmümüzde kilit rol oynamıştı. Thomas yeteneklerimiz konusunda hâlâ şüpheli mi?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Pom'umun tozunu pek hazır değilim ve UB için tezahürat yapacağım. Ama en azından şimdi patronumun senin Avcı davasında çalışman konusunda neden bu kadar heyecanlandığını anlıyorum."

Gözleri alaycı bir ışık aldı. "Nedense seni eski bir amigo kız olarak hayal edemiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Minnettar mı yoksa kırgın mı olacağımı bilemiyorum." Adam sırttı. "gerek yok. Kesinlikle buna uygun bir görünüşün var."

Yüzü hafifçe renklendi. "Özür dilerim. Bu uygunsuzdu."

Gözlerini devirdi. "Ben iltifattan rahatsız olan biri değilim. İltifat buydu, değil mi? Bir iltifat?"

"Kesinlikle."

"O zaman teşekkür . Ve haklısın. Ben hiç amigo kız olmadım. Lisedeyken amigo kızlarla dalga geçen pisliklerden . Benden daha zeki oldukları ortaya çıktı. Birçoğu üniversiteye tam amigo bursuyla gitti. Ben bütün yol boyunca hamburger çevirmek zorunda kaldım."

"Sanırım ikimiz de zor yoldan öğrendik. Üniversitedeki hafta sonlarımda market raflarını doldurdum ve ara sıra gece vardiyalarında bir laboratuvarı dezenfekte ettim. Ama bu beceriyi sadece ikimiz arasında tutacağız. Alt kattaki laboratuvar farelerinin temizlik işlerine yardım etmem için beni çağırma istemiyorum. yakında."

"Alt katta mı? bir laboratuvarınız mı var?"

"Elbette var. Ana laboratuvar birkaç saat uzaklıkta. İşverenim tüm kanat, önce bizim kanıtlarımızı işlemeye adanmıştır. Burada, UB merkezinde, çok daha küçük bir ek binamız var. Ancak, numuneye ve bir kanıt parçası için uygun test türlerine bağlı olarak DNA sonuçları, tipik bir aşırı çalışan, yetersiz finanse edilen devlet laboratuvarında aylar veya daha uzun süre yerine günler, hatta saatler içinde geri döner."

Kıskançlıkla inledi. "Hiç adil değil. İşe mi alıyorsunuz?"

Kıkırdadı. "Daha fazla müfettiş işe alırsak ya da aldığımızda, halihazırda dosyamızda bulunan yüzlercesine sizin özgeçmişinizi de eklemekten mutluluk duyacağım."

"Yüzlerce mi? Sanırım günlük işime devam edeceğim." Kollarını masanın üzerine koydu. "Burada başardıklarından gerçekten çok etkilendim. Dumanlı Dağ Avcısı davasında çalışacağın için de heyecanlanmaya başladım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Katilin adının neden Dumanlı Dağ Katili olduğunu sormak istiyordum Smokies'in Monroe County'ye kadar uzanmadığını sanıyordum. Ama ben Nashville'den yeni geldim, o yüzden eyaletin doğu kısmını henüz o kadar iyi bilmiyorum."

"Ben de Nashville'de yolumu bulamazdım. Ama haklısınız. Smokies benim bölgemde değil. Bir muhabir bu ismi buldu ve yapıştı kaldı. Sanırım Unicoi Dağı Avcısı, Dumanlı Dağ Avcısı kadar pazarlanabilir değil." Omuz silkti.

"Gerçekten önemli değil. Unicoi ve Smokies de aynı dağ zincirinin, Blue Ridge Dağları'nın bir parçası. Ve ilk kurban Blount County ile olan sınırlarımızın hemen içinde bulundu."

"Smokies Blount'a kadar uzanıyor sanırım?" "Kesinlikle öyle."

"Haber reytinglerine ne yardımcı olursa, sanırım."

"Sanırım. Ve inanın bana, benim bölgemdeki basın en küçük bir dedikoduyu bile yutup tüm haber kanallarına yaymakla ünlüdür. Biz daha cesedi kaldırmadan ilk cinayetle ilgili yayın yapıyorlardı. AP bunu aldı ve ülkenin dört bir yanına gönderdi."

Yüzünü buruşturdu. "Bir soruşturma sırasında ayrıntıları kamuoyundan saklamayı zorlaştırıyor."

"Şaka yapmıyorum." Ayağa kalkarken masanın yanındaki arabayı işaret etti. "Daha sonra unutmamak için onu SUV'uma geri koyacağım. Size ve ekibinize dava hakkında bilgi vermem gerekiyor, değil mi? Bu ne zaman planlandı?"

O yapamadan arabanın kolunu yakaladı. "Bunu aracınıza koyduktan hemen sonra herkesi bir araya getirebilirim."

"Onu ilk kutu yüküyle birlikte tek başıma getirdiğimi unuttun mu?"

"Çünkü sen ilk yolculuğunu yaptığında ben masamda değildim. Lütfen, ısrar ediyorum." Ona kapıya kadar eşlik etmesini işaret etti.

Yardıma ihtiyacı olmasa da, değişiklik olsun diye kendisine hizmet edilmesi güzeldi. Birlikte çalıştığı adamlar ona sanki kendilerinden biriymiş gibi davranıyordu ve bu da çoğu zaman gidiyordu. Ama Ryland gibi muhteşem ve şaşırtıcı derecede zeki bir adam tarafından eski moda bir nezaket gösterilmesi gerçek bir zevkti.

"Teşekkür ederim. Minnettarım," dedi. "Ve şimdi Explorer'ımın kabininde senin için bir dosya olduğunu hatırladım. İçinde resmi Avcı dosyalarında bulamayacağın bilgiler var."

Üçüncü Bölüm

Serin dağ havasında dışarı çıkmadan önce ikisi de hafif ceketler giydi. Ryland arabayı arkaya yüklerken Bree beyaz ve yeşil SUV'unun kabinine gitti. İçeri sokmayı unuttuğu dosyayı aldı ve Ryland ona katıldığında arkasını döndü.

Bir santim akordeon tarzı dosyayı ondan alırken bariz bir isteksizlikle baktı. "Paylaşacak *gayri resmi* bir şeyin olduğunu sanıyordum. Bu imzalamam gereken bir yığın evrak gibi görünüyor."

"Ben o kadar zalim olmazdım," diye alay etti. "Bu benim avcıyla ilgili kişisel dosyamın bir kopyası. İletişim bilgilerim iç kapakta. Sen Sorularınız olursa gece ya da gündüz, istediğiniz zaman beni arayabilirsiniz. Ya da sadece soruşturmanın durumu hakkında beni bilgilendirmek istersen. Gerçekten

"Sakıncası yoksa bunu takdir ediyorum."

"Tabii ki. Ben de aynı şeyi isterdim."

Kadın gülümseyerek teşekkür etti. "Bu klasör özetler ve listelerle dolu, masanızın yanındaki kutularda bulunan ana dosyalarla ilgili birçok çapraz referans var. oldukça yardımcı olacaklar. Beş cinayetin her biri için kişisel notlarımı da ekledim."

Kapıya yaslandı, hâlâ dosyaya bakmıyordu. "Kişisel notlar mı?"

Adamın temkinli bakışı kızın kafasını karıştırdı. "Şey, evet. Sen değil miydin Özel ajanken davalarla ilgili öznel notlar, izlenimleriniz, akla yatkın görünmeyen şeyler dahil mi? Bu işe girmeden önce eyalet polisi ve TBI için çalıştınız, değil mi?"

"Benim hakkımda internette araştırma mı yaptın?"

"Tabii ki. Her şeyi devretmeden önce davamda çalışan başmüfettişin iyi niteliklere sahip olduğundan emin olmak istedim."

Kaşlarını kaldırdı. "*Senin* davan mı? Soruşturmayı Dedektif Mills'in yürüttüğünü sanıyordum. Kanıtları ve dosyaları istediğimde Şerif Peterson bana böyle söylemişti."

Yanakları . "Mills işleri yürüttü, elbette. Ama ben de yardım ettim. Tüm ekibimiz yardım etti."

"Ve siz de soruşturma ile kişisel olarak ilgileniyorsunuz."

"Tamam, bunun nereye gittiğinden emin değilim. Ama evet, bu dava benim için çok önemli. Benim bölgemde beş genç kadın aynı katil tarafından anlamsızca öldürüldü. Bunu çok kişisel olarak algılıyorum. Siz almaz mıydınız?"

"Kesinlikle." Ses tonu düzgün ve gerçekçiydi. "Sadece kurbanlardan biri ya da birkaçıyla kişisel bir bağlantınız olup olmadığını merak ettim."

"Eğer olsaydı, bu olaydan dolayı kendimi soruşturmadan çekerdim. çıkar çatışması."

"Bildiğim iyi oldu. Daha önceki sorunuza cevap olarak, hayır, TBI kişisel notlar tutmamıza izin *vermiyordu*. Benim notlarım da dahil olmak üzere her şey resmi kayıtların bir parçasıydı. Bir savunma avukatının bizi Brady ihlali yapmakla, kanıt saklamakla suçlaması riskini göze alamazdık. Bu davanın düşmesine ya da daha kötüsü temyizde bozulmasına olabilirdi."

Yüzü tekrar ısındı. Ses tonu saygılı olsa da, yöntemlerinin sorgulanması canını yakmıştı. Hayatının binlerce saatini ve aylarını avcının kim olduğunu bulup adalete teslim edebilmek için harcamıştı. Soruşturmayı devrettikten beş dakika sonra biri tarafından ikinci kez sorgulanmak onu kirpi gibi kıllandırmıştı.

"Kanıt prosedürleri hakkındaki ders için teşekkürler, *Dedektif Beck*. Görünüşe göre kişisel dava dosyamın bir kopyasını isteyeceğinizi düşünerek yanılmışım. UB'nin içindeki onlarca kutu dosyayı inceleyip kendi sonuçlarınıza varabilirsiniz." Klasör için elini uzattı.

"Notlarınızı takdir etmeyeceğimi söylemedim, *Dedektif Clark*. Sadece neden bana daha önce verdiğiniz dosyalarda olmadıklarını anlamak istedim." Akordeon şeklindeki klasörden bir yığın kâğıt çıkardı ve onları gözden geçirmeye başladı.

Kollarını kavuşturdu. "Belki TBI ya da UB için , işleri sizin yaptığınız gibi yapma lüksüne sahip olurdum. Ama Şerif Peterson duyguların, izlenimlerin ya da varsayımların kayda geçmesini istemiyor. Ve bu tür bilgileri kaybetmek istemiyorum. Notlarım ne yaptığımı hatırlamama yardımcı oluyor.

mülakat sırasında düşündükleri, kullandıkları ses tonu, tavırları, bu tür şeyler."

Adam ona baktı. "Görüşmeleri kaydetmiyor musunuz?"

"Tabii ki var," diye tersledi, artık tepkisini yumuşatamayacak kadar sinirlenmişti. "Ancak bir mahalleyi dolaşıyor, kapı kapı dolaşıp sorular soruyorsam, video kaydı yapma lüksüm yok. Daha sonra, ofiste, dava dosyası için notlarımı yazıyorum, öznel kısımları dışarıda bırakıyorum, *çünkü patronum tarafından isteniyor*."

Başını salladı, kâğıt yığınını tekrar dosyaya yerleştirirken kadının gizleyemediği sıkıntısından etkilenmemiş görünüyordu. Tereddüt etti, sonra kadının eklediği kalın zarfı çıkardı. "Nedir bu?"

Sabırsız bir nefes verdi. "Resimler. Ve sen sormadan söyleyeyim, bunlar kopya. Orijinalleri, en azından davayla ilgili olanlar, size verdiğim kutularda. Her fotoğrafın arkasına o kişinin adını yazdım."

Yığını zarftan çıkardı ve fotoğrafları karıştırabilmek için dosyayı kolunun altına sıkıştırdı. "Eğer bunlardan bazıları konuyla ilgili değilse, neden eklediniz?"

"Oh, Tanrı aşkına. Kemiği olan bir köpek gibisin. En azından soruşturmadan vazgeçmeyeceğini söylediğinde ciddi olduğunu biliyorum. Hiçbir şeyin peşini bırakmıyorsun, değil mi?"

Sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi ağzı seğirdi, bu da onu daha da sinirlendirdi. Fotoğrafları işaret etti. "Size bir bağlam sunmaya, raporlarda okuyacağınız isimlerle yüzleri bir araya getirmeye çalışıyordum. Ben dahil Şerifin ofisindeki herkes, hatta yöneticiler bile, herhangi bir şeyin ek kopyasına ihtiyaç duymanız veya işleri nasıl yaptığımızla ilgili genel sorularınız olması durumunda."

"Harika bir fikir. Ben bunu düşünemezdim."

"Mucizeler hiç bitmeyecek mi?" diye homurdandı.

Bu sefer sırtı ama başını kaldırıp bakmadı. Bunun yerine, fotoğrafları yavaşça karıştırdı, çapraz referanslara ve özetlere gösterdiğinden çok daha fazla ilgi gösterdi. Bir tanesini ters çevirip arkasındaki ismi okuduğunda kaşlarını çattı. "Kıdemsiz bir savcının burada ne işi var? Bunun hiç mahkemeye çıkmadığını sanıyordum."

"Öyle olmadı. Ancak yüksek profilliydi, bu nedenle kıdemli savcının talebi üzerine savcılık ofisine düzenli brifingler verdik. Büyük jüri için yeterli kanıtımız olup olmadığını sürekli olarak değerlendirmek istedi."

"Peki sen yaptın mı? Büyük jüriyi topladınız mı?"

"Hayır. Cinayetlerin geçerli bir şüpheli bulmaya yaklaşamadık." Hâlâ nemli olan saçlarını işaret etti. "Benim sıram. Madem *Dedektif Riziko* oynuyoruz, UB'ye girdiğimden beri meraktan içimi kemiren soruyu sorabilirim. Üstünüz başınız çamur içindeydi ve takım elbiseniz yırtılmıştı. Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz? Daha önce polisle konuştuğunuz sözde olay bu muydu?"

Cevap verirken bir sonraki fotoğrafa geçti. "Evet, öyle. Polislerden dağ yolunda devriye gezmelerini istedim, kabul etmediler. Fırsat bulduklarında ilgileneceklerini söylediler." Yığından başka bir fotoğraf çıkardı ve çevirdi

arkasını okumak için. "Tam olarak ne gelince, buraya gelirken bir virajı döndüğümde yolda duran bir adam vardı. Neyse ki yoldan atladi. Benim için daha da şanslıyım, ondan *kaçınmak* için uçurumun kenarına doğru kırıdıktan sonra dağ."

"Aman Tanrım. Ne kadar korkutucu."

"Korkunçtu. Sonrasında oldukça garip davrandı. Aklının başında olmadığına ikna oldum. Ceket yoktu, sırt çantası yoktu, neden orada olduğunu açıklayacak bir yerde park etmiş bir arabası da yoktu. Ve beni bilerek yoldan çıkarmaya çalıştığına yarı yarıya ikna oldum."

Kadın şok içinde ona baktı. "Bunu itiraf etti mi?"

"Onunla konuşacak kadar yaklaşmadan kaçtı. Bıçağı ya da silahı olmasından endişelendim. Bu yüzden Gatlinburg Polisi'nden onu aramak için buraya gelmesini istedim."

Otoparkın ve yolun yanından geçerek dağın eteklerindeki sık ağaçlara baktı. "Onu gördüğünde UB'nin yanında mıydı?"

"Yeterince yakın. Buradan yaklaşık yarım mil uzakta."

"Peki ya yırtık, çamurlu takım elbisen? Bu nasıl oldu?"

"Ormana kaçtığımda, aptal ben onun peşinden gitmenin mantıklı olduğunu düşündüm ve bir hendekten atlardım." Bir resmin üstünden ona baktı. "Uzun atlama becerilerim liseden beri gelişmedi."

Gözlerini kırptırdı. "Karşıya geçemedin mi? Hendeğe mi düştün?" "Yüzüstü."

Bir kahkaha patlattı, sonra elini boğazına bastırdı, yanaklarında tekrar sıcaklık yükseldi. "Özür dilerim. Gülmemeliydim. Elimde değildi."

"Gülmene aldırmiyorum. Ama Trent yine gülerse, onu yumruklamak zorunda kalacağım. Ya da vururum."

Kıkırdadı, adamın şaka yaptığına ancak yarı yarıya ikna olmuştu. "Trent. Kanıtları ortadan kaldırırken tanıştığım müfettişlerden biri, değil mi? Birlikte çalıştığın biri mi?"

"Maalesef." Gülümsemesi ona şaka yaptığına dair güvence verdi.

İçindeki gerginliğin bir kısmı boşaldı. Daha önce ona karşı bu kadar sinirli olmasından nefret ediyordu. Öfkesi ona nadiren iyilik yapıyordu. "Peki ya takım elbisedeki kesikler? Düştüğünde mi oldu onlar?"

"Takım elbisemin ceketini çalılıklara ve ağaç dallarına takıldı. Gizemli adamı ormana kadar takip ettim. Sadece birkaç adım atabildim."

geri dönmek zorunda kaldı. Şişlenmekten nasıl kaçınacağını biliyor gibiydi. Ben bilmiyordum."

Tekrar gülme dürtüsüne karşı koymak zordu. Ama başardı. Zar zor.

Ryland resimleri incelemeye devam ederken, "Adam bana bir açıdan iyilik yaptı," dedi. "Takım elbisemi mahvetmek bana kot pantolon giymek için bir bahane verdi. Takım elbiseden nefret ederim."

Çok kötü oldu. Onların içinde harika görünüyordu. Sonra tekrar, kot pantolonla da harika görünüyordu.

"çocuğu... *Bu o.*" Resimlerden birini kaldırdı. "Bu o adam, ormana kaçan."

Onun kimden bahsettiğini görünce başını salladı. "Asla olmaz.

Bu Dane Palmer, Monroe Bölgesi baş savcısı."

Kaşlarını çattı ve resmi tekrar inceledi. "Onu neredeyse biçtikten sonra yüzüne iyice bakabildim. O sırada hendeğin diğer tarafında duruyordu. Ama size söylüyorum, gördüğüm adam buydu."

"."

"Palmer'ın tek yumurta ikizi var mı? Üçüz mü?"

"Ne ikiz, ne üçüz, ne de dördüz. O tek çocuk. Ryland, söylediğin şeyin önemini anladığını sanmıyorum. Palmer, Sevier County'de dolaşp insanların arabalarının önüne atlayan yarı deli bir suçlu değil. Muhtemelen Monroe County'nin en iyi savcısıdır.

-Tennessee'nin şimdiye kadar sahip olduğu. Neredeyse baktığı her davayı kazanıyor. Neredeyse bir efsane."

Unutulmaz davalardan bazılarını saymaya başladı. "Silas Gerloff'u, birkaç yıl önceki yol verme olayındaki adamı hapse . Önü kesildiği için arabasını bilerek başka bir adamın arabasına çarpmıştı. Sonra da bıçakla karnını deşti." Kadın titredi.

"Ve Dan Smith, işten kovulduğu için iş yerine silahla gidip patronunu ve üç kişiyi daha vuran işadamı. Avukatı onu delilik savunmasıyla kurtarmaya çalıştı ama Palmer hakimi buna inanmamaya ikna etti. Smith ömür boyu hapiste, şartlı tahliye ihtimali yok. İşte pedofil Liam Kline. Hayır, durun, onun mahkumiyeti bozuldu. Ama bu Palmer için nadir bir durum. Oh, ve Nancy Compadre. Onu duymuş olmalısınız, Nashville'de bile. O, arabasını nehre sürdüğünde iki oğlunu boğan, sonra da iki Siyah erkeğin sorumlu olduğunu iddia eden genç anne. Ve-"

Onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Tamam, tamam, anlıyorum. Palmer ülkeniz için çok iyi şeyler yaptı. Ama bu gördüklerimi değiştirmiyor. Savcınız bu sabah beni neredeyse uçurumdan aşağı yuvarlayan, sonra da bir psikopat gibi gülümseyip bana silah çekecekmiş gibi davranan adam. Ondan gerçekten kötü bir elektrik aldım. Gerçekten tehlikeli olduğunu düşünüyorum, bu yüzden Gatlinburg Polisi'nden onu aramasını istedim. Belki de o bir Dr. Jekyll, Mr.

Hyde gibi bir adam ve senin gördüğün tek şey onun istediği şey." "Gördüğün adamın o olduğunu bu kadar güçlü mü hissediyorsun?"

"İncil üzerine yemin ederim."

Gözlerini kırptırdı. "İncil mi? Gerçekten mi?"

"Bir *yığın* İncil. King James versiyonu."

"Güneyli Baptist mi?"

"Doğma büyüme."

"Vay canına. Gerçekten ciddisin. Bana bir saniye ver." Bir telefon görüşmesi yapmak için uzaklaştı. Birkaç dakika sonra geri döndü.

"Yanıldığınızdan *emin* olduğum için muhtemelen görüşünüzü kontrol ettirmelisiniz. Ama yanıldığını *kanıtlayamam*. Palmer bugün izin aldı. Kimseye nerede olduğunu söylemedi.

Gidiyordu, ki bu bir tehlike işareti sayılmaz. Ama adamlarından birine cep telefonunu aramasını söyledim. Palmer cevap vermedi."

"Konuşabileceğimiz bir karısı var mı?"

"Boşanmış. Çocuğu yok. Yalnız yaşıyor." Kapıyı çekip açtı ve sürücü koltuğuna atladı. "Atla. Bana bu gizemli adamı nerede gördüğünü göster."

Dördüncü Bölüm

Ryland, Bree'nin uzun sarı saçları birbirine dolanmasın diye alçak bir dalı kaldırdı. Bree dalın altından geçti ve onlar yolu takip ederken gülümseyerek teşekkür etti.

gizemli adamın izini sürdü. O gülümsemeyi ta midesine kadar hissetti. Bree Clark inanılmaz derecede çekiciydi. Ve nedenini gerçekten açıklayamıyordu.

Kesinlikle güzeldi. Ve öyle bir vücudu vardı ki her erkeğin dikkatini çekerdi. Onunla ilk tanıştığında ve elini sıkmak için ayağa kalktığında, görkemli kıvrımları ve muhteşem bacakları ortaya çıktığında neredeyse ağzının suyu akmıştı. Ama onun çekiciliği bundan çok daha fazlasıydı.

Belki de ateşli mizacı, ela gözlerindeki kendinden emin, kararlı bakış, tepkilerindeki saklanması imkansız dürüstlüktü. Eğer poker oynayarak hayatını kazanmaya çalışsaydı, açlıktan ölürdü. Blöf yapmak onda olmayan bir beceriydi.

Soruşturmayı nasıl yürüttüğünü sorguladığında kızın bu kadar sinirlenmesi onu çok kızdırmıştı. Belli ki onu yumruklamak istemişti. Ama bu onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışmıştı, en azından öfkesini daha fazla bastıramayana kadar. Birinin tepkilerine güvenebilmek rahatlatıcıydı. Ancak gerçek hislerini gizleyememesi, şüphelileri sorgularken şüphesiz zor bir durumdu. Dedektif arkadaşlarının onun yapmasına izin vermek yerine rutin olarak sorgu yapmak için bahaneler üretip üretmediklerini merak etti

"Yine çalılıkların arasında mı kaldın, şehir kaypağı?" Omzunun üzerinden ona baktı.

Onun ince noktalarını kataloglarken yavaşladığını fark edince boğazını temizledi ve yetişmek için koşmaya başladı. "Gayet iyiyim orman kızı."

Gözlerini devirdi ve geri döndü, kendi başına asla göremeyeceği bir izi kolayca seçti. Yine de sanki özel bir iz sürme geniyle doğmuş gibi izi takip etti. Kırılmış bir dalı, bükülmüş bir ot parçasını, birinin ayakkabısıyla yapılmış olabilecek topraktaki bir sürtünmeyi fark edebilmesi esrarengizdi. Ryland'ın önden ısrar etmemesinin tek nedeni onun iz takip etme yeteneğiydi. Tehlikeyle ilk karşılaşan kişi olmayı tercih ederdi ama izi iki saniye içinde kaybederdi.

Hangisinin önce gittiğinin bir önemi olmamalı. İkisinin de kolluk kuvvetleri geçmişti vardı ve silahlarını çekmişlerdi.

gerçekten tehlikeli ve silahlıydı. Ama Ryland kadınlara karşı koruyucu olarak yetiştirilmişti. Onu arkasından itmeme için kendini zor tutuyordu. Bunun yerine, yanlarından geçtikleri çalılar ve ağaçları gözleyerek uzlaştı, böylece ilk sorun işaretinde onun için bir kurşunun önüne atlayabilirdi.

Üniversitedeyken, arkadaşları onun mağara adamı olduğunu çok iyi biliyordu.

ve onunla Gizli Servis'e girmesi gerektiği konusunda dalga geçmişti. Ancak bir *adam* için kurşun yemeye istekli olmadığından, Gizli Servis'teki potansiyel kariyeri sona ermişti. Yine de, eğer başkan bir kadın olsaydı, belki de canlı kalkan olmak için kaydolurdu. Maaş çekini kazanmak için daha kötü yollar da düşünebilirdi.

Bir açıklığa ulaştılar ve sonunda onu takip eden bir topuk gibi hissetmek yerine onun yanında durabildi. Tam izini kaybedip kaybetmediğini soracaktı ki, kızın yüzünün kül rengine döndüğünü, omzunun üzerinden bakarken gözlerinin donuklaştığını fark etti.

Etrafında döndü, iki eliyle tabancasını sıkıca kavrayıp ileri geri salladı. Ama tek gördüğü, tepesindeki kalın dal örtüsü güneşi engellediği için derin gölgelere gömülmüş ağaçlardı.

"Bree? Neyin ? Onu gördün mü?"

"Hayır. Ama *bunu* daha önce görmüştüm." Açıklığın etrafını işaret etti.

Kadının neden bahsettiğini anlamaya çalıştı ama her şey... normal görünüyordu. Ya da sınırlı deneyimine dayanarak, ormanın ortasında bir açıklığın görünmesi *gerektiğini* düşündüğü kadar normal. "Daha önce *ne* gördün?"

Yaklaşık on adım ötedeki bir ağaca doğru koştu ve gövdesini okşadı. "Kuzey." Başka bir ağaca doğru koştu. "Doğu." İki ağaç daha. "Güney, batı. Görüyor ?"

Hayır diyecekti ama sonra fark etti. "Dört ağaç, etraflarına bir çizgi çekerseniz bir kare oluşturuyor. Aşağı yukarı."

"Ve her ağacın bir kabuğu eksik, oluşumun bir parçası olduğunu gösteren insan yapımı bir işaret."

Kızın işaret ilk ağaca tekrar baktı. Ağaç gövdesinde, yerden yaklaşık bir metre yükseklikte, Bree'nin boyunda biri için göz hizasında, ama ilk bakışta fark edemeyeceği kadar alçakta, yatay olarak oyulmuş beş santim uzunluğunda bir yarık vardı. Seçtiği dört ağacın her birinde de benzer bir iz vardı.

Tabancasını sıkıca kavrayarak etraflarındaki ormanı tekrar taradı. "Bu işaretli ağaçların adamla ne ilgisi var? Savcı Palmer?"

"O Palmer değil. Yanılıyor olmalısınız."

Tartışmaya zahmet etmedi. Hâlâ ürkütücü derecede solgundu. Kıpırdamadan durmayı reddettiği için, adam onu açıklığın etrafında takip etmek zorunda kaldı ve giderken ağaçları taradı.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine, her ağaçtan eşit mesafelerle uzaklaştı ve sonunda oluşturdukları karenin yaklaşık ortasında durdu. Sonra eteğini yukarı kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Yutkundu ve onun görkemli bacaklarına bakmamaya çalıştı. Öyle değil miydi?

Soğuk mu? Buralarda hava ellilerde olmalıydı. Tam dizlerinin altına koyması için ceketini uzatacağı ki kadın bir sopa kaptı ve kazmaya başladı.

Kaşlarını çattı. Neden kazdığına dair hiçbir fikri yoktu. Ama o da Aradıkları adamı hâlâ bulamamışken böylesine savunmasız pozisyonda olması. Şu anda burada saklanıyor, izliyor, bir şey bekliyor olabilirdi. Ryland'ın sandığı gibi silahlı mıydı?

Tehlikeli mi? Belki, belki de değil. Ama Ryland bu ormanda yalnız olmadıkları hissinden kurtulamıyordu.

Bree'yi kazı yaparken bırakarak meydanın çevresini dolaştı, karanlığın içine baktı, silahını hiçliğe doğrulttu. Tüm alanı iki kez taradıktan sonra biraz da rahatladı. İçgüdülerine rağmen

Burada başka birinin daha olduğunu haykırsa da bunu destekleyecek hiçbir kanıt bulamamıştı. Kot pantolon ve beyaz bir gömleğin belli belirsiz parıltısı, birinin görünmeyen bir saklanma yerinde pozisyon değiştirirken çıkardığı kumaş fısıltısı yoktu. İzleyen biri varsa ve ona zarar vermek istiyorsa, çoktan bir şey yapmış olması gerekmez miydi?

Belki de şu anda en iyi strateji Bree'nin her ne yapıyorsa bitirmesine yardım etmektir, böylece onu bir an önce buradan çıkarıp güvende olacağı ofise götürebilirdi. Başka bir sopa kaptı ve kazmasına yardım etmek için dizlerinin üzerine çöktü.

Çubuğu derine itti ve bir çamur ve yaprak tabakasını kenara çekti. Havayı mide bulandırıcı bir koku doldurdu, Ryland'ın kariyeri boyunca pek çok kez karşılaştığı bir kokuydu bu. Bree ona şaşkın bir bakış fırlattı ve elinin içine öksürdü.

İki dakika sonra ilk kemiği buldular.

Beşinci Bölüm

Bree kollarını beline sarıp kurban ve ailesi için sessiz bir dua ederken, Sevier County olay yeri teknisyenleri Ryland'la birlikte buldukları sığ mezarın yanına resimler ve kanıt işaretleri yerleştirdi.

Kaç cinayet mahalline olursa olsun, anlamsız can kayıpları her zaman midesine bir yumruk gibi inerti. Her zamanki yürek burkan sorular zihninde dönüp duruyordu. Kurban başına gelecekleri önceden biliyor muydu? Sonu hızlı ve merhametli miydi? Acı verici miydi? Bir koca, bir eş, anne, baba, kız kardeş, erkek kardeş miydi? Bu tek kişinin trajik sonu yüzünden kaç kişi daha acı çekecek, hayatları sonsuza dek değişecekti?

Birkaç derin nefes aldı ve kendisini boğmakla tehdit eden öfke ve depresyon dalgasına karşı savaştı. Bu cinayet onu her zamankinden daha çok etkilemişti, çünkü bu cinayet daha önce adalete teslim etmeye çalıştığı ama başaramadığı bir katil tarafından işlenmiş olabilirdi. Bir bakıma, bu kişinin ölümü -her kim olursa olsun- en azından kısmen onun hatası olabilirdi.

Duygularınızı kontrol altına alın ve bir profesyonel gibi davranın. Kendinizi toparlamadığınız sürece kurbanı yardım edemezsiniz.

Kurbana yardım et. İç sesi haklıydı. Duygularını kontrol altına alması gerekiyordu. Ancak o zaman ne olduğunu, bunu kimin yaptığını anlamaya çalışabilir ve onları tekrar öldürmeden önce durdurabilirdi.

Ama bu onun yetki alanı değildi. Ve bu onun soruşturması değildi. Eğer bu cinayet avcı davasıyla bağlantılıysa, UB Gatlinburg Polisi'yle görüşecekti, onunla değil.

Ellerini iki yanında kavuşturdu, bir katılımcı yerine seyirci olarak üstlendiği yeni rolden rahatsızdı. Teknisyenleri, etrafta dolaşan polisleri, teknisyenlerinin fotoğraflamasını ve toplamasını istedikleri şeyleri işaret eden dedektifleri izledi. Kendi önerilerini sunmamak, şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi. Onlara küçük bir lifin, bir damla terin ya da tükürüğün avcının kimliğini sonsuza dek çözmenin anahtarı olabileceğini açıklamak, hatırlatmak istiyordu.

Eğer bu cinayet avcının işiyse.

Seri katiller hakkında bildikleri göz önüne alındığında, diğer tüm cinayetler Monroe County'de işlenmişken, adamın coğrafi konfor alanının dışına çıkması mantıklı gelmiyordu. Ama onunla ilgili başka şeyler de hiçbir zaman mantıklı gelmemişti, örneğin genç kadın olmaları dışında belirli bir kurban tipini tutarsızca seçmesi gibi.

Bu mevcut sahne, cesetleri ne yaptığıyla ilgili yöntemine de uymuyordu. Hepsini ormanda bırakmıştı. Ama buna kadar hiçbirini gömmemişti. Bunu neden şimdi değiştirdi? Bu bir taklitçinin işi olduğu ve önceki beş kurbanın gömülmediğini fark etmediği için miydi?

Ellerinde bir taklitçi olup olmadığının cevabı hem Avcı soruşturması hem de bu yeni soruşturma için kritik önem taşıyordu. Eğer bağlantılılarsa, avcının önceki suçlarıyla ilgili tüm bilgiler bu cinayete birleştirilerek uygulanabilir bir profil oluşturulmaya çalışılacaktı. İlişkili değilse, Avcı cinayetlerinden elde edilen kanıtlar ayrı kalmalı ve soruşturmayı etkilememeliydi.

Dedektifler tarafından verilen kararlar ve varılan sonuçlar.

Katilin Avcı mı yoksa taklitçi mi olduğunu belirlemede yapılacak bir hata yıkıcı olabilir, yanlış ipuçlarına, geçersiz sonuçlara ve yanlış potansiyel şüpheli havuzuna yol açabilirdi. Böyle bir hata her iki katilin de serbest kalması ve suçlarının cezasını çekmemesi anlamına gelebilir.

Umutsuzca bandı kaldırmak ve en azından mezara bakmak istiyordu. Belki daha önce fark etmediği bir şeyi fark ederdi. Ryland'la birlikte o kemiği çıkardıklarından beri kimse ona dokunmamıştı bile. Hepsi Sevier County adli tabibinin ve ekibinin gelmesini bekliyordu.

ME ceset üzerindeki izleri koruyarak cinayeti çözme şanslarını . Ama bunu bilse bile, yine de Ryland'la birlikte durup yerel polisi aramadan önce biraz daha kazı yapmış olmayı diledi. Protokole uymuşlar, olay yerini korumuşlar. Eğitim ve

Tecrübe, ipucu arama arzularının önüne geçmişti. Ama şimdi karşılarında kadın mı erkek mi bir kurban olduğundan bile emin değillerdi.

Kafatasını ortaya çıkarmış olsalardı, uzunluğunu ve rengini söyleyebilecekleri bir miktar saç bulabilirlerdi. Leğen kemiği kurbanın kadın mı erkek mi olduğunu tahmin etmelerine yardımcı olabilirdi. Kıyafet kalıntıları kayıp vakalarındaki resimlerle eşleşebilir ve geçici bir kimlik sağlayabilirdi. Bunların yapmadıkları için, şimdi adli tabibin sonuçlarını paylaşması için günlerce, belki de haftalarca beklemeleri gerekecekti.

Hayal kırıklığı içinde içini çekti ve Ryland'ın birkaç metre ötede durup UB'nin sahibi ve UB'nin birkaç müfettişiyle konuştuğu sağ tarafına baktı. Bree ancak onlar geldikten sonra Ryland'ın onlardan biri olmadığını fark etmişti: o onların patronu, UB'nin en iyi dedektifiydi. Ryland emirler yağdırmış, diğerleri de hemen harekete geçerek olay yerini güvenlik altına almış, Gatlinburg Polisi ve Sevier İlçesi Şerif yardımcılarını olay yerine yönlendirmek üzere yola daha fazla UB müfettişi yerleştirmişlerdi.

Telefonu cebinde vızıldadı. Çıkarıp ekrana baktı. Şerif Peterson daha önce Ryland'la kendisinin keşfi hakkında mesaj attığı bilgiyi iletmış olmalıydı. Bu son mesaj Dedektif Mills'ten gelmişti, o zamanlar avcı soruşturmasının .

Ağaçlardaki izlerin eskisiyle aynı olduğundan ne kadar eminsiniz? diye mesaj attı.

bir resim olmadan ne kadar emin olabilirsem. Bir tane gönderebilir misin?

Bekle biraz.

Dosyadakilerle karşılaştırması için ona bir resim gönderebilirdi ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ve o da sormaması gerektiğini biliyordu. Bir suç mahallinde çekilen her fotoğrafın kanıtların bir parçası olarak kaydedilmesi gerekiyordu. Biri onu fotoğraf çekerken görürse, telefonuna el koyarlardı. Ya onun izniyle ya da arama emriyle, olay yeri fotoğraflarına ulaştıklarından emin olmak için tüm fotoğraflarına bakacaklardı. Ayrıca e-postalarına ve mesajlarına da bakarlardı. fotoğraflarını başkasına veremez. Hâlâ geçerli bir teknolojiyken telefonunu geri alabilirse şanslı sayılırdı.

Polis geçmişte bu kadar katı değildi. Ama kolluk kuvvetleri daha dikkatli olmayı zor yoldan öğrenmişti. Ryland'ın daha önce ona hatırlattığı gibi, bir savunma avukatının kanıt olarak gösterebileceği her şey sistemi çalıştırmak için kullanılabilirdi. Şiddet yanlısı bir suçlu yasal bir boşluk sayesinde serbest kalabilirdi. Böyle bir şeyden sorumlu olmayı kesinlikle istemiyordu.

Telefonu tekrar çaldı. Ekranı kontrol etti ve Mills'in ona gönderdiği küçük resme dokundu. Birinin yakın çekim görüntüsü ortaya çıktı.

Fotoğrafını çektiği ağaçlar, daha önceki Avcı suç mahallerinden birinin resmi kanıtıydı, yani herhangi bir kanıt protokolünü ihlal etmiyordu. Resmi inceledi, sonra en yakındaki işaretli ağaca baktı. Benzerdi. Ama mükemmel bir eşleşme değildi.

Yine de *mükemmel* bir eşleşme beklemiyordu.

Her bir yarık ayrı ayrı kesilmiş ve ağaçlara oyulmuştu. Birbirlerinin aynısı olmaları imkansızdır. Ama yeterince benzerler miydi?

Her iki işareti de aynı kişi mi yapmıştı? Önce ağaca, sonra ekrana tekrar baktı. Hiçbir şey o kadar da farklı görünmüyordu. Ama alet izlerini inceleyemediği için emin olamıyordu. Belki de avcı bu kez farklı aletler kullanmıştı. Daha önce kullanmamıştı.

Tüm alet izleri aynı aletle yapıldıklarını gösteren işaretlere sahipti; bir balta olduğuna inanıyorlardı.

Muhtemel eşleşme, mesaj attı. Karşılaştırmak için buradaki ağaçlardan birinin yakın plan görüntüsünü tekrar almaya çalışacağım.

Cevap yazdığını gösteren üç küçük nokta belirdi.

Peterson bunun için daha fazla zaman harcamamamızı söyledi. Eğer taklitçiye, bizim yetki alanımızda değil. Avcı ise, UB üzerinde çalışabilir. Başta planlandığı gibi UB'yi bilgilendirin, sonra geri gelin.

Acı bir şekilde küfretti.

Birkaç saniye sonra, sanki onun tepkisini tahmin etmiş gibi, Mills son bir kelime daha yazdı.

Özür dilerim.

Gülümsemekten kendini alamadı. İkisi yıllarca birlikte çalışmışlardı. Onu iyi tanıyordu.

Senin hatan değil. Yapacağım. TTYL.

Ryland yaklaşırken telefonunu cebine soktu.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Patrondan mesajlar mı? Geri çekilmeni mi emrediyor?"

"Aslında kölelerimden biri. Ama evet, bana bunun benim davam olmadığı hatırlatıldı. Avcı hakkında ekibinize bilgi vermem gerekiyordu.

soruşturma, sonra ofise geri dön. Brifing hala ediyor mu? Olanlar göz önüne alındığında?"

"Mümkünse hala konuşarak halletmek istiyorum. Ama bu biraz zaman alabilir. Sen ve ben Gatlinburg dedektiflerine yazılı ifade vermek zorunda kalacağız. Grayson da hepimizle notlarını karşılaştırmak isteyecektir. Kendi dağında başka birinin öldürülmesine oldukça sinirlenmiş durumda."

Fotoğraf çeken teknisyenleri izlemek için dönmüştü ama Ryland'ın sıradan anonsu üzerine dönüp ona baktı. "Bu dağda başka biri daha mı öldürüldü? Burada bulduğunuz ilk ceset bu değil mi?"

Ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Bir nefes al ve Bu düşünce zincirinin sizi götürdüğü yerden üç ya da dört dev adım geri gidin. Diğer Prescott Dağı cinayetlerinin bununla hiçbir ilgisi yok."

Kollarını kavuşturdu. "Daha avcı dosyalarını bile okumadın. Bahsettiğin diğer kurbanların onun işi olmadığına karar verecek yeterliliğe sahip değilsin."

Çenesi gerildi. "Aslında bu tespiti yapabilecek niteliklere *sahibim*. Geçmişte burada faaliyet gösteren bir seri katil vardı. Bu, UB'nin üzerinde çalıştığı ve *çözdüğü* ilk vakalardan biriydi. Cevaplanmamış hiçbir soru, çözülmesi gereken hiçbir yarım kalmış iş yoktu. Dağın tepesinde, Grayson'ın kişisel mülkünün dışındaki ormanda kendi mezarlığı vardı. Yöntemi hiç değişmedi. Avcıyla tek ortak noktası, ikisinin de Katiller kurbanların cesetlerini ormana bıraktı ve ikisi de cesetleri gömdü."

"Bence yapmamanız gereken bir yargıda bulunuyorsunuz, kanıtları elde edene kadar olmaz. Ama bu konuyu kapatacağım. Şimdilik. Ancak bir konuda kesinlikle yanılıyorsunuz."

Kaşlarını kaldırdı, kısa süreli kızgınlığı yerini eğlenceye bıraktı. "Neymiş o?"

"Avcı kurbanlarını gömmedi."

Hâlâ ME'yi bekleyen sığ mezara baktı. ve sırlarını ortaya çıkarmayı bitirdi. "O zaman ya bu avcının işi değil ya da yöntemini değiştirdi."

"Ya da bu alternatiflerin hiçbiri."

Kaşlarını çattı. "Beni kaybettin."

"Mezarın ne kadar sığ olduğunu düşünüyordum. Belki de ceset aslında gömülmemiştir, en azından insan eliyle. Düşen yapraklar ve diğer döküntüler doğal olarak örtmüş olabilir. Yağmur kalıntılarının toprağa batmasına neden olabilir."

"Yeterince adil. Sizinle aynı fikirde olup olmadıklarını görmek için adli tabip ve Gatlinburg dedektiflerinin raporlarını beklememiz gerekecek. Şu anda daha önemli olan, kurbanın kimliğini ve ne kadar süredir kayıp olduğunu bulmak, böylece bir zaman çizelgesi oluşturulabilir. Belki Monroe County'de işler çok kızıştı ve yer değiştirmek zorunda kaldılar. Belki de avcınız sandığınız kadar uzun süredir uykuda değildir."

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "O *benim* avcım değil."

"Kötü bir kelime seçimi. Bunun için özür dilerim."

Etrafına bakındı, sonra bantlanmış alanın sağ tarafını işaret etti.

"Arkadaşların nereye gitti? UB'ye mi döndüler?"

"Bazıları yaptı. Geri kalanlar
avlanıyor." Gözlerini kırptırdı.

"Avlanmak mı?"

"Neredeyse ezdiğim adam için."

"Gatlinburg polisinin onu aradığını sanıyordum."

"Öyle. Ama patronum aramaya yardım etmekte ısrar ediyor."

"Zengin değil mi? Çok zengin değil mi?"

"Eğer milyarder olmak sizi çok zengin yapıyorsa, evet. Neden?"

"Hayatını riske atarak ormanda katil arayan bir milyarderle hiç tanışmadım."

"Kaç milyarderle tanıştın?"

Kıkırdadı. "Beni yakaladınız. Ama diğer milyarderlerle tanışmamış olsam bile, patronunuzun diğerlerine benzemediğine bahse girerim."

"Muhtemelen hayır. O çok zeki bir işadamı. Ama aynı zamanda eski bir ordu korucusu. Azimli, sert ve kendini nasıl idare edeceğini biliyor. Ve yapabileceğini bildiği halde oturup zor işleri başkalarının yapmasına izin verecek bir tip değil.

katkıda bulunun."

"Ona gerçekten saygı duyuyor gibisin."

". O harika bir adam, gerçekten iyi bir arkadaş."

"Ona arama konusunda yardım etmemene şaşırdım."

Sırıttı. "Zayıf uzun atlama becerilerime ek olarak, iz sürme, yürüyüş veya açık havada hayatta kalma alanlarında da pek yetenekli olmadığımı fark etmişsinizdir. Eğer onlara katılmamı isteselerdi izciler dehşet kaçarlardı."

"Senin için çadırda kamp yapmak yok mu?"

"Benim zorlu yaşamdan anladığım üç yıldızdan daha az yıldıza sahip bir otel."

Gözlerini devirdi. "Buna bir saniye bile inanmıyorum. İnsanların seni hafife almasını seviyorsun, değil mi?"

İnkâr etmedi. Onun yerine mezarı işaret etti. "Avcı'nın geçmişte kurbanlarını hiç gömmediğini söylediğine göre, seni Kazıyor musun?"

"İşaretli ağaçlar."

"Cesetleri gömmeme geçmişî göz önüne alındığında, buraya bir ceset bırakmaya hazırlanmak için ağaçları işaretlemiş olabileceğini mi?"

Saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. "Bu mantıklı bir sonuç. Ama dört yıl önce öldürmeyi bıraktığına o kadar ki, buranın keşfetmediğimiz eski bir ceset atma alanı olduğunu varsaydım. Bu dayanarak, cesedin orman zemininde çürümüş olabileceğini düşündüm.

bulmak için biraz kazmak gerekiyor. Elbette, çürümenin durumu göz önüne alındığında, yıllar geçmediğini biliyoruz. Birkaç ay olması daha muhtemel. Ama kazmaya başladığımda bunu bilmiyordum."

"Aylar olduğunu sanmıyorum." Sarı bantla sarılmış en yakın ağacı işaret etti. "Ağacın kabuğundaki oyuk yaşla aşınmamış. Dükkândan alınmış taze bir dörtlük gibi. Bu yeni bir cinayet."

Altıncı Bölüm

Bree başını salladı. "Bunu kaçırdığıma inanamıyorum. Mezarı açtığımızda çıkan berbat kokuya rağmen cesedin birkaç aydır orada olduğunu düşünmüştüm. Adli Tıp bir karar verene kadar, sanırım bundan emin olamayacağız."

"Bilmek istediğim şey, ilçenizdeki aşırı hevesli muhabirlerin ağaçlardaki işaretlerle ilgili bilgileri nasıl sakladıkları. Yoksa internette gezinirken bunu kaçırdım mı?"

"Basının bundan hiç haberi olmadı. Ben bunu anladığımda avcı soruşturması çoktan . Basın başka bir şeye yönelmişti. Ne yazık ki yine iz peşindeler. Biri onları kışkırttı ve peşimize düştüler, ne zaman bir yere gitsek dedektifleri takip ediyorlar. suç mahalli."

"Ne demek biri onları karıştırdı?"

Bir çift üniformalı memurun geçebilmesi için geri çekildi ve yola doğru ilerledi. "UB'nin bir ay önce bize bu vakanın sıraya girdiğini bildirmesinden kısa bir süre sonra kasabada söylentiler dolaşmaya başladı. Katilin tekrar aktif olup olmadığını soran vatandaşlarımız oldu. Hepimize UB'nin bu işe karışacağını gizli tutmamız söylendi ama bir şekilde ortaya çıkmış olmalı."

Yüzünü buruşturdu. "Bu bizim hatamız olabilir. Mağdur avukatımız Willow Prescott, her bir mağdurun ailesiyle konuşarak bilgilendirildiklerinden ve soruları olduğunda ulaşabilecekleri bir muhatapları olduğundan emin oldu. Bunu önce televizyondan ya da başka bir yolla duymalarını istemedik. Ancak onlardan bilgileri gizli tutmalarını istemiş olsak da Bazıları başkalarına söyledi ve olay etrafa yayıldı."

İç çekti. "Muhtemelen olan buydu. Şirketinizden ailelerle konuştuğunu bilmiyordum."

"Patronun yaptı. Önce ondan izin aldık. Bir davaya başlamadan önce bir mağdur avukatı göndermek bizim için standart bir prosedürdür. Peterson bize ailelerin iletişim bilgilerini verdi."

yumruklarını sıktı. "Bana söylemeliydi, hepimize söylemeliydi."

"Nasıl anladın? Ağaçlar hakkında mı?"

"Konuyu mu değiştiriyorsun?"

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Deniyorum."

Uzun bir nefes verdi ve ellerini gevşemeye zorladı. "Tamam, bu konuyu . Ancak geri döndüğümde Peterson'la iletişim eksikliği konusunda kesinlikle samimi bir konuşma yapacağım. Sorunuza gelirsek, bir şey keşfettim. *Cinayet Meydanı*, benim deyimimle, kazara. Sahnelerden birini yeniden ziyaret ediyordum ve ölü bir dalın üzerinden geçmek için elimi bir çam ağacına dayadım. İşte o zaman ağaç kabuğundaki kesiği hissettim. Kasıtlı olarak yapılamayacak kadar düz ve mükemmeldi. Sonra diğer ağaçlarda da benzer izler olduğunu fark ettim ve bunları daha önceki olay yerlerinin fotoğraflarıyla karşılaştırdım."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Adamlarınız cesetlerin bulunduğu yerin genel çevresindeki tüm ağaçların yakın plan mı çekti? Her olay yerinde?"

"Etkilenmiş gibi görünmenize gerek yok. *O kadar* da titiz değillerdi. Diğer olay yerlerinden gelen resimlerin hiçbirinde ağaçlardaki kesikler görünmüyordu. Her çöplük alanına kendi başıma gittim. Yeterince eminim, her yerde dört tane kesilmiş ağaç vardı, cesedin ortasında olduğu bir kare oluşturuyorlardı."

"Ve her kurbanın bulunmasını her zaman bir 911 çağrısı mı başlatmıştır?"

"Evet. Ama düşündüğünüz buysa, aramaları yapan katil değildi. 911'i arayan herkesi teşhis ettik, şüpheli olarak eledik. Bazıları cesetleri ormanda yürüyüş yaparken bulmuş. Biri yakınlarda kamp yapıyormuş ve büyük ihtimalle bir hayvan sesi duymuş ve onu takip ederek olay yerine gelmiş. Son arayan da bir köpek havlaması duymuş ve onu aramaya gitmiş."

Kaşları çatıldı. "Köpeği buldular mı?"

"Hayır, biz de bilmiyorduk. Katil, kurbanı kendisine çekmek için bir köpek kullanmış olabilir. Ya da sadece birinin cesedi bulmasını sağlamak için. Her iki durumda da, bu ipucu hiçbir yere gitmedi."

Birkaç dakika boyunca sessizce durup etraflarındaki organize kaosu izlediler. Suç mahalleri ona her zaman karınca yuvasındaki karıncaları hatırlatırdı.

Her şeyi bir bütün olarak izlemek, sanki hiçbir şey başarılmıyormuş gibi anlamsız görünüyordu. Ancak tek bir karıncayı izlediğinizde, onun belirli bir hedefi gerçekleştirdiğini, ilerleme kaydettiğini görüyordunuz.

Yoksa fark etmesi zordu.

"Bree?"

"Hm?"

"Eğer bu son cinayet bir taklitçi tarafından işlendiyse, cinayet karesini birinden duymuş olmalılar. Bunu başka kim biliyor?"

"Patronum ve birlikte çalıştığım diğer dedektifler. Ama kafanızda bir şüpheli listesi oluşturuyorsanız, bunu unutabilirsiniz. Birlikte çalıştığım adamlar katil değil. Daha büyük bir olasılıkla, geçen dört yıl boyunca, suç mahalleriyle ilgili bilgiler, kulak misafiri olunan masum koridor konuşmalarından sızmıştır. Ya da birkaç içkiden sonra bir partide gevşek dudaklar. Bu

olur." Kollarını kavuşturdu ve karşısındaki ağaca yaslandı. "Olur. Ama bu bilginin sızmadığını ve bu son cinayetin Avcı tarafından işlendiğini varsayalım. Bu da öldürmeyi tercih ettiği coğrafi alanın sanıldığından çok daha büyüktür."

Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. "O kemiği bulduğumuzdan beri bu fikir beni yiyip bitiriyor. Eğer doğruysa, henüz keşfetmediğimiz daha fazla kurban olduğu anlamına gelebilir."

"Belki de kısa süre önce bu yeni yerde yeniden çalışmaya başlamıştır. Zaman çizelgesindeki boşluk sırasında hapsedilmiş ve kısa süre önce çıkmış olabilir."

"Ben bu senaryoyu tercih ederim," dedi. "Bu şekilde daha az kurban olur. Ama bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Cevap verirken olay yeri teknisyenlerini izlemek için döndü. "Önceki kurbanları her zaman bulunma olasılığının yüksek olduğu yerlerde bırakılmıştı. Bu

Burası ücra bir yerde, iki şeritli bir yol üzerinde, çok az insanın ziyaret etmek için meşru bir nedeni olduğu bir dağda. Tepede Dollywood ya da başka bir turistik cazibe merkezi yok. Appalachian Yolu kilometrelerce uzakta, bu yüzden yürüyüşçüler buraya rastlamayacaklardır. Karşılaştılar bile, cinayet meydanını bilmedikleri için bir kenara çekilip ceset aramak için yaprakları ve molozları topluyor. Bu bana taklitçi diye bağırıyor, birilerinin öldürdüğü kişiyi bulmasından endişe duymayan bir taklitçi."

"Ama cesedin bulunmasını istiyordu."

Kaşlarını çattı ve ona baktı. "Bunu sana söyleten ne?" "Mezara kadar izini sürdüğümüz adamın Palmer olduğuna olan inancımı bir kenara bırakıyorum,

ve Palmer'ın katil olduğunu iddia ediyorsa, lojistiğe bakın. Kurban, bir grup araştırmacının Avcı davası üzerinde çalışmaya başlamak üzere olduğu şirketin neredeyse ön kapısına bırakılmış. Eğer katil Madisonville'den ise, muhtemelen söylentileri ve benim baş dedektif olduğumu duymuştur. O

Kasıtlı olarak beni hedef aldı, izini takip edeceğimi, ağaçları göreceğimi ve cesedi bulacağımı umuyordu."

"Bu doğru olsa bile, tek yaptığı katilin Madisonville'den olduğunu doğrulamak. Bu da potansiyel şüpheli havuzunu tam olarak daraltmıyor."

"O zaman elimizdeki tek şüpheliyle başlayalım-Palmer. Bugün nereye gittiğini . Kurbanın kimliği tespit edilir edilmez, bilinen son hareketlerinin bir zaman çizelgesi üzerinde çalışacağız, yollarının Palmer'ınkiyle kesişip kesişmediğini görmeye çalışacağız. Ayrıca orijinal dava dosyalarına da bakmalıyız,

Her Avcı cinayetini en baştan gözden geçirin, keşfedecek yeni açılar arayın." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Düzelتيyorum, dosyaların içine dalmam gerekiyor. Bu davada resmi olarak çalışmadığını, bugün işimiz bittikten sonra işine geri dönmen gerektiğini unutup duruyorum."

Başını iki yana salladı. "Keşke kalıp seninle beyin fırtınası yapabilseydim. Ama siparişlerim, ödemem gereken bir ev kredisi ve almam gereken yiyecekler var. Öylece bırakıp gitmeyi göze alamam."

"Çoğumuz yapamayız." Ona sempatik bir bakış attı. "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim. Ve bir numaralı şüpheli olarak görüştüğümde, burada bulunma mazereti ve cesetten haberi olmadan izinin bizi nasıl cinayet mahalline götürebileceğine dair bir açıklama yapıp yapmayacağı konusunda sizi bilgilendireceğim."

Kıkırdadı. "Bunun peşini , değil mi? Palmer'ın peşinde olduğumuzdan eminsin."

"Onunla şahsen tanışana ve beni bir şekilde görsel ikizinin Gatlinburg'da dolaştığına ikna edene kadar öyleyim."

Tekrar güldü ama gülümsemesi çabucak soldu. Söyledikleri her şey zihninde çalkalanıyordu. Birkaç kez konuşmak için ağzını açtı, sonra daha iyi düşündü ve sessiz kaldı.

"Sen de söyleyebilirsin." Derin sesine eğlence karışmıştı. "İçine attığın her neyse, aksi takdirde patlayacaksın."

"O kadar belli, ha?"

"Tamamen. Devam et," dedi. "Başka ne var?"

"Sadece, bu keşfi yaptığımızda, bunun Avcının işi olduğuna ikna olmuşum. Şimdiye kadar her şey onu işaret ediyor. Hapiste olmadığını ve hasta falan olmadığını varsayarsam, o zaman sadece ara vermeye karar verdiğine mi inanmalıyım? Böyle bir şey olmaz. Seri katiller tırmanır. Gerginliği azaltmıyorlar. Belki de bu gerçekten bir taklitçidir. "Acaba?" sorusu beni deli ediyor."

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şeytanın avukatını oynayacağım ve senaryolarınızla tartışacağım. Başlangıç olarak, bir seri katilin kendi kendine duramayacağı önermeniz kusurlu çünkü birkaç tanesi durdu. Eminim Bağla, İşkence Et, Öldür - Kansas'taki BTK Katili'ni duymuşsunuzdur. Birkaç kişiyi öldürdükten sonra, sonraki yedi yılını tekrar öldürmeden önce kocalık ve babalık oynamaya odaklanarak geçirdi."

"Bir istisna, seri cinayetlerle ilgili yıllarca süren araştırmaları yok etmez" dedi. "BTK Katili Dennis Rader bir sapma, bir aykırılıktır. Seri cinayetler gibi Katiller arasında, onun sunduğu örnek son derece nadirdir."

"O zaman sana bir tane daha vereyim. Golden State Katili. Düzinelerce kişiye tecavüz etti ve öldürdü, sonra aniden polis radarından kayboldu. Otuz yıldan fazla bir süre sonra yakalandı, ancak herkesin bildiği kadarıyla bu süre zarfında bir daha kimseye saldırmadı. Hapse girmemiş, hastalanmamış ya da herhangi bir şekilde sakatlanmamıştı."

Başını iki yana salladı. "Seri katilleri tanıyorsun. vereyim. Bahsettiğiniz katiller Rader ve DeAngelo'nun, yükümlülükleri engel olmasaydı öldürmeye devam edeceklerini iddia ediyorum. Her ikisi de çifte yaşam sürüyor, hayatlarını kazanmak ve ailelerini geçindirmekle meşgul oluyor ve normalmiş gibi davranıyorlardı. Hiç şüphe yok ki hala hastalıklı dürtüleri vardı, ama onları harekete geçirecek zamanları ya da fırsatları yoktu. Ne olursa olsun, seri katil bilgi yarışmasını kazanmaya çalışmıyorum. Sadece diyorum ki, eğer Avcı hala özgür ve öldürebiliyorsa, dört yıl boyunca durduğunu hayal etmek benim için zor. O zamanlar tırmanma aşamasındaydı, cinayetleri birbirine yaklaşıyordu. Taklitçi olduğunu düşünmeye geri döndüm. Hemen sonuca varmam konusunda beni uyarmadan önce, arabanızın önüne atlayan adamı düşünün. Onun da işin içinde olduğunu varsayıyoruz ama olmayabilir de."

Ellerini ceplerine soktu ve ağaca daha rahat yaslandı. "Bunu nasıl anladın? Mezara kadar izini takip ettik."

"İzi mezarda durmadı. Durduk, çünkü işaretli ağaçları gördüm. Belki de hiçbir şekilde bu işe karışmamıştır." Adamın inanmayan bakışları karşısında ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Bana bir dakika izin verin. Kendinizi Prescott Dağı konusunda bir uzman olarak gördüğünüz için soruşturma önyargınıza dikkat çekiyorum."

"Ben bu dağın uzmanıyım. Ön taraftaki yoldan her gün geçiyorum." "Ama etrafında bir çit ya da dibinde bir kapı yok ki Ayaktakımı dışarı. Buradaki yol muhtemelen kamuya , değil mi? Herkese açık mı?"

"Evet, öyle. Ama-"

"Ama hiçbir şey. Buradaki manzaranın ne kadar inanılmaz olduğunu fark ettin mi?

En azından ağaçların arasında bir boşluk olduğunda?"

Adam ona tuhaf bir bakış attı ama başını salladı. "Elbette. Manzara... harika." "Size söylüyorum, bunlar kilometrelerce ötedeki en iyi manzaralardan bazıları. A

Bir dakika önce, bu dağa çok fazla insanın çıkma ihtimalinin düşük olduğunu söylemiştim. Ama bunu yeniden düşünüyorum. Bazı yürüyüşçüler ya da sıradan gezginler

burayı tesadüfen bulmuş ve güzelliğini keşfetmiştir. Bu haberi yaymak için sadece başka bir yürüyüşçüye anlatmak yeterli. Bölgedeki en yüksek rakımlardan biri. Ve Clingmans Dome gibi turistlerle dolu değil, bu da onu daha cazip kılıyor."

Ona isteksizce başını salladı. "Geçerli noktalar. Kubbe'nin bulunduğu yerden daha geniş bir dağ ve daha kademeli bir tırmanışı var. Yürümesi daha kolay.

sanırım."

Gülümsedi. "Aynen öyle."

Bacak bacak üstüne attı ve birkaç metre olay yeri teknisyenlerine baktı. "Her zaman bir noktayı savunduktan sonra bir sonrakiyle kendinle çelişir misin?"

Güldü. "Muhtemelen. Bazen keşkelerimle ekibimi çıldırtıyorum."

"Beni delirtmiyorsun. Zihnini oldukça büyüleyici buluyorum.

Aslında çok güzel."

Gözlerini kırptırdı, tüm vücudu ısınmıştı. "Ben, ah-"

"Birilerinin buraya sadece manzara için gelmesine izin vereceğim," diyerek onları daha güvenli bir bölgeye geri götürdü ve midesinde uçan kelebeklerin yatışmasına yardımcı oldu. "Normalde burada fazla trafik olmaz. UB için çalışmayan ya da Grayson'ın malikanesinde istihdam edilmeyen hiç kimsenin buraya gelmeyeceğini sanıyordum. Ama belki bazıları geliyordur. Hangi insanların gelip gittiğini fark etmek için bütün gün yolu izlediğimden değil. Hatta çoğu zaman ofiste olmuyorum. Dışarıda potansiyel tanıklarla görüşüyorum ya da başka ilçelerde dedektiflerle faili meçhul davaları hakkında konuşuyorum. Mesela bu sabah, tam da bu nedenle buraya normalden birkaç saat geç geldim. Başka bir davayı tamamlıyordum." Elini saçlarının arasında gezdirerek saçlarının diken diken olmasını sağladı.

Bir adım daha yaklaştı ve durup düşünmeden elini düzeltti. Adamın sorgulayan bakışları karşısında yüzü . "Önce sormam gerekirdi. Saçların diken diken olmuştu."

"Teşekkürler. Sanırım." Göz kırptı, bu da o lanet kelebeklerin tekrar uçuşmasına neden oldu. "Az önce söylediğimiz her şeye gelince, Occam'ın usturasını unutma."

Başını salladı. "En basit açıklama genellikle doğru açıklamadır." "Kesinlikle. Eğer bu avcının işiyse, en mantıklı açıklamanın son dört yıldır hapiste olması olduğunu düşünmeye daha meyilliyim. Son zamanlarda bu bölgede serbest bırakılan eski mahkumların bir listesini bulabilirim. ve soruşturma sırasında ortaya çıkan isimlerle karşılaştırarak kontrol edeceğiz."

"Bu uzun bir liste olacak."

Cevap verecekmiş gibi görünüyordu ama adli tabip ve yardımcısı nihayet gelip mezara doğru ilerlerken ikisi de sustu.

İlerlemeleri yavaştı. Onların özenli çalışmalarını izlemek dayanılmazdı. Ama sonunda iskeleti tamamen ortaya çıkaracak kadar toprağı geri çektiler - ya da Bree'nin bulunduğu noktadan görebildiğı kadarını.

Açıklığın diğer tarafından bir kargaşa sesi duyuldu. Grayson, Trent ve Bree'nin daha önce UB karargâhında gördüğü diğer iki adam ağaçların arasından çıktılar. Ryland'ı gördüklerinde onlara doğru yöneldiler.

Trent Bree'ye kibarca başını salladı ama yorumlarını Ryland'a yöneltti. "İzi buradan en az yüz metre kadar takip ettik. Ama daha sert bir zemine ulaştığımızda, onu kaybettik. Artık ayakkabı izi kalmamıştı. bulun."

Tam başka bir şey söyleyecekti ki, iki Gatlinburg polisi, kot pantolonlu, beyaz gömlekli ve ceketsiz bir adama eşlik ederek açıklığa girince durdu.

Bree şok içinde gözlerini kırıştırdı. "Ryland, bu daha önce gördüğün adam mı?"

Çenesi gergindi, tüm vücudu gergindi. "Hiç şüphe yok." Bakışları kadına kaydı. "Onu tanıdın mı?"

Tüm vücudu sıcak ve soğuktan kızardı. "Hayır demek istiyorum. Ama diyemiyorum.

Bu Dane Palmer, Monroe Bölgesi'nin kıdemli savcısı. Ve görünüşe göre, o aynı zamanda Dumanlı Dağ Katili. O piçin peşindeydim.

Yıllar burnumun dibindeydi. Gatlinburg polislerinin kiminle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yok. Belli ki onu tutuklamamışlar. Elleri kelepçeli değil." Tabancasını çekti ve ilerlemeye başladı.

Yedinci Bölüm

Ryland'ın Bree'nin silahını alıp polis görmeden önce gözden uzak bir yere saklaması kıl payı olmuştu. Palmer'ı vurmuş olabilir miydi? Ryland sanmıyordu. Ama o kadar kızgındı ki emin olamadı. En azından, bir savcıya silah doğrulttuğu için tutuklanır ve kolluk kuvvetleri kariyerine son verilirdi. Grayson ve UB

Müfettişler onun etrafında bir çember oluşturmuş, Ryland onu sakinleştirene kadar görüş alanını kapatmışlardı.

Sakinleştğinde, davranışından dolayı dehşete kapılmıştı. Ona ve diğerlerine onlarca kez teşekkür etmiş olmalıydı. Sonra ona, şu anda işler ne kadar kötü görünürse görünsün, savcının katil olduğuna dair ellerinde kanıt olmadığını hatırlattı. Ve bu kanıt eksikliği yüzünden tutuklanmamıştı. Sonra olay yeri teknisyenlerinden biri

Adli tabip kalıntıların etrafındaki yaprakları toplarken bir cüzdan buldu. İçindeki ehliyet sahibine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Dane Palmer.

Dedektifler tarafından yüzleştirildiğinde, Palmer ısrarla Birisi cüzdanını çalmış olmalı. Polis sorgu için karakola istemişti. Boğulan bir adamın cankurtaran simidi araması gibi etrafına bakındı. İşte o zaman Bree'yi gördü ve gülümsedi. *Eğer sorguyu o yapacaksa*, görüşmeyi hemen kabul etmişti.

Görünüşe göre onun kolay lokma olacağını, kendisine yumuşak toplar atacağını düşünmüştü.

Ayrıca soruları sadece tarafsız bir yerde yanıtlayacağı ısrar etmişti. Mesleki itibarının zarar görmesinden endişe ediyordu.

Gatlinburg Polisi'nden biri halkı uyarmış ve onun getirildiğini görmüşler. İşte o zaman Grayson öne çıktı ve sözde toplantı için UB merkezini teklif etti.

Ryland, Bree'nin Palmer'ın karşısında oturduğu uzun konferans masasına bakarken, Palmer'ın bu anlaşılmadan pişmanlık duyduğundan emindi. Bree kesinlikle kolay lokma *değildi*. Yanındaki Grayson ve Trent'e, sonra da en uçtaki iki Gatlinburg dedektifine kısa bir bakış, hepsinin aynı sonuca vardığını doğruladı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Bree önündeki üzerindeki notları karıştırdı. "Madisonville'deki bazı işlerini halletmek için izin almışsın, sonra da Gatlinburg'a gitmişsin."

"Bu doğru."

"Çünkü antika dükkanlarına bakmak istiyordun."

"Bunu size daha önce de söyledim, Dedektif. Annemin doğum günü ve bu vesileyle her zaman Gatlinburg'a antika alışverişine giderim. Annem Depresyon dönemi cam eşyalarını topluyor. Zaten sahip olmadığı, sevdiği desenlerde bir şeyler çalışıyordum."

"Gerçekten mi? Benim annem de cam koleksiyonu yapar. Hangi desenleri arıyordunuz?"

Kollarını kavuşturdu. "Pembe American Sweetheart ve sarı Paden City Ardith." Ryland onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden ve Bree'nin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesinden bunların geçerli cam desenleri olduğunu tahmin etti.

"Çok güzel," dedi. "Ama cüzdanın olmadan Depresyon bardağı almayı nasıl planladın?"

Ağzı sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. "Elinde cüzdan tutan bir teknisyen görene kadar cüzdanımın yanımda olmadığını bilmiyordum."

"Bir şey almaya çalıştığınızda eksik olduğunu fark etmediniz mi?"

Kot pantolonunun cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve masanın fırlattı. "Anahtarlığımdaki minyatür kredi kartını görüyor musun? Çoğu alışverişte onu kullanıyorum. Cüzdanıma ihtiyacım yok."

"Doğrulamak için yeterince kolay." Daha fazla not eklemek için kalemini hazırladı. "Alışveriş yaptığınız dükkânlardan birinin adı neydi?"

Tekrar Bree'ye bakmadan önce bakışları Gatlinburg dedektiflerine kaydı. Boğazını temizledi. "Ben bir şey almadım."

Hukuk başını kaldırıp baktı. "*Hiçbir şey* satın almadın mı?" Yüzü kızardı. "Ben de öyle dedim, *Dedektif*."

"Neden bir şey almadın? Alışveriş yapmak için izin aldın." "Açıkçası aradığım şeyi bulamadım."

"Doğru, tamam." Kalemini yere bıraktı, yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "O sırada şehir merkezinde olduğunuzu kanıtlayacak bir makbuzunuz yok. Size tıpatıp benzeyen, sizin gibi giyinmiş biri yolda durdu ve neredeyse Bay Beck'in arabayı dağın yamacından aşağı sürmesine neden oluyordu?"

Ryland, Trent'in ona endişeyle görmezden gelerek kararlılıkla ileriye baktı. Trent'in ve tüm UB'sinin Ryland'a bakması çok rahatsız ediciydi.

Takım arkadaşları birkaç ay önce onun yükseklik fobisine ilk elden tanık olmuştu. Şanslıysa, bu utanç verici olay bir daha asla yaşanmayacaktı.

"Tanrı aşkına," dedi Palmer. "Kot pantolon ve düz beyaz bir gömlek buralarda pek sık rastlanan bir şey değil. Hem neden yolda durayım ki?"

"Aklıma zorlayıcı bir neden geliyor." Bree kollarını masanın üstüne dayadı. "UB ekibiyle oynamak istedin çünkü Dumanlı Dağ Avcısı faili meçhul davasına yeniden baktıklarını duydun. Onları son cinayetine yönlendirmek ve burunlarını sürtmek istedin."

Yüzü öylesine kızarmıştı ki, bayılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Siz, Dedektif Clark, haddinizi aşılıyorsunuz."

"Sadece işimi yapıyorum, efendim. Sorulması gereken soruları soruyorum."

Parmağını ona doğru havaya kaldırdı. "Bu senin yetki alanın değil. Bana işini yaptığını söyleme. Saygın bir savcüyı cinayetle suçlamak kesinlikle *işini yapmak* değildir."

Kaşlarını çattı. "Sizi cinayetle mi suçluyor? Hayır, efendim. Hiç de bile. Neden yolda durduğunuza sorunuza yanıt olarak senaryolar, varsayımlar ortaya atıyordum."

Gözlerini kısmıştı. "Komik olmaya mı çalışılıyorsun? Çünkü ben kesinlikle gülmüyorum."

"Cinayet asla gülünecek bir konu değildir."

Küfretti ve arkasına yaslandı. "Sabrım tükeniyor. Bunu zaten konuşmuştuk. Alışveriş yapmak için bir gün izin aldım, ihtiyacım olanı bulamadım ve eve dönmek üzereydim ki telsizden Prescott Dağı'nda polis faaliyeti olduğunu duydum. Merakımdan ne olup bittiğini görmek için buraya geldim."

"Bunun kulağa ne kadar şüpheli geldiğinin farkında mısınız? Senin eşkaline uyan birinin cinayetin potansiyel şüphelisi olduğu bir cinayet mahallinde ortaya çıktığının?"

"Beni tanıyan herkese sorun. Her zaman tarayıcıyı dinlerim. Eğer önemli bir şey , kontrol severim. Bu, toplumda neler olup bittiğini takip etmenin bir yolu."

"Kendi ülkenizde, belki, elbette," diye izin verdi. "Neden burada, Gatlinburg'da? Bu arada, izlediğimiz patikayla uyumlu bir taban desenine sahip gibi görünen ayakkabılar giyiyordunuz."

Dışlerini sıktı. "Yaygın bir yürüyüş ayakkabısı türüdür. Kaymaz tutuş. Buralarda herkes onlardan giyer. Söylediklerinizin geri kalanına gelince, annem Gatlinburg'da yaşıyor. Onun oğlu olarak benim görevim

, iyi ve güvenli bir olduğundan emin olmak için. Ben de Onun yüzünden yetkililerin buralarda neler yaptığını hep takip ettim."

"Doğru." Sözcüğün bir suçlama gibi havada asılı kalmasına izin verdi ve hukuk defterine bazı notlar almakla vakit geçirdi.

Ryland sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Sesini hiç yükseltmedi, kontrolünü hiç kaybetmedi. Bunun yerine Palmer'ın *damarına* basıyor, kontrolünü kaybetmesini sağlıyordu. Bu sabah erken saatlerde düşündüğü gibi mülakatlarda kötü olmak buraya kadarmış. Bu seferkini parkın dışına taşıyordu.

Kalemini yere bıraktı ve Palmer'ın düşmanca bakışlarıyla sakince karşılaştı. "Nerede kalmıştık? Oh, evet. Prescott Dağı'na çıktınız çünkü telsizden bir şeyler olduğunu duydunuz. Sonra ne oldu?"

Ryland'ın tam olarak yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı. Bunun bir lütuf olduğuna dair bir his vardı içinde.

"Özür dilerim. Ne dedin sen?" Bree çok kibarca sordu.

Gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Yolun kenarına park etmiş polis arabalarını görünce olduğunu sormak için kenara çektim. Şaşırtıcı bir şekilde, arabamdan iner inmez iki polis memuru beni kapıda karşıladı. Dedektiflerin cinayet mahallinde konuşmak istedikleri bir adama benzediğime dair bir şeyler söylediler." Başını salladı, belli ki sinirlenmişti. "Dedektiflerinin sorularını yanıtlamak üzere onlara eşlik etmeyi nezaketle kabul ettim. Tabii benimle buralardaki bir cinayet hakkında konuşmak istiyorlarsa, bir hata olduğunu düşündüm. Bunu için mutluydum. Tam o sırada teknisyen çalınan cüzdanımı gösterdi." Masanın diğer ucundaki Gatlinburg dedektiflerine doğru baktı. "Bu arada, geri verilmesi gerekiyor." Elini uzattı.

Dedektiflerden biri başını salladı. "Üzgünüm Bay Palmer. Cüzdan bir suç mahallinde bulundu. Bu bir kanıt."

"Bu çok saçma. En azından ehliyetimi verin." "Yedek bir kopya için internetten başvurabilirsiniz."

Palmer ona ters ters baktı ve anahtarlarını kaptı. "Eğer başka bir şey yoksa -"

" yoksa bir şey daha var." Bree onun yanıtını beklemeden bir sonraki sorusunu sormak için acele etti. "Bu izin gününü ne zamandır planlıyordun?"

Kaşlarını çatı. "Dediğim gibi, her zaman annemin doğum gününden hemen önce hediye almak için izin alırım. Bunu her yıl yaparım."

"Ama ofisinizi aradığımda nerede bilmiyorlardı."

Gözlerini devirdi. "Kıdemsiz bir dedektif asistanıma tatil günümde nereye gittiğimi soruyor ve sen de onun sana söylememesine şaşırıyorsun öyle mi?" Güldü.

Bree'nin yanakları pembenin narin bir tonuyla kızardı. "*Şimdi* sorularınızı bitirdiniz mi? Küçük Dedektif Clark?"

"Aslında dedektif. Kıdemsiz değilim." "Siz öyle diyorsanız."

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi ama hemen yüz düzeltti. "Sadece benimle şüpheleri gidermek için konuşmayı kabul ettiğinizi hatırlatmak istiyorum, böylece bu ilçedeki dedektifler diğer potansiyel şüphelilere geçebilir. Görüşmeyi şimdi sonlandırmak bu amacı gerçekleştirmeyecektir. Belki bize bugün neler yaptığınıza dair hızlı bir zaman çizelgesi sunabilirsiniz? Bu, endişelerimizi hafifletmek için uzun bir yol kat edecektir."

Ettiği küfürler Ryland'ın bile yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Bree bunu olağanüstü bir soğukkanlılıkla halletti. Savcı küfretmeyi bıraktığında, "Bu bir hayır mı?" diye sordu. Efendim?"

"Daha anlaşılır olması için tekrar etmemi mi istiyorsun?" Her kelimesinden alaycılık damlıyordu.

"Zaman çizelgesi vermemeyi tercih ederseniz, polisin birisinin cüzdanınızı ne zaman ve nasıl çalıp cinayet mahalline bıraktığını anlaması... zor olabilir." Masanın diğer ucunu işaret etti. "Eminim bu iyi dedektifler gerekirse Monroe County'ye gidip kalan karışıklıkları gidermek için bizimle işbirliği yapmaya hazırdır.

Ne yazık ki, ofisinizdeki varlıkları fark edilecektir. Ve dikkat çekecek. Şerif, hatta belki de belediye başkanı, endişeli vatandaşların, saygıdeğer kıdemli savcılarının neden bir cinayetle ilgili olarak soruşturulduğuna dair sorularını yanıtlamak zorunda kalabilir."

Gözleri kısıldı ama hiçbir şey karanlık derinliklerindeki kötü niyetli bakışı gizleyemezdi. Onu fazla mı zorlamıştı? Eğer bu son cinayetle ya da diğerleriyle bir ilgisi yoksa, o zaman kariyerine zarar verebilecek güçlü bir düşman edinmiş oluyordu. Eğer peşinde oldukları katil oysa, onunla bu şekilde yüzleşmesi tehlikeli olabilirdi, özellikle de ellerinde onu tutacak bir şey olmadığı için.

Ryland, en az kendisi kadar endişeli görünen Grayson'a baktı. Bree'nin Palmer'ı sorgulamasına izin vermek her şeye rağmen bir hata olabilirdi.

"Bay Palmer?" Ayının kafesini tekrar tıkırdattı.

Ryland boğazını temizledi. "Belki de buna bir son vermeliyiz-"

Palmer onu durdurmak için bir elini kaldırdı, bakışları Bree'den hiç ayrılmıyordu. "Bir zaman çizelgesi mi? Cüzdanımı kimin aldığını bulmaya yardım etmek için mi?"

"Aynen öyle. Eğer dediğiniz gibi biri aldıysa, o zaman kim olduğunu bulmamız gerekir. Ne de olsa bir suçun kurbanıydınız. Bu da Bay Beck'in bu sabah gördüğü kişinin siz olmadığınızı kanıtlamamıza yardımcı olur." Kalemimi hukuk defterine vurdu. "Cüzdanınızı en son ne zaman gördünüz, tabii ki teknisyen onu almadan önce?"

Uzun bir süre ona baktı. Ryland bu bakışın altında kıvranacağından, adamı *yumruklamak* için kıvranacağından emindi. Ama Bree sadece baktı, yüz ifadesi sakindi. Ya arı kovanına çomak soktuğunun farkında değildi ya da blöf yapma konusunda Ryland'ın tahmin edebileceğinden çok daha iyiydi.

"Zamanımı tamamen boşa harcayan diğer sorularınız yerine *bu* araştırmaya değer bir şey gibi görünüyor." Palmer'ın ifadesi daha az düşmanca bir hal aldı. Belki de artık o yumuşak topları fırlatacağına inanıyordu. "Saat tam yedide evimin kapısından çıktım. O sırada cüzdanım yanımdaydı."

Saati ve yanına bir not yazdı. "Emin misin?"

"Olumlu. Ben rutin bir adamım, Dedektif. Evden çıkmadan hemen önce cüzdanım ve anahtarlarımın yanımda olduğundan emin olurum. Caddenin aşağısındaki kuru temizlemeciye de açıldıktan hemen sonra uğramayı için saatinden de eminim."

Adamın ona verdiği kuru temizlemecinin adını yazdı. "Ondan sonra eve döndün mü?"

"Hayır. Kıyafetler arabamın arkasında asılı, arka camlardan açıkça görülebiliyor." Dedektiflere doğru baktı. "Sanırım içinizden biri kıyafetleri fark etti?"

İkisi de başını salladı. Palmer gülümsedi. "Bu *çok önemli* soruyu çözdüğümüze göre, sırada ne var Dedektif Clark?"

"Bana başka nerelere gittiğinizi anlatın ve yaklaşık süreleri belirtin lütfen."

Kitap bırakmak için kütüphaneyi ve sipariş ettiği kulaklıkları almak için bir kutu mağazasını da içeren, durduğu diğer birkaç yerin isimlerini, yaklaşık adreslerini ve saatlerini sıraladı.

"Depomu doldurduktan sonra US 411'den Gatlinburg'a doğru yola çıktım ve sonunda 441'e döndüm. Karmaşık bir rota değil. Eminim siz de bu sabah buraya aynı şekilde geldiniz. Tek fark, birkaç

Madisonville'de benim yaşadığım yerden otoyola kadar, sizin yaşadığınız yere kıyasla daha fazla viraj ve dönemeç var."

"Hangi benzin istasyonu lütfen?"

"Bu çok saçma," diye yakındı.

Elinde kalemle öylece oturup bekledi.

Ryland, Palmer'ın evden çıktığını söylediği zamandan başlayarak kafasında hızlıca hesap yaptı. Sıradan bir sabahta Palmer tüm bunları yapıp Prescott Dağı'na ve Ryland ofise giderken yolda duran adam olamazdı. Ama bugün normal değildi.

Ryland bu sabah yeni bitirdiği bir dava için bazı ayak işlerini halletmişti. İşe normalden birkaç saat geç gelmişti. Palmer hâlâ Ryland'ı neredeyse yoldan çıkaran adam olabilirdi.

Peki bu genel olarak ne anlama geliyordu? Palmer Ryland dağa çıktığında kasıtlı olarak yolda olmak istediye, önceden gözetleme yapmış mıydı? Ryland'ın o gün geç kalacağını biliyor muydu? Yoksa bu bir keşif koşusu muydu, Ryland'ın Rover'ının virajı döndüğünü gördü ve fırsattan yararlandı mı?

Palmer sonunda Bree'ye sorduğu benzin istasyonunun adını ve adresini verdi.

"Benzinin parasını nasıl ödedin?" diye sordu.

Cevap vermek için ağzını açtı ama kaşlarını çatarak tereddüt etti. Sonra ifadesi netleşti. "Nakit. Normalde alırdım ama biraz nakit param vardı ve ondan kurtulmak istedim. Ben de içeri girip ödedim."

"Ondan kurtulmak mı istedin? Neden?"

"Çok fazla nakit para cüzdanı hantal yapar. Üzerinde oturmak rahat değil, özellikle de uzun bir yolculuk için. Bu yüzden cüzdanımı konsoluma koydum, Çünkü ben... Hey, bekle. Eminim öyledir. Nakit ödemek için istasyona girdiğimde, birisi arabamdan cüzdanımı almış olmalı."

Bree kaşlarını kaldırdı. "Madisonville'deki benzin istasyonunda mı?"

"Evet. olmalı. Ondan sonra cüzdanı gördüğümü hatırlamıyorum."

"Birinin onu çaldığını, iki saat uzağa götürdüğünü ve Prescott Dağı'nda bir cinayet mahalline attığını söylüyorsunuz.

daha sonra polis telsizinden duyduğun hareketliliği kontrol etmek için mi geldin?"

Yüzü tekrar alacalı bir kırmızıya döndü. "Lojistik işlerini hallettiğiniz için teşekkür ederim Dedektif. Hepsini bir arada duymak kulağa çok zorlama geliyor. Gatlinburg'a giderken cüzdanım hâlâ konsolda olmalıydı. Buraya geldikten sonra bir noktada alınmış. Neden, bilmiyorum. Ya da ne için

Amaç. Görünüşe göre Bay Beck'in gördüğü ve ben sandığı bu adam her kimse, cüzdanımı çalan ve sonra bu dağa tırmanan kişi.

Belki de ikimiz birbirimize benzediğimiz için çalmıştır ve benim yerime geçip kredi kartlarımı kullanabileceğini düşünmüştür. Ama korktu, düşürdü ve kaçtı."

Ryland Trent'e baktı, o da omuz silkti. Palmer'ın yaptığı ilk açıklama gerçekten de yatkındı. Belki de yoldaki adamın cinayetle gerçekten hiçbir ilgisi yoktu. Kazadan sonra Ryland'dan nedeni çalıntı bir cüzdanı olmasıydı. Mezarlığın yakınında koşarken yanlışlıkla cüzdanı düşürmüş olabilir miydi? Üzerine bastığı için yaprakların altına mı girmişti? Olabilir. Ama bu senaryoda oldukça büyük bir boşluk vardı.

Bree kalemini hukuk vurdu. "Hâlâ senin ve ikizin olabilecek bu gizemli adamın nasıl olup da aynı yere düştüğünüzü anlamaya çalışıyorum. aynı yerde."

Bingo. Ryland'ı en çok rahatsız eden kısım buydu. Yolun kenarındaki adamla arasındaki mesafeyi hesaba katsa bile, adamı sıraya dizerek teşhis edebilecek kadar iyi görebildiğini düşünüyordu. Ve o sıralamada seçeceği adam Palmer'dı. Yani gördüğü adam Palmer olmalıydı. Öyle değil mi?

Bree, Ryland'ı işaret etti. "Bay Beck gördüğü adamın siz olduğunuzdan emin."

"Bay Beck ."

"O TBI'da çalışan eski bir özel ajan. Gözlemci olmak, en küçük ayrıntıları fark etmek için eğitilmiş. Gördüğü adamın sen olduğuna dair yemin etmeye hazır."

"Aman Tanrım. Ben kot pantolon ve beyaz gömlek giyen ortalama görünümlü beyaz adamım. Dövmem yok, ayırt edici bir özelliğim yok. Benimki insanların hatırlayacağı türden bir yüz değil, Dedektif Clark. Hayatım boyunca başımın belası oldu. Bu durumda, diyorsunuz ki Sıradan bir ve diğer sıradan insanlar gibi görünüyorum diye birden katil mi oluyorum? Hadi oradan. Bütün bu fikir gülünç."

Bree Ryland'a baktı. Ryland'ın duymaya başladığı şüphe onun gözlerine yansımıştı. Boğazını temizledi ve savcıyı işaret etti. "Bay Ryland. Palmer-"

"Hayır, dur. Bir soru daha sorma. Açık olmak gerekirse, bunu bir kez daha belirteceğim. Bu dağa ilk ve tek gelişim

Telsizimde hareketlilik duyduktan sonra arabayı sürdüm. Gatlinburg polisi arabamın kapısını açtığım andan itibaren yanımdaydı.

Nerede olduğumu ve ne zaman geldiğimi. Gatlinburg şehir merkezindeki trafik görüntülerine bakarlarsa, nerede ve ne zaman olduğumu kanıtlamak için arabamı orada burada göreceklerini tahmin ediyorum." Odanın sonunda, ortasında devasa bir TV ekranının bulunduğu medya duvarını işaret etti. "Paranın satın alabileceği en iyi ekipman ve teknolojiye erişimi olan bir şirketin daha iyi müfettişleri olacağını düşünürsünüz. Öyle olsaydı, bu röportajla sizin ve benim zamanımı boşa harcadıklarını bilirlerdi."

Masayı iterek geri çekildi ve ayağa kalktı. "Bu, ettiğim gayriresmi soru-cevap seansını çoktan aştı. Bu artık tacizdir." Önce Gatlinburg dedektiflerine, sonra Ryland ve ekibine dikkatle baktı. "Benimle tekrar konuşmak isteyen olursa, savcılığa resmi bir talepte bulunabilir. Ve eğer itibarıma zarar vererseniz, işim bittiğinde hepiniz işinizi kaybetmediğiniz için şanslı olacaksınız."

Bree'nin gözleri büyüdü ve tekrar Ryland'a baktı. Ryland ona güven verici bir şekilde başını salladı ama kendisi de o kadar emin hissetmiyordu. Palmer daha önce karşılaştığı savcılara benzemiyordu. Ryland, Palmer'ın kendisine sorun çıkarırlarsa kariyerlerini mahvetme tehdidinin her kelimesinde ciddi olduğundan şüphe duymuyordu.

Ryland ve diğer UB müfettişlerinin bir şeyi yokken, Bree'nin durumu daha tehlikeliydi. Bu yüzden işini kaybedebilirdi.

Palmer sanki asistanıymış gibi Bree'ye eliyle işaret etti. "Beni arabama götür. Beni Madisonville kadar takip edebilirsin ve bugün burada yaptıkların hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için doğrudan şerifin ofisine gideriz."

Ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. "Özür dilerim Bay Palmer. Ormanda bulunan cesetle ilgili yazılı bir açıklama yapmam gerekiyor. Sonra da Şerif Peterson'ın emirlerine göre, UB'ye bilgi vermem gerekiyor. Slayer soruşturmasıyla ilgili müfettişlerle görüşmek istiyorum. Eminim Gatlinburg dedektiflerinden biri sizi aracınıza kadar götürmekten mutluluk duyacaktır."

Avuçlarını masanın üzerine koyarak Bree'ye doğru eğildi. Ryland, Trent ve Grayson hep birlikte onun yanına doğru ilerlediler.

Ryland ona, "Gitmen gerek," dedi. "Şimdi."

Palmer ona tiksinti dolu bir bakış attı ve toplantı odasından dışarı çıktı.

Sekizinci Bölüm

Trent ve dedektifler Palmer'ı konferans salonundan çıkarken takip ederken Bree soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. İç duvarların çoğu cam olduğundan, arkasını dönüp ikinci katın balkonuna baktığında onu görebiliyordu. Onu ne kadar sınırlendirdiğini bilmenin tatminini ona yaşatmak istemediğinden, kayıtsızmış gibi davrandı. Ama adam binanın ana kapısından çıkar çıkmaz sandalyesine yığıldı ve ellerini birbirine kenetleyerek titremelerini engellemeye çalıştı.

Grayson, Palmer'ın boşalttığı karşısındaki sandalyeye otururken Ryland da onun yanına oturdu. Ellerini kendi ellerinin arasına alarak onu şok etti.

"İyi misin?" Ryland sordu.

Adamın iri ama şaşırtıcı derecede nazik ellerine baktı ve ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu dayanağı verdi. Kalbi göğsünde gibiydi ve adamın sadece elini tutmak yerine ona sarılmasını dilemekten kendini alamadı.

"Bree?" Sesi de dokunuşu kadar nazikti ve şefkat ve endişe doluydu.

Boğazını temizledi. "Ben, ah, iyiyim. Ya da olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Gülümsemeyi tam olarak başaramadı. "Bu çok yoğundu."

"Onu bir şampiyon gibi idare ettin. Gerginsen bile belli etmedin."

Bırakmadan ve arkasına yaslanmadan önce nazikçe sıktı.

Onun dokunuşunu kaybetmek, ona uzanmamak için ellerini tekrar birbirine kenetlemesine neden oldu. Hay Allah. Şu anda neden bu kadar muhtaçtı? Bu soruşturma onu gerçekten sarsıyordu. Yoksa sadece Ryland mıydı?

Onun cevabını beklerken, ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Palmer'ı bir şampiyon gibi idare ettiğini mi? Bu onu biraz daha dik oturtmuş, kendine olan güveninin bir kısmı nihayet, kutsanmış bir şekilde geri gelmişti.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"İzci onuru."

Gözlerini kırptırdı, sonra masanın öbür ucunda ikisini de ilgiyle izleyen patronuna baktı. Tekrar boğazını temizledi. "Sen, Ryland, asla bir izci olmadın."

Sırıttı. "Suçluyum."

Güldü, az önce yaşananlar düşünüldüğünde bu küçük bir mucizeydi.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

Ve sonra onun ne yaptığını fark etti. Korkularını aşması için ona ihtiyacı olan gücü vermişti. Bir şekilde tam olarak ne yapacağını, onu nasıl daha iyi hissettireceğini biliyordu. Ellerini çözdü.

"Sanırım öyleyim," dedi. "Senin sayende. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Aslında, tamamen çıldırmış durumdan öfkeli olmaya doğru gidiyorum. Bir savcı bana böyle davranmaya nasıl cüret eder? *Küçük* dedektif mi? *Buna pişman olacak mıyım?* Bu da ne? heck?"

"Her zaman böyle midir?" Grayson sordu ve ona burada sadece Ryland'la yalnız olmadıklarını bir kez daha hatırlattı. Ve bunu ne kadar çok istediğini fark etmesini sağladı - onunla yalnız kalmayı. Bu hiç mantıklı değildi ve şu anda her türlü yanıştı.

Odaklan, Bree. Davaya odaklan ve kibar milyarderin sorusuna cevap ver.

Kaşlarını kaldırdı. "Yani Palmer her zaman bir pislik mi?"

Grayson'ın ağzı seğirdi ama tam olarak gülümsemedi. "Ben olsam biraz daha renkli bir şey söylerdim. Ama evet."

"Hemen hemen. Ama bu, bu farklıydı. Onu hiç böyle görmemiştim..."

"Kızgın mı?" Ryland teklif etti.

"Hayır. Kızgın değilim. Daha çok... kontrolden çıkmış gibi. Hiçbir şey onu sarsamaz, asla. Bu kadar savunmaya geçmek, özellikle de savcının ofisi, hatta şerifin ofisi dışındaki herhangi birinin önünde, tamamen karakter dışı."

Ryland, "Bu kişisel bir meseleydi," dedi. "Kendini tehdit altında hissetti ve ."

"Dedektif Clark," dedi Grayson. "Ne zamandır Palmer'la çalışıyorsunuz?"

Soru hakkında düşündü. "Onunla ilk ne zaman tanıştığımı hatırlamıyorum ama ben polis memuru olmadan çok önce Monroe County savcısıydı. En iyi tahminim Avcı cinayetlerinin başladığı zamana yakın, yaklaşık beş yıl önce. On iki aylık bir zaman beş kurban öldürüldü ve sonra hiçbir şey olmadı. Hiçbir zaman bir şüphelimiz olmamasına rağmen Palmer soruşturmayla kişisel olarak ilgilendi ve departmanımızla düzenli durum toplantıları yaptı."

Grayson Ryland'a baktı. "Deneyimlerinize göre bu alışılmadık bir durum mu?"

Başını salladı. "Olur ama nadirdir. Bree, hiç şüphelisi olmayan bir davayla neden bu kadar ilgilendiğini biliyor musun? Dava açmasını gerektirecek bir şey yoktu."

"Duruşmaya çıkılması halinde mahkumiyeti tehlikeye atacak yanlış adımlar atmadığımızdan emin olmak istediğini söyledi."

"Bunu başka davalarda da yaptı mı, bundan önce ya da sonra?"

Kaşlarını çattı, sonra yavaşça başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama masum olduğunu, cinayetlere karışmadığını varsayarsak, motivasyonunu anlayabilirim. O özünde bir politikacı. Halk ve medya nezdindeki itibarı onun için her şey demek. Avcı davasının ne kadar yüksek profilli olduğu düşünöldüğünde, onu kötü göstereceğimizden gerçekten endişelenmiş olabilir."

Grayson başıyla onayladı. "Bir dedektif olmasam da, iş dünyasında pek çok farklı kişilik tipiyle . Buna ve az önce gördüklerime dayanarak, değerdendirmanızın yerinde olduğunu düşünüyorum. Palmer adalet duygusuyla değil, egosuyla hareket ediyor gibi görünüyor. Empati yoksunluğu, kurbanı hiç sormadığında ve şu olasılığı gündeme bile getirmediğinde açıkça görülüyordu

Avcı tekrar öldürüyor olabilir. Gerçi dürüst olmak gerekirse, potansiyel bir şüpheli olarak sorgulanmak onu hazırlıksız yakaladı ve savunmaya geçti."

Omuz silkti. "Sorguya çok fazla önem veriyor olabiliriz.

Söylemesi zor. Ry, sen ne ? Avcı o olabilir mi?"

Ryland sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzü Bree'ye dönöktü. "Ben virajı döndüğümde yolda konusunda yalan söyledi."

"Yaptığını bilmiyoruz," diye karşı ıktı.

"Onu gördüm. Bana gösterdiğiniz resimde onu teşhis ettim, daha sonra da Gatlinburg polisi onu olay yerine götürdüğünde şahsen teşhis ettim."

"Palmer'a söylediklerime rağmen, görgü tanıklarının güvenilmez olduğu biliniyor.

Eğitimli gözlemciler bile aynı olayı anlatırken *ne* gördükleri ya da *kimi* konusunda sık sık anlaşmazlığa düşerler. Bu durum çalışmalarda bilimsel olarak defalarca kanıtlanmıştır. Bu nedenle somut gerçeklere dayalı kanıtlar toplamak için çalışıyoruz. Gözetim Projesi gibi grupların var ana nedeni de budur; masum insanların haksız yere hapse atılıp atılmadığını görmek için mahkumiyet kararlarını gözden geçirmek. İnsanlar, görgü tanıkları, masum insanları hapse atan hatalar yaparlar. DNA ve diğer bilimsel kanıtlar göstermiştir ki tekrar ve tekrar."

Grayson bir mesajı kontrol etmek için telefonunu çıkarırken, "Haklı," diye teklif etti. "Willow ve ben Bitmemiş İş'i başlatmak için bilgi toplarken, Gözetim Projesi'ne ulaşım onların görüşlerini aldık.

Faili meçhul davaların ele alınmasıyla ilgili. Eğer doğru hatırlıyorsam, bize

Temize çıkardıkları insanların yüzde yetmiş gibi bir kısmı, büyük ölçüde görgü tanıklarının yanlış teşhislerine dayanarak mahkum edilmişti."

Ryland teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, . Bu sabah gördüğüm adamın Palmer olmama *ihtimalini* kabul ediyorum. Ama yine de ilgililer listemde kalıyor."

Grayson telefonunu kaldırdı. "Arayan Gatlinburg Polisi'nden Şef Russo'ydu. Palmer'ın cüzdanı bulunur bulunmaz Russo'nun ekibi trafik kamerası görüntülerinden Palmer'ın Gatlinburg'daki hareketlerini izlemeye başladı. Şehir merkezindeki kameraların hiçbiri savcının arabasını tespit edemedi." Hem Ryland hem de Bree aynı anda bir şeyler söylemeye başlayınca ellerini kaldırdı. "Şüpheye yer bırakmayacak şekilde, arabasını bir otoparka park etmiş olabilir.

River Road'dan birkaç blok geriye gidip yürüdüm. Pek çok insan öyle yapar. , arabasının videoda görünmemesini açıklar. Ancak, eğer gerçekten tabak çanak alışverişi yapıyorsa, bunlar ağır ve kırılabilir, taşımak isteyeceğiniz şeyler değil. Ben kesinlikle istemezdim."

Ryland başını salladı. "Bu da muhtemelen yalan söylediği anlamına geliyor. Asıl soru neden yalan söylediği. Cinayete karıştığını örtbas etmeye mi çalışıyor? Ya da tamamen İlgisiz mi? Bree onun mesleki itibarını korumakla meşgul olduğundan bahsetmişti."

"Bir ilişki mi düşünüyorsun?" Bree sordu. "Belki evli bir kadınla? Bunu örtbas etmek için yalan söylediğini görebiliyorum. Çoğu insan bunu yapardı."

"Kesinlikle," dedi Ryland. "Belki de bugün annesine hediye almak için alışveriş yapmak niyetindeydi ve gerçekten nerede olduğunu itiraf etmek istemedi. Ama cinayet için bir mazeret konusunda sorgulansaydım, soruşturmanın bana odaklanmadığından emin olmak için sağda solda isimler verirdim."

Grayson başını salladı. "Palmer gibi görünen pek çok narsist tiple tanıştım. Kendilerini herkesten daha zeki gördükleri için tahmin etmeleri zordur. Cinayetle ilgili aleyhinde kesin bir kanıt olmadığı için muhtemelen sırrını açıklamamakla güvende hissetmiştir."

Bree masaya yaslandı. "Görünüşe göre ikiniz *de* onun "Dağda olanlarla ilgili."

Ryland ona cevap verdi. "Bunu Gatlinburg Polisi . Benim de Faili meçhul davanıza odaklanın ve en azından bir bağlantıyı destekleyecek güçlü kanıtlar bulana kadar polisin aktif dava üzerinde çalışmasına izin verin."

"Ağaçlardaki işaretler yeterli değil mi?" Bree sordu.

"Bunlar bir taklitçinin aktif olabileceğini desteklemek için yeterli. Beni yanlış anlamayın, bugün olanları görmezden gelmiyorum. Ama faili meçhul dava benim

birincil hedef."

İç çekti. "Anlıyorum. Palmer'a gelince, toplantıda nasıl davrandığına rağmen, onu şiddet yanlısı bir suçlu olarak görmekte zorlanıyorum. Öyle olduğu ortaya çıkabilir ama yıllar boyunca onunla yaşadığım deneyimlerden sonra bu bana doğru gelmiyor. Ayrıca, bu davayla ilgili olarak beni rahatsız eden küçük bir şey daha var. Bu, şey, bu çamur."

"Çamur mu?" Ryland'ın kaşları havaya kalktı. "Çamurlu takım elbisemi mi kastediyorsun?"

"Sayılır. Yoldaki adamın hendekten atlayıp ormana doğru gittiğini söylemiştin. Daha önce çamurlu olduğunu biliyorum çünkü sen de aynı hendekten atlamaya çalıştın ve ıskaladın."

Yüzünü buruşturdu. "Hatırlattığın için teşekkürler."

Kıkırdadı. "Demek istediğim, eğer zemin o kadar ıslak çamurluysa, Savcı Palmer'ın kot pantolonunun temiz görünmesi ve beyaz gömleğinde en ufak bir çamur izi olmaması nasıl mümkün olabilir? Ya da ayakkabılarında?"

Grayson arkasına yaslandı. "Seni yakaladı, Ry. Bana daha önce yoldaki adamın beyaz gömleğinin lekeli olduğunu söylememiş , sanki kirli ellerini Bu mu?"

Yavaşça başını salladı. "Eminim öyledir. Sanırım Palmer'ın arabasında hepimizin taşıdığı gibi bir çanta olabilir. Benim de , buradaki masamda ve arabamda birer tane var. Kolluk kuvvetlerinin çoğunda var, bütün gece çalışmak zorunda kalırlarsa ya da suç mahallinde kıyafetleri dağılırsa diye. Belki Palmer gömleğinin çamurlu olduğunu fark etti ve onu çantasından yeni bir gömlekle değiştirdi."

"Tamam," diye devam etti Bree. "Peki o zaman neden kazaya neden oldu, ormana kaçtı, arabasına geri döndü, her neredeyse, ve gömleğini değiştirdi, sonra

iki saat sonra, tüm polisler olay yerindeyken geri mi dönsün? Bütün bu riskleri alması onu aptal gibi gösteriyor. Kesin olan bir şey var ki, Palmer aptal değil. O kurnaz ve zeki."

Ryland elini masaya vurdu, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. "Belki de buralarda bir pozisyon açılması ihtimaline karşı özgeçmişini bırakmalısın. Bunlar sağlam argümanlar."

Saf bir zevk dalgası midesini bulandırdı ve yanaklarını ısıttı. Eğer ona güzel olduğunu söyleseydi, bu onun içini yumuşatmazdı. Ama beynine iltifat etmesi onu yerde eriyip bir su birikintisine dönüşmek istemesine neden oldu. "Teşekkür ederim. Ee, ne diyorsunuz? Etrafta dolaşan bir kot pantolonlu ve beyaz tişörtlü adamımız var mı, yoksa iki mi?"

Ryland, "Bir sonuca varmaya hazır değilim," dedi. "Ama iki sonuca doğru eğiliyorum. Ayrıca görgü tanığı ifadelerimin düşündüğümden çok daha sarsıcı olduğunu düşünüyorum. Kim bilir? Bu noktada gördüklerimin Palmer olduğuna kesinlikle yemin edemem."

Grayson ayağa kalktı. ", aşağıda bize el sallayan dedektif, Palmer'la görüştükten sonra ikinizin de yazılı ifade vermenizi isteyen kişi. Bunu mümkün olduğunca çabuk yapmanızı öneririm, böylece avcı davasıyla ilgili brifinge devam edebiliriz."

Bree ve Ryland, bahsettiği görmek için döndüler. "Evrak içlerinden nefret ediyorum," dedi.

Ryland da ayağa kalkarken, "Gerekli kötülük," diye alay etti.

Kapıya doğru yöneldi, sonra cebindeki telefonu çalınca durdu. Ekranı okudu ve inledi. "Patronum arıyor. Palmer çoktan kulağını bkmş olmalı. Derhal Madisonville'e dönmem emredildi."

Dokuzuncu Bölüm

"Burada daha kalırsan senden kira alırım."

Patronunun sesiyle başını masasından kaldıran Ryland, Grayson'ın koridorda kolunu karısının omuzlarına dolamış olduğunu görünce şaşırdı. Belli ki Willow'la birlikte dışarı çıkıyorlardı. Ryland ekip odasına şöyle bir baktı, diğer herkesin gittiğini ve solmakta olan güneş ışığının otoparkta uzun gölgeler oluşturduğunu fark edince afalladı.

Kalemini bazı klasörlerin üzerine bıraktı ve sertliğini hafifletmek için ensesini ovuşturdu. "Siz ikinizin benden önce en son ne zaman ayrıldığınızı hatırlamıyorum. Hatta diğer herkesin ayrıldığını bile hatırlamıyorum. Kendimden geçmiş olmalıyım."

Willow dosya yığınlarına doğru el salladı. "Büyüleyici bir okuma mı?"

"Daha çok sıkıcı. Bunlar Dumanlı Dağ Avcısı dosyaları. Bree beni patronunun kayıtların objektif tutulması konusunda çok titiz olduğu konusunda uyardı, sadece gerçekler, izlenim ya da teori yok. Şaka yapmıyormuş. Kuru bir okuma oluyor. Dedektiflerin bu olay hakkında ne düşündüklerini hiç anlamıyorum.

çeşitli tanıklar ve hatta başka davalara geçmek zorunda kalmasalardı soruşturmayı ne yöne götürmek isteyebilecekleri. Bree ile görüşüp onun bakış açısını . Ne yazık ki, o

istediğimiz genel bakışı sağlayamadan ayrıldı."

Willow gülümsedi. "Bree'yle tekrar görüşmek istemenin tek nedeninin bu olduğuna emin misin? Davayla ilgili onun bakış açısını öğrenmek için mi?"

Grayson onun omuzlarını sıktı. "Willow-"

Ona masum bir bakış attı. "Konferans odasında el ele tutuştuklarınızı söylemişsiniz. Yoksa yanlış mı duydum?"

Ryland boğazını temizledi. "Ben, ah-"

"Demek soruşturmayı görüşmek için Madisonville'e gidiyorsun, öyle mi?" diye araya giren Grayson, Willow'un gülmesine neden olan bir kaş çattı. "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Sanırım birkaç gün. Muhtemelen bu gece oraya gideceğim, böylece sabah işe gitmeden önce onunla buluşabilirim. Bana biraz zaman ayırabilmesinin tek yolu bu olabilir."

Willow'un göz kırpması üzerine gözlerini devirdi. Her zamanki gibi sezgileri kuvvetliydi. Bree'ye olan ilgisinin, Willow'un ilgisinden daha kişisel olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

departmanı için bir davada onunla birlikte olmalıydı. Ama bir şekilde bu cazibeye karşı koyacaktı. Buna mecburdu. Odaklanmalı ve avcının adaletle teslim edildiğinden emin olmalıydı. Düşünmesi gereken bir dava olmasa bile, ikisi birbirinden birkaç saat uzakta yaşıyordu. Bu, başarılı bir ilişki için pek de uygun bir reçete sayılmazdı; özellikle de ikisi de işlerini severken ve ikisi de işi bırakıp diğerinin şehrine taşınmayı düşünmezken.

Ve Tanrı aşkına, onunla daha bu sabah tanıştığı düşünülürse, saçma sapan düşüncelere dalıyordu. Ama bunu kabullenmemek zordu. o sıçrayışlar. Sanki onu birkaç saattir değil de haftalardır, aylardır tanıyormuş gibi hissediyordu. Aralarında bir uyum vardı. Onunla konuşmak, onunla beyin fırtınası yapmak çok doğal, çok... doğru geliyordu. Ve onu düşünmek bile kanını kaynatıyor, parmakları saçlarına dolanmak ve yumuşak görünümlü tenini okşamak için kaşınıyordu. Onun dudaklarının tadına bakmak, ona sıkıca sarılırken kıvrımlarını hissetmek için küçük bir servet ödeyebilirdi.

Boğazını temizledi ve arzularının Willow'un her şeyi bilen gözlerine yansıyacağından korktuğu için ona bakmayı reddetti. Onun yerine Grayson'a odaklanarak konuşmayı -ve hain düşüncelerini- tekrar rayına oturtmaya çalıştı.

Ryland, "Palmer'la konuştuktan hemen sonra Bree'nin patronu ona geri dönmesi için mesaj atmıştı," dedi. "Ama o yazılı ifadeyi vermek için kaldı Gatlinburg

PD istedi. Ne yazık ki tam kapıdan çıkarken patronu tekrar aradı ve çoktan yola çıkmadığı için çok öfkelenildi."

"Vay canına," dedi Willow. "Çalışmak için zor bir adama benziyor."

Onun bakışlarıyla tekrar karşılaşma riskini göze aldı ama artık ciddi görünüyordu, Bree konusunda onunla dalga geçmiyordu. "Ben de aynı şeyi söyledim. Ama Bree onu savunmakta gecikmedi, adil ve cömert olduğunu, hak edildiğinde övgü ve zam verdiğini söyledi. Sadece çok titiz olduğunu ve sürprizlerden hoşlanmadığını iddia etti. Kendini suçladı, ayrılmadan önce polis raporunu doldurmak zorunda olduğunu ona daha önce hatırlatması gerektiğini söyledi."

Willow, "Evet," dedi. "Patronum beni bu şekilde yönetiyor olsaydı, oradan ayrılırdım."

Grayson kıkırdadı. "Patronun seni parmağında oynattığına göre, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Sırıttı ve onu öpmek için parmak uçlarında durdu. Muhtemelen hızlı bir öpücük olması ama Grayson'ın başka fikirleri vardı.

Ryland yüksek sesle boğazını temizledi. "Eğer bu X-rated olacaksa, alt kattaki dinlenme odasına inip gösteri için biraz patlamış mısır almam gerekiyor."

Willow kendini Grayson'ın kollarından kurtarıırken güldü. "Patlamış mısırı başka bir güne sakla. Haydi . Toplanacak çantalarımız, yapılacak otel rezervasyonlarımız var."

Onu alnından öptü. "Arabayı ısıtmaya ne dersin? Hemen geliyorum."

"Bunu daha önce de duymuştum. Ryland, sakın o dosyalara bakmasına izin verme.

tam bir araştırmacı özentisi ve raporları okumaya başlarsa onu buradan asla çıkaramam. Ona izin vermeyeceğine söz ver."

"Scout'un onuru," dedi ona.

Koluna hafifçe vurdu. "Bunun senin için bir önemi olmadığını hepimiz biliyoruz. Ciddiyim. Onu fazla tutmayın. Planlarımız var. Güzel Bree'yi tekrar gördüğünde ona benim için sarıl, olur mu?"

O daha hızlı bir karşılık vermeyi düşünmeden, kadın aceleyle ekip odasından çıktı.

Ön kapı arkasından kapandığında Grayson masasının tünedi. "Bunun için üzgünüm. Özünde bir çöpçatandır. Daha önce Bree'yi rahatlattığını ağzımdan kaçırmamalıydım."

"Willow otel rezervasyonlarından ve toplanacak çantalardan bahsetti. İkinci komutanına söylemek istediğin bir şey var mı?"

Grayson onun konuyu üstü kapalı bir şekilde değiştirmesine gülümsedi ama üzerinde . "Aslına bakarsanız var. Yarın ekibe brifing vereceğim ama Monroe County'de olacaksınız gibi görünüyor, yüzden şimdi söyleyeceğim. Katrina'nın *evlat edinen* ailesiyle, sizin yerinizi tespit ettiğinizden beri yazışıyoruz.

onları." Başını iki yana salladı. "Sanırım kızıma Lizzie demeye başlamalıyım, çünkü bildiği tek isim bu. Ne olursa olsun, birkaç saat önce ailesi... Willow ve benimle buluşmayı kabul etti. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu karmaşayı konuşmak ve sonraki adımları belirlemek için Poplar Bluff, Missouri'de olacağız."

Grayson başını salladı. "İlk karım öldürüldüğünde ve küçük kızımız kaybolduğunda, neredeyse sekiz yıl sonra beni kaçıran çiftle medeni bir konuşma planlayacağımı asla tahmin edemezdim. Katrina ve onu büyüttü."

Ryland ayağa kalktı ve onun omzunu sıktı. "Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

Ama bununla başa çıkma şeklini takdir ediyorum. Çoğu insan Danvers'ların Katrina'nın çalındığını bilmemesini umursamazdı. Onları mahkemeye verirler ve Katrina'yı -Lizzie'yi- bildiği tek yuvadan koparırlardı. Bu yolculukta Lizzie'yle buluşacak mısın?"

Kesik kesik bir nefes verdi. "Henüz değil. Ziyaretimiz süresince Danvers'ların bir arkadaşında kalacak. Yolumuzu bulmaya çalışıyoruz, ilerledikçe anlıyoruz. Bir şekilde kızımın hayatının bir parçası olmak istiyorum. Yine de onu travmatize etmek istemiyorum. Olanlar onun suçu değil. Ama hayatı boyunca gerçek annesinin kim olduğunu öğrenmeden yaşarsa lanetlenirim. Bu Maura için adil olmaz."

"Bir bulacağından eminim. Bu iş sende."

Ön cam duvarların arasından farlar parladı. Grayson ayağa kalktı. "Görünüşe göre zamanım doldu. Burada hiçbir şey için endişelenmeyin. Ekibe söyleyeceğim.

Yarın Monroe County'ye yapacağın gezi hakkında konuşuruz. Sen ve ben yokken Trent benim sağ kolum olabilir."

"Trent. Harika. Döndüğümde yaptığı her türlü pisliği temizlemem gerekecek."

Grayson kıkırdadı. "Bunu söylediğini ona iletteğimden emin olabilirsiniz."

"Lütfen yap. , Willow tabancasını buraya gelmeden git."

"Sen de. Evine git, Ry. Burada bekleyemeyecek bir şey yok. Birkaç gün sonra görüşürüz." Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve çok geçmeden Willow'la birlikte siyah Audi R8 Spyder'ıyla park yerinden hızla çıktılar.

Ryland sırtıttı. Range Rover'ını bir dağ keçisi gibi olduğu için almıştı, takla barları ve kış geldiğinde buzlu bir çukurdan kendini çekmesi gerekirse diye önünde süslü, uzaktan kumandalı bir vinç vardı. Yine de Grayson'ın kullandığı üstü açık seksi arabanın çekiciliğini inkâr etmek mümkün değildi. Düz bir zeminde sürmek muhtemelen bir rüyaydı.

Madisonville'de kalacak bir yer bulmak için internette sinir bozucu bir arama yaptıktan sonra, yaklaşık dokuz mil uzaklıktaki Sweetwater'da iki yıldızlı cazip olmayan bir motelle yetinmek zorunda kaldı. Masasının yanındaki açık kutu labirentindeki klasörleri karıştırdı ve daha önce bulduklarına eklemek için birkaç tane daha çıkardı.

zaten gözden geçiriyordu. Bree'nin kendisi için hazırladığı dosyayı da ekledikten sonra, çamurlu giysilerinden oluşan çantasını kaptığı gibi dışarı çıktı.

İş çıkış saati çoktan . Yeni bir spor çantası hazırlamak için önce evinde dursa bile, otele muhtemelen iki saatten daha kısa bir sürede ulaşacaktı. Bree'yi ziyaret etmek için çok geç olacaktı. Ama en azından onu arayabilirdi. Sabah işe gitmeden önce onunla buluşursa ona bedava kahvaltı rüşveti verecekti.

Prescott Dağı'nın dibindeki kulübesine ulaşması sadece birkaç dakika sürdü. Eşyalarını toplamayı yeni bitirmişti ve mutfağına doğru ilerliyordu.

Ceketinin cebindeki telefonu çaldığında garaja doğru gidiyordu. Kimin aradığını görür görmez durdu ve çantayı tezgâhın üzerine fırlattı.

"Şerif Peterson. Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

"Bay Beck, Dedektif Clark bu öğleden sonra işe dönme zahmetine katlanmadı ve telefonlarıma çıkmıyor. Sanırım hala UB merkezinde sizinle birlikte. söyleyin, eğer önümüzdeki altmış saniye içinde beni aramazsa, bir hafta boyunca ücretsiz olarak uzaklaştırılacak." Hat tıklandı.

Ryland küfretti ve hemen şerifi geri çağırdı.

Peterson söze girmeden, "Bree? Bay Beck'in telefonunu mu kullanıyorsun?" "Şerif, ben Ryland Beck. Bree UB'de değil. Saatler önce ayrıldı.

Polis için yazılı raporunu doldurduktan sonra. Orada olup olmadığına bakmak için evine giden oldu mu?"

"Bu da ne... Emin misin? *Saatler* önce mi gitti?"

Saatini kontrol etti. "Şu anda saat yedi. Palmer'la görüşmemiz saat ikide bitti. Raporları ve Gatlinburg Polisi'nin sorularını yanıtlamak ikimizin de bir saatini aldı. Hesaplarıma göre, saat beşi biraz geçe Madisonville'e varmış olmalıydı."

"Lanetleneyeğim. Bir dakika bekleyin."

Ryland tezgâha yaslanmış, beklerken sabırsızlıkla ona vuruyordu. Bree'yi çeşitli durumlarda nasıl tepki vereceğinden emin olacak kadar iyi tanımıyordu. Ama daha önce patronunu savunduğu göz önüne alındığında, onun çağrılarını görmezden gelecek bir tip olmadığını düşünmeye meyilliydi.

Ocağın üzerindeki dijital saate baktı. En az beş dakikadır Peterson'ı . Bu kadar uzun süren neydi?

"Bay Beck, hâlâ orada mısınız?" "Evet, efendim."

"Bree'nin komşusu Bayan Riley'i aradım. Bree'nin polis arabasının orada olmadığını ve şahsi arabasının da her zamanki gibi bütün gün garaj yolunda durduğunu söyledi. Hareket etmemiş. Dedektif Mills, telefon şirketinden bir arkadaşıyla irtibata geçip telefonuna ping attırdı. İki kez kontrol ediyorlar, çünkü bunu hızlı yapmışlar ve hata yapmış olabilirler. Ama bana telefonunun baz istasyonlarından en son sinyal aldığı GPS koordinatlarını verdiler. Adamlarımın yerini bulup bulamayacaklarına bakmalarını isteyeceğim."

Ryland onu dinlerken GPS uygulamasını açmaya başlamıştı bile. "Bana koordinatları verebilir misin?"

"Şimdi sana mesaj atıyorum."

Ryland ekranını kontrol etti. "Buldum. Bekle." Verileri kesip GPS uygulamasına yapıştırdı.

Şerif, "Evine birini göndereceğim," diye devam etti. "Sadece orada olmadığından emin olmak için. Belki de cipi bozulmuş ve onu eve bırakması için birini tuttuktan sonra yanlışlıkla telefonunu içinde bırakmıştır. Bu en iyisi.

Muhtemel senaryo. Bana hâlâ kızgın olduğunu tahmin ediyorum. Belki de tüm bu olanlardan sonra gelmemeye karar vermiştir." Sözlerine rağmen sesinde endişe vardı, sanki kendini kötü bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Ryland artan bir korkuyla GPS'in harita üzerinde ilerleyişini izledi ve sonra durdu. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Bree, Prescott Dağı'ndan hiç çıkamamıştı.

Onuncu Bölüm

Bree'nin sırtı direksiyon simidine sıkıştığı için ağrıyordu. Acı o kadar dayanılmaz hale gelmişti ki sonunda sürücü koltuğunun arkasını kavradı ve kendini birkaç santim daha yukarı çekerek pozisyonunu değiştirdi. Explorer sarsıldı ve sallandı. Hareket durana kadar nefes bile almadan dondu kaldı Yavaşça, dikkatlice derin bir nefes verdi ve isteksizce tekrar direksiyona yerleşti.

İçinde bulunduğu durumun ironisi gözünden kaçmamıştı. Küçük bir kızken, dinozor evresindeyken ve annesine *Jurassic Park*'ın tekrarını izlemesine izin vermesi için yalvardığında, annesi onu görmek için çok küçük olduğunu söylemişti.

Bree'nin o "korkunç" kabusları göreceğinden endişeleniyordu. dinozorlar." Bree'nin babası bu şekilde düşünmüyordu. Ve onun yumuşak kalbi, tüm arkadaşları gişe rekorları kıran filmi izlemişken ve o izlememişken Bree'nin gözyaşlarıyla başa çıkamazdı.

Cumartesi sabahı, sözde baba-kız vakit geçirmek için onu kütüphaneye götürdü. İçeride beş dakika kaldıktan sonra, Bree'nin annesine gittiklerini dürüstçe söyleyebilmek için, caddenin aşağısına gittiler ve bir dolarlık sinemada *Jurassic Park* klasik film matinesini izlediler. Erkek fatma kızı konusunda haklıydı. Çok sevmişti. Ama annesi de haklıydı. Kabuslar korkunçtu. Babasının başını belaya sokmak istemediği için sessizce kendi başına acı çekiyordu.

Şimdi burada yetişkin bir kadın olarak filmdeki sahnelerden birini yaşıyordu. Buruşuk cipinin içinde sıkışıp kalmıştı. Vadi tabanına doğru, Prescott Dağı'nın kenarına tutunmuş, çok sıska görünen ağaçların dallarında asılı kalmıştı. Ancak filmdeki küçük çocuğun aksine, Dr. Alan Grant'in onu kurtarmaya geleceğine dair hiçbir umudu yoktu.

Kimse değildi.

Bu iç karartıcı gerçeği yaklaşık iki saat önce kabul etmişti. o zaman akü bitmiş, kaza sonrası uyarı sistemi acil durum ışıklarını yakıp söndürmeyi ve korna çalmayı kesmişti.

Parçalanmış cep telefonunun parçaları etrafa sim gibi saçılmıştı. Explorer'ın 911 yardım sistemi yardım çağrısı yapamıyordu. Ve kırık yan camdan dışarı tırmanmak için yaptığı ilk girişim

Kamyon durmadan önce bir metre kadar aşağı kayarken, hareket etmemeye çalışıyordu.

Bir noktada, hayatta kalmak için tek şansının pencereden atlamak ve kamyon aşağıya doğru onu da sürüklemekten önce bir ağaç dalına tutunabilmek için dua etmek olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Ama bunu nasıl yapacağını henüz tam olarak çözmemişti.

Omzunun üzerinden, ön camın olduğu yere hızlı bir bakış attı. Manzara gerçekten de muhteşemdi, dolunay vadi tabanında ışık demetleri çiziyordu. Ağaçlar o kadar uzaktaydı ki, sonbahar giysili yaprakları siyah kadife bir tuval üzerinde kırmızı ve altın peri tozu gibi parlıyordu. Annesinin onu dağın tepesine götürdüğü zamanki gibiydi.

Empire State Binası. Ancak bu sefer, onu güvenli bir yere götürecek asansör olmadığı için iki Empire State Binası kadar yukarıdaydı.

Şu anki durumuyla ilgili tek nimet, görünüşe göre Ne olursa olsun, en azından ailesi tek çocuklarının nasıl öldüğünü duyarak acı çekmeyecekti. Bree, çocuk sahibi olmaktan ümitlerini kesmelerinin ardından dünyaya gelen "sürpriz" bebekleriydi. Yabancılar her zaman anne ve babasının onun büyükanne ve büyükbabası olduğunu düşünmüşlerdi. Bu onu rahatsız etmişti ama onlar sadece gülümsemiş ve kimseyi düzeltmemişlerdi. Gerçekten de umurlarında değildi. Sonunda bir bebek sahibi oldukları için o kadar ki, her doğum günü partisinde ya da okul etkinliğinde en yaşlı ebeveyn olmak umurlarında değildi. Annesi birkaç yıl önce ağır bir kalp krizinden sonra vefat etmişti. Babası da birkaç ay sonra, sözde aynı sebepten ölmüştü. Ama Bree her zaman onun kırık bir kalpten öldüğünü düşünmüştü.

Yüzünden aşağı süzülen yaşları göz kırparak uzaklaştırdı, silmek için elini oynatmaya cesaret edemedi. Ve sonra gülümsedi, acı tatlı bir gülümseme.

Ryland Beck'e deli gibi aşık olduğunu söyleme fırsatını asla bulamayacağı için duyduğu büyük pişmanlığı düşündü.

O da ondan etkilenmiş miydi? Ona doğru fırlattığı hararetli, takdir dolu bakışlara bakarak muhtemelen öyle olduğunu düşündü. Ve ona hediye ettiği o seksi, çekici gülümsemelere. Ayrıca konferans salonunda onu teselli ederken dokunuşundaki inanılmaz tatlı nezaket. Ama muhtemelen bundan asla emin olamayacaktı.

tanıştığından beri geçen kısa sürede, ağzının suyunu akıtmakla ona bağırıp çağırmak arasında gidip gelmişti. Onu bu kadar etkileyen son erkeği hatırlayamıyordu. Aynı anda hem çıldırtıcı hem de heyecan vericiydi. Aralarında kıvılcım olup olmadığını öğrenmek

kavgalara ya da gerçekten ateşli bir sekse yol açabilirdi ve belki de çok daha kalıcı ve özel bir şey eğlenceli olabilirdi. Ama avcı davası bittikten sonra onunla olası bir ilişkiyi keşfetme ihtimali bile birkaç saniye içinde ortadan kalkmış ve bir uçurumdan aşağı vahşi, korkunç bir yolculuk yapmıştı.

Ürperdi, sonra bu hafif hareket bile kamyonun tehlikeli tüneğinde zıplamasına neden olunca dudağını ısırıldı. Düşmeyince yavaşça nefes aldı, nefes verdi, ani hareketler yapmadı.

Ve hatırladım.

Prescott Dağı'ndan aşağı iniyordu, çılgın ve tehlikeli virajlardan birini dönmüştü, sonra *bam*. Bir araç Explorer'ının arkasına çarpmıştı. Patinajla mücadele etmekle o kadar meşguldü ki, aklındaki son şey aynaya bakıp ona kimin çarptığını görmektir. Her şey çok hızlı, birkaç saniye içinde olmuştu. Kontrolü yeniden kazanmak imkansızdı. Ve korkuluk, iki buçuk tonluk kamyonu durdurmak yerine, bir rampa gibi davranarak onu havaya uçurmuştu.

Kamyon uçurumdan aşağı takla atarken çığlık atmış ve koltuğun arkalığın tutunarak iki büküm olmuştu. Bir milisaniye için uçurumun kenarında başka bir araç görmüştü. Tanıdığı bir araçtı. Ne de olsa, bu araç, işe girdiğinden beri her gün şehrin otoparkındaydı.

Monroe İlçe Şerifinin ofisi. Ayrılan yerde, oraya park etmesine izin verilen sürücünün adını bildiren şık bir altın ve siyah tabela vardı.

Savcı Dane Palmer.

Ryland onun iyi bir şey yapmadığından şüphelenmekte haklıydı.

Eskiden pencerelerin olduğu deliklerden serin bir rüzgâr esiyordu. Metal gıcırdadı ve inledi. Cipin yolcu tarafından yüksek sesli bir çatırtı duyuldu. Dallardan birinin kopup düşmesini dehşet içinde izledi. Kamyon sarsıldı, sonra dönmeye ve yana doğru kaymaya başladı.

Bree koltuğun arkalığını kavradı ve çığlık attı.

On Birinci Bölüm

Ryland, Rover'ı Prescott Dağı'nın tepesinde, Grayson'ın birkaç ay önce malikânesine yerleştirdiği güvenlik kapısının döndürdü.

"Şans var mı?" Trent, Rover'daki Bluetooth bağlantısı aracılığıyla sordu.

"Sıfır. Şu anda Grayson'ın evinin dışındayım. Yukarı çıkarken tek bir araç bile geçmedi. Bütün korkuluklar yerinde duruyor. Görebildiğim kadarıyla kırık bir şey yok.

Belki de Peterson'ın bana verdiği GPS koordinatları yanlıştı."

"Belki de telefonunun şarjı bitmiştir ya da dağdan aşağı inerken telefonu çalışmaz hale gelmiştir."

Ryland bir nefes verdi. "Eğer durum buysa, burası ile Madisonville arasında herhangi bir yerde olabilir, bozulmuş, mahsur kalmış. Bana bir iyilik yap ve Peterson'ı tekrar ara, bakalım baz istasyonu bilgilerini doğrulayabilecek mi? Ve adamlarının onu bulmak için ne yaptıklarını bana bildirin."

"Yapacağım. Peki ya Gatlinburg Polisi? Onları mı?"

Ryland iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "İlk aradığım onlardı. Bana polisin birinden bir şey istediğinde her zaman verdiği standart cevabı verdiler. bir yetişkinin kayıp olduğunu bildirmek için. Birkaç gün bekleyin ve ortaya çıkıp çıkmadıklarına bakın. Cinayet ya da şüpheli bir durum olduğuna dair kanıt yoksa, istatistiklere bakarak yetişkinin kendi başına gitmeye karar verdiğini ve büyük olasılıkla zarar görmeden tekrar ortaya çıkacağını düşünürler."

"Onları bu gerçekten suçlayamam. Kayıp olduğu söylenen yetişkinlerin çoğu yağmur gibi ortaya çıkar, bunda kötü bir şey yoktur. Belki Peterson'a kızmıştır,

söylediği gibi, geri dönmeden önce için bir yere gitti."

" ama, Trent. O bir polis memuru. Birini böyle endişelendirmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Ofise gidemeyecek kadar deli olsa bile Peterson'a nerede olduğunu söylerdi."

"Onun için gerçekten , değil mi?"

Korkulukların ötesine, çok çok aşağıdaki Gatlinburg'un ışıklarına baktı. Onun vadiye dalıp düşününce midesi düğümlendi.

"Ry?"

Ürperdi ve yola odaklandı. "Evet, onun için gerçekten endişeleniyorum."

"Şey, o biraz seksi. Harika bacakları, incecik bir beli ve etkileyici bir dizi-"
"Büyü artık, Trent."

Kıkırdadı. "Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum, Bay Doom ve Gloom."

"Peterson'ı geri ara, mı? Bana yeni koordinatlar ver. Ben dağdan aşağı inip bir kez daha bakacağım."

"Tamam, . İlgüdülerine güveniyorum. Gerçekten giden bir şeyler var." Sesindeki mizahın yerini endişe ve kaygı almıştı. "Peterson'ı aramak yerine, telefon şirketindeki bağlantılarımdan birine her şeyi iki kez kontrol ettireceğim. Arama çalışmalarına yardımcı olmaları için ekipten bazılarını da bu işe dahil edeceğim."

"Sağ ol dostum. Minnettarım." "Ry?"

"Öyle mi?"

"Onu bulacağız. Tahmini varış sürem on beş dakika. Callum ve Faith oldukça yakın oturuyorlar. Onları hemen arkamdan buraya getireceğim."

daha sıkı kavradı. "Umalım da herkesin gecesini boşu boşuna mahvediyor olayım. Arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Her zaman. Yakında görüşürüz."

Ryland dağdan aşağıya doğru yöneldi, farları en parlak ayarında sürünerek ilerledi, ara sıra el fenerini yan tarafa tuttu Pencere. Daha önce korkuluklara odaklanmışken, bu kez bakışlarını daha çok asfaltta tuttu ve kayma izleri aradı.

Herhangi birinin dağın yamacından aşağı düşmesi fikri midesini bulandırıyordu. Ama Bree sıradan biri değildi. Onda büyüleyici bir şey vardı, özel bir şey. Ona bir şey olması fikri göğsünü sıkıştırıyordu. Çok zeki, şımarık ve hayat doluydu. Ve çok seksiydi. Büyükbabası ona tükürük ateşi derdi, büyükbabasına göre bu en büyük iltifattı. O kesinlikle öyleydi ve daha fazlası. Bree, adalet için inatçı bir arzuya sahip özgür bir ruhtu ve *ona göre* bu en büyük iltifattı.

Tanrım, lütfen iyi olsun.

Telefonu çaldığında dağ yolunu yarılamıştı. Bir düğmeye bastı ve ellerini serbest bırakmak için yine kamyonun Bluetooth cevap verdi.

"Ry, ben Trent. GPS koordinatları değişmedi. Ama etraflarında daha fazla netlik elde ettim. Bu bölgede, cep telefonları çok az çekiyor."

koordinatlar daha çok bir yaklaşımdır. Bir tahminden daha iyi ama kasabada olduğundan çok daha az doğru."

"Bu da . Şimdiye kadar neden bir şey bulamadığımı açıklamaya yardımcı olur. Ne kadar uzaklıktan bahsediyoruz? Kilometrelerce mi?"

"Herhangi bir yönde bir futbol sahasının yarısı kadar."

Ryland'ın içinde alevlenen umut dağıldı. "O zaman hâlâ bu dağda olmalı." Sertçe yutkundu ve en yakın korkuluğa doğru baktı.

"orada olacağım. Acil durum el fenerim var. Faith'in de var. O birkaç dakika arkamda, Callum da çok uzakta değil."

"Kulağa hoş geliyor. Bu geçişi bitirdiğimde, Madisonville'e gitmiş olabileceği en muhtemel rotaya doğru gideceğim, her ihtimale karşı bu koordinatlar

telefon şirketindeki adamınızın daha fazla. *Dur bakalım.*

Burada bazı patinaj izleri var."

"Nerede? Konumunuz nedir?"

Fren yaptı ve öne doğru eğilerek ön camdan baktı. "Yolun yarısından biraz fazla. Bana bir saniye ver. Daha iyi bakmak için iniyorum." Kamyonu park konumuna getirdi ve el fenerini kaldırımdaki karanlık izlere tutarak dışarı fırladı. Kesinlikle taze ve çok uzakta.

Bu sabah yaptıklarını.

Bir daire çizerek ışığı hendeğe ve dağın o tarafına doğru uzanan ağaçlara doğru tuttu. Hiçbir şey yok. Ne çukur açılmış otlar ne de kırık

Bir aracın oraya çarptığını gösteren uzuvlar. Karşı taraftaki banket oldukça genişti ve fotoğraf çekmek ya da patlak lastiği değiştirmek isteyen birinin kenara çekebileceği kadar alan vardı. Kızakların bazıları

İzler korkuluklara doğru uzanıyordu, ancak korkuluklar sağlamdı, sürücünün kontrolü kaybedip yan tarafa geçtiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Işıқта bir şey parladı. Gözlerini kısarak ışığı parmaklık boyunca dikkatle parlattı. Yaklaşık üç metre uzunluğundaki bir bölüm ışığı diğerlerinden biraz daha farklı yansıtıyordu.

Çünkü bükülmüştü.

Parmaklığa doğru koştu ve çökmüş kısmın önünde durdu. Ortadaki direklerden ikisi ikiye ayrılmıştı. Ama yatay metal şerit tarafından yerlerinde tutuluyorlardı. Eğer el fenerini doğru şekilde tutmasaydı, bunu asla fark edemeyecekti. Diğer tüm direkler sağlamdı.

Elini metalin üzerindeki beyaz çizgi üzerinde gezdirirken eli titredi. kırık direklerden biri. Beyaz pullar karahindiba tohumları gibi havaya saçıldı. Boyaydı, beyaz boya. Bree'nin polis arabasıyla aynı renk.

El fenerini parmaklıkların üzerinden, uçurumun ötesine, aşağıdaki vadiye doğru tuttu. Neye fark ettiğinde neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

Yaklaşık otuz metre aşağıda yeşil-beyaz bir arabanın bükülmüş enkazı duruyordu.

Bagaj kapağında ve sürücü tarafında Monroe İlçe Şerifi yazan bir SUV. Kamyonun kaputu aşağıya dönüktü ama sağa doğru eğilmişti. Onu ayakta tutan tek şey, durduğu uçurumun altındaki dağın kenarından çıkan bazı ağaçların dallarıydı.

Işığı sürücü camına doğru tutarken elleri titriyordu ya da pencerenin olduğu yerde. Kamyon aniden kaydı. Metal gıcırdadı. Başka bir ağaç dalına tekrar durmadan önce birkaç santim aşağı kaydı.

Bir çığlık havayı doldurdu.

Kalbi neredeyse boğazına kaçacaktı. "Bree?" diye . "Bree? Orada mısın?"

"Ryland! Buradayım. Yardım et bana!"

Kamyon tekrar sarsıldı ve birkaç santim daha yana kaydı. *Çatırdadı*. Bir dal kırıldı ve bir diğerine çarptı.

"Ryland!"

", Bree!"

"Daha fazla dayanmaz. Lütfen, bana yardım edin!"

", " diye tekrarladı. "Hemen döneceğim!" "Beni bırakma!"

Sesindeki panik ve korku onu bıçak gibi kesmişti. Ama eğer onu kurtarma şansı varsa, değerli bir saniyeyi daha boşa harcayamazdı. Rover'ına doğru koştu ve direksiyona atladı.

"Ryland? oluyor?" Trent seslendi. "Birinin çığlık attığını mı duydum?"

"O burada, Bree. 911'i ara. İtfaiyeyi buraya getirin. Her nasılsa kamyoneti korkuluklardan uçmuş ve uçurumun altındaki ağaçların arasına düşmüş. Burun aşağı ve hafifçe yana doğru bakıyor, zar zor . Her an gidebilir." Geri vites taktı ve Rover'ı korkuluklara bakacak şekilde döndürdü, sonra ileri fırladı ve birkaç santim ötede patinaj yaparak durdu.

" mı geçiyorsun? Araba lanet olası bir ağacın içinde mi?"

"Vinçimi onun SUVunun tamponuna takmayı denerdim ama işe yarayacağını sanmıyorum. Kamyon çok ağır. Benimkini de onunla birlikte aşağı çeker. Onlara kanca, helikopter ya da ne bileyim bir şey getirmelerini söyle. Acele edin!"

Vincin uzaktan kumandasını alıp gömleğinin cebine soktu ve Rover'ın önüne doğru koşarken düşmesin diye düğmelerini .

"Ry, konuş benimle," diye bağırdı Trent içerideki Bluetooth hoparlörlerden. "Şu anda 911'i arıyorum. İtfaiyecilerin oraya gelmesini bekle. Aptalca bir şey yapma."

"Hiçbir şey onun ölmesine izin veremem," diye bağırdı.

"Eğer *bir şey* yapmaktan kasıt, güvenlik ekipmanları olmadan bir uçurumdan aşağı tırmanmaksa, o zaman bekleseniz iyi edersiniz. İmkansızı yapmaya çalışırken kendinizi öldürtmeyin. Bu çok tehlikeli. Ry! Ry? Beni dinliyor musun?"

"Burada biraz meşgulüm. 911'i aradınız mı?"

Trent yemin etti. "Olduğun yerde bekle. Onları şimdi arıyorum." Hat sessizliğe gömüldü.

Ryland cebinden çıkardığı vincin kumandasındaki düğmelerden birine bastı. Motor vınlayarak çelik halatı besledi. Başka bir düğmeye basarak durdurdu, sonra da ucundaki kancayı yakaladı. Şimdi ne yapacaktı? Kabloyu vücudundan yukarı kaymadan ve düşmeden kendi etrafına bağlamanın bir yolunu bulmalıydı.

Sorunu düşünerek geçirdiği birkaç acı dolu saniyenin ardından kabloyu kalçalarının etrafından ve arasından sıkıca geçirdi, ardından kancayı ana kablonun geri takarak bir tür sandalye oluşturdu. Olabildiğince sıkı bağladı, ters dönse bile üzerinden kaymayacağını umuyordu.

Midesi bulandı. Gözlerini sıkıca kapadı, derin nefesler alarak tehdit eden karanlıkla savaştı.

"Ry?" Trent'in sesi tekrar seslendi. "İtfaiyeciler merdivenli bir kamyonla geliyorlar. Onları indirmek için yolun kenarında bekle."

Gözlerini zorla açtı ve korkuluklara bakmak için arkasını döndü.

Büyük hataydı.

Ay bu gece çok parlaktı, düşünün ne kadar uzakta olduğunu ona gösterecek kadar parlaktı. Soğuk havaya rağmen yüzünün yan taraflarından ter akıyordu. Kulaklarında bir uğultu duyuldu. Aklından görüntüler geçti.

Karlı dağların üzerinde bir teleferik.

Penceredeki babasının yüzü, şımarık ergen oğlunun teleferiğe binmeyi eziklik olarak görüp reddetmesinden duyduğu hayal kırıklığını gösteriyordu

Binmek için.

Babasının yanında, annesi ona bir öpücük konduruyor ve her zaman yaptığı gibi onu affediyor.

Teleferik sarsılıyor, garip bir gümbürtü sesi çıkarıyor, sonra tırmanıyor, halattan yukarı kayıyor, gittikçe daha yükseğe, daha uzağa.

Metalin metal üzerinde çıkardığı mide bulandırıcı bir gıcırtı. Kablo ayrılmaya başladığında çıkan çınlama sesi metal parçalarını açık havaya fırlattı. Bir sarsıntı daha, araba çılgınca sallanıyor. Dehşet çığlıkları. Halat kopmadan ve aşağıdaki vadi tabanına düşmeden önceki o saniyede anne babasının hayalet gibi bembeyaz yüzlerine bir anlık bakış.

"Ryland!" Trent ve Bree aynı anda seslenerek onu kendine getirdi. Umutsuzca kulaklarındaki uğultuyu temizlemeye çalışarak başını salladı.

"Tahmini varış süresi beş dakika!" Taksinin hoparlöründen Trent'in sesi geliyordu. "Orada mısın, dostum? Konuş benimle."

Bree'nin beş dakikası yoktu.

Bunu yapabilirdi. Bunu yapmak zorundaydı. Birkaç derin nefes aldı, hızlı bir dua etti ve korkuluğun üzerinden tırmandı.

On İkinci Bölüm

Bree sürücü kapısını tuttu ve Ryland kendini uçurumdan aşağı ona doğru iterken umutsuzca tutunmaya çalıştı. Kamyonun garip bir şekilde aşağıya ve hafifçe yana doğru olan açısı artık onu neredeyse Bir zamanlar ön camın olduğu delikten dışarı fırlamamak imkansızdı.

Kamyon yalpaladı ve zıpladı, gıcırdadı ve acı çekiyormuş gibi inledi. Kalan dallar daha fazla dayanamayacaktı.

Ryland onu kurtarmaya çalıştığı için Tanrı'ya şükretmeli miydi yoksa hayatını riske attığı için ona lanet mi etmeliydi bilemiyordu. Kamyonla aynı hizaya geldiğinde ona ulaşabilir miydi ki zaten? Uçurumun yüzü en az on metre uzaktaydı. Kamyonu tutan ağaçlara tırmanabileceğini düşünürse, onu uyarmak zorunda kalacaktı. Böyle bir hareket kamyonun aşağı düşmesine neden olur, muhtemelen ikisini de ölüme sürüklerdi.

Gıcırdadı. Kamyon sarsıldı.

Kendini tutamayarak küçük bir çığlık attı. Ryland ona bakmadığında, rahatlamış bir nefes verdi. Onun durumu da en az kendisinininki kadar tehlikeli görünüyordu. Onun dikkatini dağıtmak istemiyordu.

Yüzü ona dönüktü ve halatla bağladığı bir tür sandalyede aşağıya doğru iniyordu. Kendini uçurumun yüzeyine sürtmekten korumaya çalışırken ayakkabıları uçurumun yüzeyine sürtünüyordu.

Bir gıcırtı daha. Gözlerini sıkıca kapattı. İşte bu kadar. Kamyon gitmek üzereydi. Sonunun geldiğini görmek istemiyordu.

Nefes al, nefes ver. Tanrım, lütfen acıtmasın. Çabuk olsun.

"Bree, gözlerini aç. Bana bak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ryland uçurumdan kamyonun kapısının hemen önündeki açık havaya fırladığında şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Hazır ol," diye bağırdı. "Sana uzanacağım. Sadece tek kolumu kullanabilirim yoksa devrilirim. Elimi tutman gerekecek."

Uçuruma doğru geri döndü. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Ne diyordu? Kamyonu tutmaktan vazgeçip, adam geçerken ona mı tutunacaktı? İmkansız.

Tekrar ona doğru savruldu.

"Bree, daha fazla yaklaşıpamam. Anlıyor musun? Bir sonraki geçişimde elimi tut ve seni kucağıma çekeyim." Uçuruma doğru geri döndü. "Bir sonraki salıncak," diye seslendi. "Şu son dal eğiliyor ve çatlıyor. Dayanmayacak. Ya şimdi ya da asla. Bana uzan, Bree."

Tekrar uçurumdan aşağı itti. Ona doğru savruldu, yaklaştı, yaklaştı.

"Şimdi, Bree. Elimi tut!"

Ayaklarıyla itti, kendini açıklıktan ona doğru fırlattı, açık havaya düşerken boğazında bir çığlık koptu, kollarını salladı. Iskaladı!

İnanılmaz bir şekilde kolları onu sardı ve kendisine doğru çekti. Kablo sarsıldı. Kız düşüyordu! Çığlık attı. Bir başka sert sarsıntı nefesini kesti.

"Seni yakaladım. Tuttum seni. Sıkı tutun. Tutun, Bree. Sarıl bana. Yap şunu!"

Adamın göğsüne sımsıkı sarılmıştı. Adamın bacakları kadının bacaklarına sarılmıştı. İkisi de baş aşağı, kabloya asılı duruyordu.

"Yakala beni. Acele et! Uçuruma düşmeden önce!"

Dehşet içinde ciyaklayarak kollarını adamın boynuna doladı ve ona olabildiğince sıkı sarıldı.

Çat! Metalin çığlığı havayı doldurdu. *Sıyrık, çatlak.* "Dayan, dayan!"

Adamın boynuna sarılıp hıçkırdı, ceketine gömüldü, saçlarını çekti, düşmemek için elinden ne geliyorsa yaptı.

Üzerlerine muazzam bir hava akımı fırladı. Keskin bir şey kolunun üzerinde. Daha fazla çatırtı, patlama sesi ve ardından... bir kalp atışı sessizlik. Çok uzaklardan inanılmaz yüksek bir patlama sesi duyuldu. Dünya çılgınca eğildi. Kablo sarsıldı ve döndü.

"Neredeyse , sadece birkaç saniye daha."

Neredeyse nereye?

"Dayan, Bree. Sakın . Bizi döndürmek zorundayım yoksa korkuluk bizi çiğneyip geçecek. Dayan."

Korkuluk mu? Başını iki salladı. Artık baş aşağı değillerdi. Bir şekilde onları çevirmişti. Metalin hızla üzerlerine geldiğini görmek için tam zamanında yukarı baktı. Yoksa onlar mı metale doğru geliyordu? Küçük bir çığlık attı, boynuna dolanan kollarını kesmek üzere olduğundan emindi.

Güçlü kalçaları kadının altında sarsıldı. Halat vınladı ve döndü. Ayakları korkuluğun hemen altındaki uçurumun kenarına dayanmıştı. Sol kolu bir mengene gibi kadının etrafında sıkıca duruyordu. Yukarı uzandı ve sağ eliyle korkulukları kavrayarak onlara doğru salladı. Vinç durdu. Her şey durdu. Kadın şok içinde ona baktı, adamın gözleri onunkilerden birkaç santim uzaktaydı.

"Zor kısmı bitti, Bree. Korkulukları tutmanı istiyorum. bölümdeki direkler sağlam. Tırman ve üzerinden geç. Bunu yapabilirsin. Seni tutuyorum. Söz düşmene izin vermeyeceğim. Acele et."

Sesinde tuhaf bir şeyler vardı, bir şeyler... garipti... öyle ki düşmekten korkmasına rağmen korkuluklara tutunmaya çalıştı. Endişelenmesine gerek yoktu. Adam onu hiç bırakmadı. Eteğinin arkasından kavradı, onu sabitledi, tepeden tırmanıp diğer tarafa düşene kadar ona yardım etti.

Saniyeler sonra, göğsüne dolanan kablo ısıklık kadının yanına yere düştü. Gözleri kapalı, nefes nefese yatıyordu.

Sırt üstü yan yana yatarlarken Bree onun elini tuttu ve göğsünde histerik bir kahkaha yükseldi. Ama bu kahkahadan çok bir sızlanmaya benziyordu.

Eli onun elini sıkıca kavradı. "Sorun . Sen iyisin."

"Hayatımı kurtardın Ryland. Ne yaptıysan yaptığına inanamıyorum. Ama beni kurtardın. Aman Tanrım. Az önce ne oldu? Bunların olduğuna inanamıyorum."

Tepesindeki ağaçların oluşturduğu gölgeye baktı; dağın kemikli parmaklar gibi uzanmayan, çatırdayarak ayrılan ve yavaşça kamyonetine, kendisine tutunmaktan kurtulan, güvenli bir şekilde yere sabitlenmiş ağaçlara. "Sanırım o son ses benim SUV'umun dağın dibine çakılmasıydı."

Titrek bir nefes daha çekti. Adam bir şey söylemeyince başını yana çevirip ona baktı. Gözleri kapalıydı, yüzü ölümcül derecede solgundu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve onun üzerine eğilerek yaralarını aradı. "Ryland? Ryland, yaralandın mı? Cevap ver bana."

"Ben. İyiyim." Sesi zayıf bir fısıltı gibiydi. Yüzünden ter boşanıyordu.

"Açıkçası, eğer düşündüğüm şeyi yaptıysa," dedi bir erkek sesi ayak sesleri duyulurken

onlara doğru geldi, "muhtemelen katatonik olma yolunda ilerliyor."

"Kapa çeneni Trent," diye fısıldadı Ryland sıkılmış dişlerinin arasından, gözleri hâlâ kapalıydı.

Adam Trent Rover'ın etrafından arkadaşının yanına çömelirken Bree şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Ryland'a baktı. "Anlamıyorum. Onun nesi var? Hiçbir yerinde kesik görmüyorum."

"Sadece. İhtiyacım var. Bir tane. Kahretsin. Dakika," diye boğuldu Ryland, gözleri kapalıydı, nefesleri gittikçe kesiliyordu, zorlanıyordu.

Trent başını salladı. "Ryland'ın biraz yükseklik korkusu var. Tam gelişmiş klinik fobiden bahsediyoruz, başınızın döndüğü türden. Bazen kusuyor, terliyor ve sonunda bilincini kaybediyorsun."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." Ryland hırıltılı bir sesle konuştu, sesi artık zar zor duyuluyordu.

Bree dehşete düşmüş bir halde Trent'e baktı. "Beni kurtarmak için hayatını riske atmakla kalmayıp, her an bayılıp düşerek ölebileceğini bile bile kendini uçurumdan aşağıya attığını mı söylüyorsun?"

Ryland inledi.

"Bu her şeyi ." Trent'in sesi bu koşullar altında gülünç derecede neşeliydi. "Bekle onu. Bekleyin. İşte gidiyor, millet."

Bree, Ryland'ın kolları iki yanına düşüp çenesi gevşediğinde doğru geri çekildi.

On Üçüncü Bölüm

Bree, Ryland'ın mutfağında bir ileri bir geri volta atıyor, Peterson'la telefonda konuşarak hayatının en uzun gününü geçiriyordu. Saat daha on bir bile olmamıştı.

Ryland ve UB takım arkadaşları aile odasında bekliyorlardı. Hepsi Bree gibi o da hastaneye gitmeyi reddettikten sonra iyi olduğundan emin olmak için onu görmeye gelmişti. UB'den gelmeyen tek kişi Grayson Prescott ve karısı Willow'du. Görünüşe göre yarın bir seyahat beklenmedik bir şekilde ertelenmişti ve bu gece uçmak zorunda kalmışlardı. Ama neler olduğunu takip ediyorlardı ve Ryland'ın iyi olduğuna dair güvence almışlardı.

Patronunun son sorusuna yanıt olarak "Evet efendim," dedi. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Tıpkı sorduğun son altı seferde sana söylediğim gibi." Patronunun yanında durakladı.

Mutfak ile aile odası arasındaki kemerli geçitte, Ryland'ın kanepeden gelen sorgulayıcı bakışını yakaladı. Ona çaresiz bir hareket yaptı ve volta atmaya devam etti.

Peterson hâlâ ondan memnun olmadığını bilmesini istiyordu. "Hastaneye gitmeliydiniz, Dedektif. En azından bir MRI'a ya da bugünlerde başınızı kontrol etmek için ne yapıyorlarsa ona ihtiyacınız var. yaralanmalar."

"Kafamı çarpmadım ya da bilincimi kaybetmedim. Öyle olsaydı, sizi temin ederim ki hastaneye giderdim. Ama gitmedim. Hiçbir yerim kırılmadı. Sadece birkaç darbe ve çürük. Hayatımın en korkutucu deneyimiydi ama Ryland sayesinde en azından hâlâ hayatım *var*. Birkaç saniye daha geçseydi dağın dibinde kompost olurdum." Ürperdi. "Palmer'ın yerini tespit edebildiniz mi?"

"Telefonda konuştuk. Geri dönmenden önce birkaç günlüğüne annesini ziyaret etmek için Gatlinburg'da kalmaya karar verdi."

"Ne? Onu tutuklaması için buraya birini göndermediniz mi?" Ryland, Trent ve diğer birkaç kişi kemerli geçitten ona baktı. Bu kadar gürültücü olduğu için sessizce *özür diledi* ve patronunun saçma açıklamasını dinlerken diğer tarafa doğru yürüdü.

Gergin adımlarını durdurarak tezgâha yaslandı ve arka kapıdan dışarı baktı. Ryland'ın bahçesi düzdü ve etrafını sık ağaçlar çevreliyordu,

Güneş doğduğunda dağların olası görüntüsünü engelliyordu. Çoğu insanın çalılık ve fundalıkların en azından bir kısmını koruduğu buralarda oldukça sıra dışı bir durum.

Smokies'e bakabilmeleri için ağaçlar temizlendi. Ama yükseklik fobisini öğrendikten sonra, manzarayı neden istemediğini kesinlikle anlayabiliyordu. Yüksekte çalışmak zorunda kalacağı bir işi kabul etmesine çok şaşırmıştı. Korkuları göz önüne alındığında Gatlinburg'daki en yüksek dağlardan birine inip çıkmak. Yine de işi kabul ettiği için minnettardı. Aksi takdirde artık burada olmayacaktı.

Peterson nefes için durakladığında, "Temel olarak bana söylediğiniz şey, cipime çarpıp beni uçurumdan aşağı yuvarlayan kişinin o olduğuna inanmadığınız. Artık bir model geliştiriyor. Önce Ryland, şimdi de ben."

"Bundan emin değiliz."

"değil mi? Kanıtlar onun aleyhine yığılıyor."

"Hemen sonuca varıyorsunuz. Beck'in ne görüp görmediği hakkında konuşamam. Ama sizin gördüğünüz Palmer'inkine benzeyen bir arabaydı. Ama aslında sürücüyü görmediniz. Bu konuda düşünüp, fikrinizi değiştirmediyerseniz Aklın var mı?"

Hayal kırıklığı içinde tezgâhın kenarını kavradı. "Hayır. Sürücüyü görmedim. Ama bugün olan diğer her şeyden sonra, onun bölgede olduğunu bildiğimiz halde, tıpkı onunki gibi bir araba kullanan birinin, o olmadan beni öldürmeye çalışmış olma ihtimali nedir?"

"Yavaş ol, Dedektif. gerçekler olmadan varsayımlarda bulunuyorsunuz. Sabah Dedektif Mills'i Gatlinburg Polisi ile birlikte kazayı araştırması için oraya göndereceğim."

"Bu bir kaza değildi efendim. Adam yaptığı şeyle övünmek için korkuluklara yanaştı. Eğer kaza olsaydı, arabadan inip bana seslenir, iyi olup olmadığını sorar ve 911'i arardı. Bunun yerine arabasını sürüp gitti. Tıpkı bir korkak gibi."

"O arabada her kim varsa korkak olduğunu kabul ediyorum. Ama Palmer olduğunu bilmiyorsun. Kolayca bir genç de olabilirdi. kazara cipinize çarptı. Sonrasını görünce korktu ve kaçtı. Vurup kaçtı. Bu tür şeyler her zaman olur."

"Palmer'ın peşine bile , değil mi?"

Derin bir iç çekti. "Evet. Palmer'la konuşacağız, olanları araştıracağız, onun da işin içinde olup olmadığını göreceğiz. Gerçek ortaya çıkacak. Palmer'ın görüşmeye gelmesi için belediye başkanını aramam ararım. Biz de

Onu videoya çekip zor soruları soracağım. Gatlinburg polisinden de yarın arabasını kontrol etmesini ve herhangi bir hasar olup olmadığına bakmasını isteyeceğim."

"Yarın mı? Neden bu gece bakmıyoruz? Gatlinburg Polisi'nden Palmer'ın annesinin evine gitmesini isteyebilirsiniz. Beklerseniz tamir etmesi riskini göze alamayız. Ya da olanları gizlemek için arabaları değiştirmesini."

"Şu anda kendini dinliyor musun? Eğer sana söylediğin kadar sert vurduysa, tamponu hasar görecektir. Böyle bir şeyi bir gecede tamir edip yeniden boyayamaz. Arabasını değiştirmeye gelince, hadi ama Bree. Gatlinburg polisi şasi numarasını sigortadan teyit edecektir. Bu onların ilk işi değil.

Yorgunsunuz ve doğru düşünemiyorsunuz. Travmatik bir olay yaşadınız. Bir dedektif yerine kurban gibi tepki veriyorsunuz."

"Evet, bunun bir nedeni var."

Kıkırdadı. "Bunu sana vereceğim. Biraz daha gevşek dur. Şu anda Beck'in evinde olduğunu söylemiştin. Nerede? Seni eve getirmesi için adamlarımızdan birini gönderebilirim. Belli ki polisin verdiği cipi kullanmayacaksın."

"Şaka yapmıyorum." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve yüzüne itti. "Kulübesi Prescott Dağı'nın dibinde. Ama birinin beni ve iki arkadaşımı almak için neredeyse iki saat yol gitmesine saat geri. Geç oldu bile. Ryland misafir odasını kullanabileceğimi söyledi. UB müfettişlerinden Faith de bana birkaç kıyafet ve buradaki bir mağazadan bazı banyo malzemeleri alacak kadar nazikti. Benimki yok olduğu için bana bir telefon bile aldı. Mills olanları araştırmak için yarın gelene kadar iyi olacağım. Döndüğünde beni eve götürebilir."

"Bu işe yarar. Yarın tekrar konuşuruz. Ama bir süre çalışmayı düşünme. Ciddiyim. En az bir hafta izin almadan ofise dönmeyeceksin. Geri döndüğünde de departmanın psikiyatristiyle görüşüp aktif göreve dönmek için rapor alman gerekecek."

Elini yumruk şeklinde sıktı. "Bir hafta izin almama gerek yok, hatta bir gün bile. Fiziksel olarak iyiyim. Ve TSSB'den muzdarip değilim. Yapacak işlerim var."

"Hayır, Dedektif. Yapmayacaksınız. Davalarınızı ekibin geri kalanıyla paylaşacağız, yükü paylaşacağız. Bir savunma avukatının, travmatik bir olaydan sonra müvekkilinin davası üzerinde çalıştığınızı, biraz ara verip bir terapistle gitmediğinizi öğrenmesi durumunda jüriye neler söyleyebileceğini hayal edebiliyor musunuz? Bu makul şüphe eşiği ortadan kalkmış olur. İşimi şansa bırakmayacağım. Bir

bir hafta ve doktor . Eğer doktor bir hafta sonra izin vermezse, ne kadar süreye ihtiyacın olduğunu düşünürse o kadar kalacaksın. Ciddiyim."

"Efendim-"

"Artık tartışmak yok. Bu bir emirdir. Soruşturmayla ilgili güncellemeler için aramanızı da istemiyorum. Bana kalırsa şu anda bir sivilsin. Dinlen, rahatla, dava üzerinde çalışmak yok. Ve eğer durumunda bir değişiklik olursa, başın ağrırsa ya da bir yerinde garip bir ağrı hissedersen hastaneye git. Anlaşıldı mı?"

Omuzları yenilgiyle çöktü. "Anlaşıldı." "İyi geceler, Dedektif."

"İyi geceler, efendim."

"Peki ya Bree?" Sesi yumuşadı. "İyi olmana sevindim."

Adamın ses tonundan sızan duygular kadının boğazını sıktı. "Teşekkür ederim, efendim." Aramayı sonlandırdı ve başını salladı.

"Anladığım kadarıyla umduğunuz gibi gitmemiş."

Döndüğünde yaklaşık bir metre ötede, lavabonun yanında duran Ryland'ı gördü. Ağzı kurudu. Kolları onun beline dolanmak, ona sıkıca sarılmak için ağrıyordu. Onu kurtarmıştı. Daha da kötüsü, bunu yaparken neredeyse ölüyordu. Ne tür bir adam yeni tanıştığı bir kadın için hayatını böyle riske atardı? Cevabı zaten biliyordu: özel, inanılmaz bir adam. Bencilce, onu boğmakla tehdit eden duygu denizinden tekrar kurtarmasını istediği bir adam.

Endişeyle kaşlarını çattı. "Bree?"

Duvarın diğer tarafında bir oda dolusu insan olduğunu hatırlayarak duygularını bastırdı ve cesur bir tavır takındı. Ya da denedi.

"Telefon görüşmesi kesinlikle istediğim gibi gitmedi. *Umudum* patronumun beni ciddiye alması ve Palmer'ın peşinden gitmesiydi. Ama yavaş ve sakin olmak istiyor. Yarın arabasını inceleyin. röportaj."

"Onun durumunda siz olsaydınız ne yapardınız?"

Palmer'ı tutuklayacağını söylemek üzereydi ama sorusuna kayıtsızca cevap vermek yerine bir an düşündü. Ona isteksiz bir gülümseme verdi. "Dürüst olmak gerekirse, kararımı gölgelemesine izin vermeden, Peterson ile aynı şeyi yapardım. Araştırırdım. Gerçekleri topla. Sonra da bir hareket tarzına karar verin."

"İşte bu sabah tanıştığım anlayışlı dedektif. Gerçi birlikte yaşadıklarımızdan sonra sanki birbirimizi yıllardır gibi geliyor. Sanki birlikte bir savaşa girmişiz ve hikayeyi anlatacak kadar yaşamışız gibi."

"Hayatta kalanlar," diye fısıldadı, kelimeyi zar zor söyleyebilmişti. "Biz hayatta kalanlarız." Olan biten şeyin dehşeti içine çökmüştü, onu titrer halde bıraktı. Utancından yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Gözyaşını sildi ve birkaç derin nefes alıp verdi.

Kendini tamamen kaybetmeden önce soğukkanlılığını toparladı.

Birden kollarını ona doladı ve onu göğsüne doğru çekti. "Sorun yok, Bree. Her şey girecek. Güvendesin. Burada kimse sana zarar vermeyecek. Her seferinde bir adım at. Bu iş bizde. Biz hayatta kalanlar."

Kollarını adamın beline doladı ve ona sıkıca sarılarak eridi. Şu anda başka biri ona şefkat ve inebileceği güvenli bir yer teklif etseydi, bu gece olanların ağırlığı altında kırılır, bin parçaya ayrılırdı. Ama her nasılsa Ryland'ın kolları ona tutunmak için ihtiyaç duyduğu gücü vermişti. Ve o içgüdüsel olarak, işler ne kadar zorlaşsın, her zaman onun yanında olacağını biliyordu. Bu gece aralarında kopmaz bir bağ oluşmuştu. Ve burada, onun kollarında, nihayet ihtiyacı olan şeye, güvende olduğu bilgisine sahipti.

Birkaç dakika sonra, aile odasından gelen kısık gülme sesiyle isteksizce adamın kollarından kurtuldu ve geri çekildi. Yanaklarındaki gözyaşlarını aceleyle sildi, yüzü kızarmıştı.

"Aceleye gerek yok," dedi ona. "İhtiyacın olan buysa bütün gece burada durabiliriz. Ya da istediğin buysa sana tekrar sarılabiliyim. Diğer herkes bekleyebilir."

Titrek bir nefes verdi. "Ne teklif ettiğine dikkat et. Tüm bunlardan önce de sana aşkıttım, bu yüzden beni tekrar kollarına atman için fazla bir şey gerekmez."

Yavaş, seksi bir sırıtış ağzını kavislendirdi. "Beni uyarılmış say. Kaçmadığıma dikkat et. Tam burada, seninle kalıyorum. Teklifim hâlâ . Ve eğer olanlar hakkında konuşmaya hazır değilsen, diğer herkesi eve gönderebilirim. Yarın ya da ondan sonraki gün geri gelebilirler. Ya da hiç. Hazır olana ve isteyene kadar kimseyle konuşmak zorunda değilsin."

Ona baktı ve yavaşça başını salladı. "Sen inanılmaz bir adamsın, Ryland."

Bakışları onunkilere kilitlendi. Yutkunurken adam elması boğazında sallanıyordu. Sonra yavaşça aralarındaki mesafeyi tekrar kapattı. "Bree _."

Ona yan adımlarla yaklaştı, duyguları onun kendisine tekrar dokunması riskini göze alamayacak kadar dağınıktı, bunu çok istemesine, buna ihtiyaç duymasına rağmen. Daha önce, onun

dokunmak ona güç vermişti. Şimdi ona dokunursa kırılacağından korkuyordu.

Kaşlarını çattı ve en yakındaki tezgâha yaslandı.

Kollarını beline doladı. "Arkadaşların sabırla telefonu kapatmamı bekliyorlar. Seni önemsiyorlar ve neredeyse nasıl öldürüldüğünle ilgili ayrıntıları bilmeyi hak ediyorlar."

Gözleri büyüdü. "Bu benimle ilgili değil."

"Bu senin takımın. Tabii ki seninle ilgili. Onlara bu gece hakkında anlatabileceğim her şeyi anlatmaktan mutluluk duyarım."

Kaşlarını çattı. "Neden böyle davrandıklarını anladığını sanmıyorum."

"Gerçekten sorun . Konuştuktan sonra biraz uyuyacağım, sonra da Yarın takım arkadaşlarımdan biri beni Madisonville'den . Saçımdan kurtulmuş olacağım ve sen de her zamanki rutinine geri dönebilirsin." Kemerli geçide ve aile odasına doğru yöneldi.

Bölüm On Dört

Ryland, Bree'nin duruşundaki yorgunluk belirtilerini fark etti.

kanepede bacaklarını altına aldı. İnanılmaz derecede sabırlı davranıyor, ekibin sorularını yanıtlıyor, ayrıntıları gerektiği kadar tekrarlıyordu. O da bildiklerini anlatıyor, yardım etmeye çalışıyordu. Ama yoldan çıktığında orada olan tek kişi oydu. Ve o gelmeden önce saatlerce mahsur kalmıştı.

Trent başka bir soru sormaya başladığında Ryland ellerini kaldırdı. "Bu kadar yeter. Sorgulamayı bu gecelik durduralım. Bree'nin dinlenmesi gerek."

Gözleri irileşti. "Hayır, hayır, sorun değil. Daha fazla soruya cevap vermenin sakıncası yok."

"Önemişiyorum. Çok yorgunsun. Dürüst olmak gerekirse ben de öyleyim."

"Vay canına," dedi Trent. "Yine , değil mi?"

Ryland gözlerini kıstı. "Unutma, görev dağılımını ben yapıyorum."

"Görevler mi?" Bree sordu. "Avcı davasını araştırmaya yardım mı ediyorlar?"

",," dedi Ryland. "Şef Russo siz UB' ayrıldıktan sonra beni aradı ve ME'nin bulguları hakkında bilgi verdi. Bulduğumuz cinayet kurbanının kimliği çoktan belirlenmiş. Adı Patricia Rogers'dı. Beyazdı, yirmi sekiz yaşındaydı-

"Bekle," dedi Bree. "Monroe County'den Patricia Rogers mı? O Patricia Rogers mı?"

"Sizin bölgenizden, evet. Orada bu isimde birden fazla kişi var mı bilmiyorum. Arkadaşınız olabilir mi?"

Alay etti. "Pek sayılmaz. Eğer düşündüğüm , onu birkaç kez tutukladım. Yıllar önce beş yaşındaki kızını öldürmeye teşebbüsten. Palmer onu hapse atmak için elinden geleni yaptı ama suçlamalar tutmadı. Jüriyi ikna edecek yeterli kanıt yoktu. Ama kesinlikle yapmış. Neyse ki aile hizmetleri kadının ebeveynlik haklarını feshetti ve çocuklarını sevgi dolu ailelere teslim etti."

"Şef Russo'nun bana verdiği temel bilgiler bunlar, bu yüzden kurbanın tutukladığınız kadın olduğunu tahmin ediyorum. Patronunuzun daha önce sizinle konuşurken bundan bahsetmemesine şaşırdım."

"Yapmıyorum. İşten bir hafta izin almam için beni zorladı. Muhtemelen bana bu cinayet soruşturmasıyla daha fazla ilgilenmemi sağlayacak bir şey söylemek istemedi. Patricia'yı son bir ay içinde şehirde en az birkaç kez gördüğüme eminim."

"Adli tabibin söyledikleri doğru. Bir ya da iki hafta demişti. Gatlinburg Polisi ölüm zamanını daha da daraltmak için bir ulaşıma çalışıyor."

"Cesedin kasıtlı olarak mı gömüldüğüne yoksa düşen yapraklar nedeniyle doğal olarak mı gizlendiğine inandığını belirtti mi?" diye sordu.

"Henüz bu konuda bir şey duymadım."

Trent boğazını temizledi. "Buraya girmemin bir sakıncası var mı?" Ryland sert bir sesle, "Zaten atladın," dedi.

Trent sırtıttı. "O zaman edeceğim. Sadece çok fazla var tesadüf olamayacağını kabul etmeden önce gerçekleştirebilecek tesadüfler. Palmer'ın adı birçok kez ortaya çıktı. Bu son kurbanla bir bağlantısı olduğu gerçeği anlaşılmayı mühürlüyor. Bir şekilde bu işin içinde. Bree'yi uçurumdan aşağı itenin o olabileceği konusunda onunla aynı fikirdeyim."

Yüzünü buruşturdu.

Ryland elini onunkinin üzerine koydu. Kız ona minnettar bir gülümseme verdi. Ama Faith karşısındaki diğer koltuktan kaşlarını kaldırdıca Ryland boğazını temizledi ve elini geri çekti. "Şunu toparlayalım. Bree, bu gece herkesin burada olmasının asıl nedeni beni kontrol etmek değil. Çünkü Grayson daha önce olanlarla ilgili brifing için aradığında ve ben de onu adli tabibin bulguları hakkında bilgilendirdiğimde, bize yeni bir direktif verdi. Bu son cinayeti, bu gece sana olanları ve avcı vakasını inceleyebilmek için diğer tüm dosyalarımızı beklemeye alıyoruz."

Bree şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bunu neden yapsın ki? Diğer tüm ilçeler için davalarda çalışmak zorunda sanıyordum."

"Var. İnanın bana, herkese soruşturmalarında aktif olarak çalışmadığımızı açıklamak büyük bir acı olacak. Ama Grayson'ın umurunda değil. Kendi deyimiyle, bir daha hiç kimsenin onun dağında hayatını kaybetmemesini istiyor."

Ryland kaşlarını Trent'e doğru kaldırdı. "Bu doğrudan senin ilk görevinle ilgili. Korkuluklardan sen sorumlusun. Bir güvenlik biriminin başına

başka bir aracın Prescott Dağı'nın yamacından aşağı düşmemesini sağlamak amacıyla daha iyi bir güvenlik bariyeri yerleştirmek için inşaat projesi."

Trent inledi. Etrafındaki herkes güldü.

Ryland görevleri paylaştırmaya devam etti. "Lance, Faith, Asher, Patricia Rogers cinayeti soruşturmasında Gatlinburg Polisi'nin gölgesi olacaksınız. Laboratuvarımıza yardım teklif ettiğinizden emin olun. Katilin parmak izleri için kurbanın derisi üzerinde Amido Black testi yapılmasına izin vermeleri için onları nazıkçe ama güçlü bir şekilde teşvik edin. Adli tabibin raporunda kalıntılar üzerinde çok az deri kalıntısı olduğu belirtildiğinden bu uzak bir ihtimal. Ama test edilebilir bir bölge varsa, bunu yapmak istiyoruz. Eğer bu şekilde deride parmak izi bulurlarsa, FBI'ın katilin parmak izini tespit edebilecek bir programı olduğunu onlara bildirdiğinizden emin olun. Kurbanın deri desenini resimden siliyor ve geriye sadece katilin parmak izlerini bırakıyor. FBI bağlantılarımız bu programı kullanmalarına izin vermeli.

"Ayrıca bu sabah Rogers'ın mezarını bulduğumuz yerin yakınındaki yolda bulunan adamın kimliğini bulmaya çalışmanızı istiyorum. Bana Palmer gibi göründü, eğer Palmer değilse bu gerçekten garip. Her kimse, neden yolda durduğunu bilmemiz gerekiyor."

Faith, ", " dedi.

"Trent, bana sataştıktan sonra bunu hak etmesen de sana bir şans vereceğim. Brice korkuluk projesinde sana yardım etsin. İkiniz de bir yandan gerçek bir araştırma yapabilirsiniz. Bree'nin tamponunu kimin kestiğini bulmanı istiyorum. Palmer'ın arabasını bizzat gördüğünüzden ve bir kaza geçirip geçirmediğini doğrulayabileceğinizden emin olun."

"Trent," dedi Bree. "Palmer hâlâ burada, Gatlinburg'da. Patronum annesinin adresini verebilir. Sanırım orada kalıyor ve arabası da orada olacak."

Takdirini başıyla onayladıktan sonra Ryland'a minnettar bir bakış attı. "Alay etmene rağmen soruşturmaya dahil olmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Bana teşekkür etmek için acele etmeyin. Sen ve Brice en zor ve en önemli işlerden birine sahipsiniz. Birinin özellikle Bree'yi hedef alıp almadığını öğrenmemiz gerekiyor. Eğer onu hedef alıyorlarsa, nedenini bilmeliyiz ve bunu en kısa zamanda öğrenmeliyiz. Onu öldürmeyi bir kez denedilerse, tekrar deneyeceklerdir."

Bree onun yanında gerildi, yüzü solgunlaştı.

Ryland ona güven verici bir gülümseme verdi. ", Bree. Merak etme."

Başını salladı ama cevap olarak gülümsemeyi başaramadı. Ryland onun için giderek daha fazla endişelenmeye başlamıştı. İçinden bir ses, kızın ölmek üzere olduğunu söylüyordu.

Kırılma noktası.

"Bunu gerçekten gerekiyor," dedi, kadının ne kadar solgun görüldüğüne dikkat çekerek.

"Avcı davası ve en son işlenen suçlarla olan bağlantılar artık ana odağımız haline geldi. Ivy ve Callum, yarından itibaren

"Avcının faili meçhul davasına nefes al."

"Ve ben," dedi Bree. "Ben de yardım edebilirim."

Ryland kaşlarını çatı. "Senin iyileşiyor olman gerekiyordu, çalışıyor değil. Patronun-"

"Patronumla ben ilgilenirim. Sen tüm soruşturmayı yürütürken ben de hiçbir şey yapmadan oturacak değilim. İkimiz de aynı çileyi çektik."

"Pek sayılmaz. Korkulukların üzerinden korkunç bir yolculuk yapmadım ve saatlerce bir ağaçta asılı kalmadım. Benim senin yaşadıklarının yanında hiç kalır. Sakin olman gerek."

Çenesi gerildi. "Olmaz. Eğer yardımımı istemiyorsan, bunu kendi başıma araştıracağım. Daha önce kişisel değilse bile şimdi kişisel. Beni dışlamaya çalışma."

"Haklı bir noktaya değindi," dedi Faith. "Bence bu konu üzerinde çalışmalı."

Ryland, "Bu bir demokrasi değil," dedi. "Oy kullanma hakkınız yok." Faith gözlerini devirdi.

Ryland başını salladı. "Neden hiçbirinizin benden olması gerektiği kadar korkmadığı izlenimine kapılıyorum?"

Faith sırtı. "Pes etti, Bree. Sen de ."

Bree ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "O mu yaptı? Ben mi?" Ryland içini çekti. "Öylesin. Şimdilik öylesin. Nasıl gideceğini göreceğiz." Faith Bree'ye bir başparmak işareti yaptı.

Ryland gülmekten kendini alamadı. "Pekâlâ. Herkes hatırlasın, ekibi iki aktif ve bir soğuk vaka soruşturması arasında bölüyor olsak da, yine de standart prosedürleri takip ediyoruz." Sarışın Faith'in yanında oturan siyah saçlı adamı işaret etti. "Bunun anlamı

TBI irtibat görevlimiz Rowan, tespit ettiğimiz şüphelileri gelecekte kovuşturma kabiliyetimizi etkileyebilecek tüm kararlar konusunda bilgilendirilmiş ve sürece dahil edilmiştir."

Saatini kontrol etti. "Aman Tanrım, neredeyse sabahın ikisi. Herkes biraz uyusun."

Herkes gitmek için ayağa kalktı. Faith tereddüt ederek Bree'ye baktı.

"Burada kalmanın sorun olmayacağından emin misin? Kalmayı tercih edersen fazladan bir odam var.

Orada."

Bree gözlerini kırptırdı. "Ben, ah-"

Ryland, "O burada kalıyor," diye duyurdu. "Herkese iyi geceler."

Faith'in kaşları kalktı. Bree'ye baktı, bekliyordu.

"Ben burada kalacağım," dedi Bree ona. "Ama teklifin için

teşekkürler." "Ne zaman istersen. Kendine iyi bak."

Çok geçmeden Ryland son müfettişin arkasından ön kapıyı kilitliyordu.

Aile odasına geri dönerken omuzları yorgunluktan çökmüştü. Oda boştu.

Bree gitmişti.

"Bree?" Ona seslendi ve önce mutfağı kontrol etti. Boştu. "Bree?"

"Burada."

Kadının sesini takip ederek arka koridorun sonundaki misafir odasına gitti.

Kapının girişinde duruyordu, yüzü hâlâ endişe verici derecede solgundu.

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ve yatak odasını işaret etti. "Bu gece burada kalmama izin verdiğiniz için minnettarım."

Başparmaklarını kemer halkalarına geçirdi. "Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Daha önce mutfaktaki uyarımı unuttun mu?"

"Eğer beni korkutup kaçırmaya çalışıyorsan, bana aşık olduğunu söyleyerek

bunu yapmanın yolu değil."

"Bu seni korkutmuyor, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Biraz bile değil."

Karnı gergin bir şekilde zıpladı. "Ryland, neden yükseklikle ilgili böyle bir fobin var?"

Sertleşti.

Koridora çıktı ve elini onun göğsüne koydu. "Özür dilerim.

Sormamalıydım. Kızma."

Derin bir iç çekti. "Kızgın değilim. Sadece yorgunum. Başka bir zaman, tamam mı?" Parmakları göğsüne doğru büküldü. "Elbette. Ryland?"

Kadının elini hissettiğinde nabızı kulaklarında gümbürdedi. "Hm?"

"Hayatımı kurtardığın için sana hiç teşekkür edemedim. Şimdi teşekkür etmemin sakıncası var mı?"

"Bana teşekkür etmene gerek yok,

ben-" "İstiyorum. Lütfen."

"Ah, tamam, elbette. Ama ben-"

Parmak uçlarında durdu, sonra uzandı ve adamın başını kendine doğru çekti. Adam ne yapacağını anladığında, kız ona yapışmış ve onu UB karargâhında gördüğü andan beri arzuladığı şekilde öpüyordu.

Onu öptü, dilini kendi diliyle okşadı ve boğazının derinliklerinde inlemesine neden oldu. Ellerini kızın uzun saçlarının arasından geçirdi, dönüp onu duvara yasladı. İçindeki her sinir ucu öpücüğün kontrolünü ele geçirdiğinde onun için yanıyordu. Sonunda nefes nefese birbirlerine şaşkınlıkla bakarak ayrılana kadar devam etti.

Tutkuyla parlayan gözleri onunkileri aradı, nefes alıp verişini düzene sokmaya dudakları hafifçe aralandı.

Daha da kötü durumdaydı. O öpücüğün ona ne yaptığını inkâr etmek mümkün değildi. Ve bakışları aşağıya indiğinde, onun içinde bulunduğu durumu açıkça gören gözleri genişledi.

"Vay canına," dedi. "Etkileyici."

Güldü. "Vay canına. İstedğin zaman bana teşekkür etmekten çekinme."

Dudakları boğucu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni bir uyarmayacağım. Bu dava, bu davalar, her neyse, bittiğinde belki-"

"Oh. Evet," dedi. "Kesinlikle."

Yutkundu, sonra kesik kesik bir nefes aldı. "Ama şu anda, ne kadar istesem de, yapamayız... bilirsin... çünkü, herhangi bir kapasitede birlikte çalışırken, temelde izinli olsam bile, odaklanmalıyım, odaklanmalısın. Yapamayız... ta ki..." Kesik kesik bir nefes daha aldı. "İyi geceler, Ry."

Kadın yatak odasına doğru dönerken hayal kırıklığını gizlemeye dikkat ediyordu. "İyi geceler, Bree."

Kapı kapandı.

Uzun bir süre orada durdu, hâlâ nefes alışını kontrol altına almaya çalışıyordu, vücudunun geri kalanından bahsetmiyorum bile.

Birdenbire, bir uçurumdan aşağı inmek artık o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu. Hele Bree'den böyle bir tepki aldıysa. Ona ne kadar aşık olduğunu fark etse hâlâ onunla ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ediyordu. Hiç şüphesiz bir ilişki düşünüyordu, kısa vadeli bir şey. Adamın şimdiden onunla olası bir gelecek hayal ettiğini fark ederse, bu onu Madisonville'e geri dönmekten korkuturdu.

Birbirlerinden iki saat uzakta yaşadıkları için bu neredeyse imkânsız bir gelecekti. Tabii ki bu engel, asıl sorunun yanında sönük kalıyordu.

Bugün biri onu öldürmeye çalışmıştı.

Ve tekrar deneyebilirler.

Yumruklarını sıktı ve koridordan geçerek kendi yatak odasına yöneldi. Şu andan itibaren, Bree istese de istemese de onunla birlikte olacaktı. En azından onu uçurumdan aşağı gönderen adamı yakalayana kadarÇünkü inanması güç olsa da, onun için diğer tüm kadınlardan daha önemliydi. Ve o da buna seyirci kalmayacaktı.

manyak ona zarar verdi.

On Beşinci Bölüm

Ryland işinden izinli olduğu sırada onu kulübesinde kalmaya teşvik ettiğinde Bree ilk başta bunu reddetmişti. Ama onu uçurumdan atmaya zorlayan adam peşine düşerse, onun arkasını kollayacak olmasının cazibesine karşı koymak çok zordu.

Özellikle de o adamın kimliği hâlâ şüpheli olduğu için. Gatlinburg polisine göre Palmer, Şerif Peterson'a söylediği gibi annesinin evine gitmemişti. Şu anda nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Bu da arabasını ve hasarlı olup olmadığını kimsenin görmediği anlamına geliyordu.

Bree, tabii ki Palmer'ın ortadan kaybolduğuna inanıyordu. hasar . Yapabileceği tek şey, sonunda yeniden ortaya çıktığında, bir uzmanın aracın tamir edilip edilmediğini belirleyebileceğini ummaktı. Tabii ki, eğer tamir edilmemişse, o zaman onu kimin öldürmeye çalıştığına dair hiçbir fikri olmamaya geri dönecekti.

Son birkaç gündür Bree ve Ryland zamanlarının çoğunu onun kulübesinde geçiriyor, devam eden soruşturmaları tartışıyor ve Ivy ve Callum hariç UB müfettişlerinden gelen telefonlara cevap veriyorlardı. Bu ikisi, Bree'nin fikirlerinden ya da bakış açısından etkilenmeden, Avcı dosyalarını önce kendi başlarına incelemeyi tercih ediyorlardı.

Bree resmen işe dönmeyi özlemiş olsa da, her gün muhteşem Ryland'a uyanmak hiç de zor değildi. Tabii ki, ona uyanmak onunla aynı yatakta yatmak çok daha iyi olurdu. Ama işleri profesyonelce yürütüyorlardı, ya da bu duruma rağmen yapabildikleri kadar profesyonelce. Aralarında kıvılcımlar saçan bir çekim vardı. Dünyayı sarsan o öpücüğün anısı asla yüzeyden uzakta değildi. Hiç olmamış gibi davranmak giderek daha da zorlaşıyordu. Ivy sonunda Bree'den avcı cinayetlerine bakış açısını anlatması için UB merkezine gelmesini istediğinde, o ve Ryland bu fırsatı kaçırmamıştı.

Bree beş fotoğrafı konferans salonundaki masanın ortasına dizdi. "Cinayet mahalleriyle ilgili genel bilgileri verdiğime ve suçları araştırmak için, kurban bilimine geri dönelim. Bunlar beş kurbanımız, tabii ki daha mutlu zamanlarında. Ada Cardenas bekâr bir anneydi, hiç evlenmemişti ve bir çocuğu vardı. Tammy Wilcox da bekârdı ama çocuğu yoktu." Üçüncü bir resmi işaret etti. "Robyn Morton, boşanmış, çocuğu yok.

Sondaki bu ikisi Candy Morrison ve Joanna Sanford, evli olan tek kurbanlar. Joanna'nın çocukları vardı. Candy'nin yoktu."

Ryland masanın karşısındaki Ivy ve Callum'a baktı. "Kurbanlar fiziksel olarak da daha farklı olamazdı. Gördüğünüz gibi saçları sarıdan koyu kahverengiye, kıtsadan uzuna, düzden kıvrırcığa kadar değişiyor. Hepsi nispeten genç ama yine de yaşları arasında farklılıklar var. Ortak noktaları ise çekici kadınlar olmaları."

Ivy boş boş masaya vurdu. "Callum ve ben de bu sonuca vardık. Peki ya coğrafi benzerlikler? Senin bölgeni bilmiyorum Bree, o yüzden sadece adreslerinden bunu anlamak zor."

Bree resimleri üç grup halinde düzenledi. "Bu ikisi seyrek nüfuslu kırsal bölgelerde yaşıyordu. Bu ikisi seyrek nüfuslu kırsal bölgelerde yaşıyordu. Madisonville Şerif'in ofisi. O ise -" Candy'nin resmini işaret etti "- banliyöde yaşıyordu. Ve sonuncusu, Ada Cardenas, aslında ilk kurbanımızdı. Blount County sınırına yakın bir yerde, dağların eteklerinde bulduğumuz kişi. Tabii ki, nerede yaşadıklarına bakılmaksızın, cesetleri açık havada, ormanlık alanda bulundu. alanlar."

Callum başını salladı. "Eğitim geçmişleri de farklı. Beş kişiden dördü üniversite eğitilmiş ve orta sınıftandı. Ama biri liseyi bitirememiş ve yoksulluk içinde yaşamış, sosyal güvenlik ağlarından yardım almış. geçinebilmek için."

"Meslekler de tutarsız," dedi Ivy. "Maaş almak yerine hepsi saat başına ücret alıyordu. Ama bazılarının mavi yakalı hizmet işleri varken, bazılarının beyaz yakalı ofis işleri vardı." Sandalyesinde arkasına yaslandı.

Bree kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Benim ekibimin karşılaştığı engellerle siz de karşılaşmaya başladınız. Bu beş kişinin yollarının kesişmiş olabileceği herhangi bir yol bulamadık. Birbirlerini tanımıyorlardı. Aynı kişilerle çıkmamışlar ya da aynı arkadaşlara sahip değillerdi. Aynı bakkaldan alışveriş bile yapmıyorlardı. Bu durum nasıl hedef alındıklarını anlamayı zorlaştırırsa da, katillerinin bir yabancı olduğu fikrini güçlendiriyor. Çalışma teorimiz bunların rastgele seçilmiş fırsat kurbanları olduğu yönündeydi."

Ryland, "Yabancı DNA bulunmadı," dedi. "Cinayet mahallerinden herhangi birinde, değil mi?"

"Doğru."

Ivy bir nefes verdi, belli ki sinirlenmişti. "Birbirlerine bağlayacak adli kanıtlar olmadan bunların hepsinin aynı katil tarafından yapıldığını varsaymaktan hoşlanmıyorum. Ama cesetlerin nasıl atıldığı, nereye atıldığı ve hepsinin boğulmuş olması arasındaki benzerliği görmek kesinlikle zorlayıcı."

"Adli tabip raporlarını fark ettiniz mi?" Bree sordu. "Tüm tırnakları kısa kesilmiş ve parmak uçlarını yıkamak için çamaşır suyu kullanılmış."

"Çamaşır suyu." Ivy öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Bunu tamamen kaçırmışım."

"On iki kutu rapor sadece birkaç gün içinde incelenecek kadar çok." Bree gülümsedi.

Ivy gülümsemeye karşılık verdi. "Cesetlerin başka yerlerini de çamaşır suyuyla yıkadı mı?"

"Sadece parmaklar. Bazı kurbanların göğüs kafeslerinin yan taraflarında çürükler vardı. Hepsinin boynunda morluklar vardı. Teorimize göre her bir kurbanı sırtüstü yatırıp üzerlerine binmiş ve boğarken kalçalarını kaburgalarının yanlarına bastırmış. Morluklar ellerini kullandığını gösteriyor."

Callum doğruldu. "DNA için boyunlarından örnek alındı mı?"

"Evet. Hiçbirine rastlanmadı."

Callum hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle koltuğuna geri oturdu.

"Eldiven giyiyordu." "Büyük . Ve kurbanları onunla dövüştü, muhtemelen onu tırmaladı.

kesilmiş ve ağırtılmış tırnakları açıklıyor."

Callum yavaşça başını salladı. "Yıllar önce onu bir polis ya da kolluk kuvvetlerinden biri olarak profilleyebilirdik çünkü adli tıptan anlıyordu. O onları başka bir yerde öldürüp götürüyor, böylece bulabileceğimiz adli kanıt miktarını en aza indiriyor. Özellikle de ormanda, ve vahşi yaşamın adli değeri olan her şeyi dağıtıp yok edebileceği yerlerde. Ve DNA'yı yok etmek için çamaşır suyu kullanıyor."

"Yıllar önce," dedi Bree. "Ama şimdi değil. Çünkü televizyonu olan herkes temel adli tıp bilgilerini biliyor."

Gülümsedi. "Aynen öyle. İşimizi gerçekten zorlaştırıyor."

"Kesinlikle öyle," dedi. "Otopsi raporlarında, bağlama izleri ve sergiledikleri morluk türleri gibi daha spesifik benzerlikler var. Yine teoriye göre onları kaçırıyor, muhtemelen silah zoruyla ya da bıçak zoruyla itaat etmelerini sağlıyor. Daha sonra onları, belki de kırsal, izole bir yer olan evi olabileceğini düşündüğümüz birincil bölgeye götürüyor.

Çılgınlıklarını duyabilecek herkesten uzak tutmak için. Onları bir sandalyeye dik olarak bağlıyor.

-bağlama izlerine dayanarak- ve onlara cinsel tacizde bulunmasa da işkence yapıyor. Bıçaklara düşkünlüğü var, kesmek için değil. bıçakla."

Bree Ryland'a baktı. "Patricia Rogers'la ilgili adli tabip raporunun bir kopyası UB'ye ulaştı mı? Onda da benzer yaralar var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Şef Russo'nun kurbanın kimliğiyle ilgili telefon görüşmesi dışında, adli tabipten henüz bir açıklama gelmedi. Tabii Callum ya da Ivy benim duymadığım bir şey duymadıysa?"

"Hayır," dedi Ivy. "Ama raporu yakında almayı umuyoruz. Bree, her kurbanı öldürmeden önce ne kadar süre tuttuğuna dair iyi bir fikir edinemedim. Biraz değişiyor gibi görünüyor. Ama emin olmak için daha fazla belgeyi incelemem gerekiyor."

"Oluşturduğumuz zaman çizelgelerine dayanarak, onları bir günden daha kısa bir süre tuttuğu görülüyor. Bir vakada, dört saat kadar kısa bir süre. Bir diğerinde ise neredeyse on iki."

Ryland beş resmi kendisine doğru çekti. Her birini dikkatle inceledi. Resimleri tekrar ortaya doğru kaydırduğında gözlerinde üzüntü ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Bu konuda FBI ile işbirliği yaptığınızı biliyorum. Ama gördüğüm profil ne yazık ki yetersizdi."

"FBI oldukça yoğunlu ve ihtiyacımız olan kaynakları ayıramadı. Yine de başka bir kurban bulursak onlarla tekrar iletişime geçmemizi ve dava yüklerini yeniden değerlendireceklerini söylediler."

Ryland'ın çenesi gerildi. "Ne kadar nazikler."

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, o sırada bir terör soruşturmasının ortasındaydılar. Sanırım ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Onlara bilgi gönderdik ve özel bir ajanla uzaktan, e-postalar ve telefon aracılığıyla çalıştık. Dava dosyalarını inceledi ve Nasıl ilerleyeceğimize dair öneriler. Bize verdikleri görünüşte genel profil, katilin kimliğini bulduğumuzda muhtemelen şüpheliyle eşleşecektir. Ancak bir soruşturma aracı olarak, oldukça değersiz."

"Tekrar görebilir miyim?" Ryland sordu.

Ayağa kalktı ve masanın üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüdü, çeşitli kutu ve klasörlerin üzerindeki etiketleri kontrol ettikten sonra en uçtaki kutulardan birini karıştırdı. İnce bir manila klasör çıkardı ve yerine oturmadan önce Ryland'a verdi.

Profili çıkardı ve masanın üzerine koydu. Ivy ve Callum iki yanına eğilip içindekilere göz gezdirdiler.

"Beyaz erkek, yirmi beş ila otuz beş yaşlarında," dedi Ryland. "Bu, şimdiye kadar yakalanan seri katillerin yaklaşık yüzde doksanını tanımlıyor."

Bree başını salladı. "Ben de böyle düşünüyorum. Kurbanlar farklı ırklardan olduğu için, katilin beyaz olduğu varsayımına pek itibar etmiyorum. Bence bu her şeyden çok bir tahmindir, seri katillerin çoğunun beyaz erkekler. Katilin ırkı konusunda açık fikirli olmalıyız."

Eliyle dosyayı işaret etti. "Profil, onun organize bir katil olduğunu söylüyor, ki arkasında hiçbir adli ipucu bırakmama konusunda titiz olduğu için bu yine sürpriz değil."

Ryland profili Ivy'ye uzattı, o da geri kalanını okumak için Callum'un yanına oturdu.

"Başka sorunuz var mı?" Bree sordu. "Sanırım tüm ana noktaları gözden geçirdim."

"Henüz değil," dedi Ivy, "ama dosyalara fazla girdikçe daha fazlasını sorma hakkımı saklı tutuyorum."

"Elbette," dedi Bree. "İstesem de istemesem de şu anda boş zamanım var. Elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım."

Ryland, "Normalde," dedi, "bir seri katilden şüphelenilen bu tür faili meçhul davalarda, kurbanların birbiriyle bağlantılı olduğunu kanıtlamaya çalışırız. Ama FBI davayı incelediğine ve bağlantıya itiraz etmediğine göre, bu önermeyi kabul edeceğiz. Anlaştık mı?"

Profili okumayı bitiren Callum ve Ivy başlarıyla onayladılar. "Önermek istediğiniz bir şey var mı?" Ivy ona sordu.

Ryland, "Her olay yerini sanki ilk günmüş ve yeni bir cinayet işlenmiş gibi tekrar ziyaret edin" dedi. "Kurbanlar üzerine odaklanın. Aileden başlayın, ardından kurbanların tanıdığı herkesin listesini çıkarın - arkadaşları, düşmanları, çalıştıkları yerler. Yeniden

Kilit kişilerle görüşün. Bir zaman çizelgesi oluşturmaya başlayın. Orijinal vakayı bir iskelet olarak kullanın ancak bazı kemiklerin eksik olabileceğini veya tamamen başka bir iskelete ait olabileceğini anlayın. Cep telefonu kayıtlarını kontrol edin. İşaretli ağaçlar üzerinde alet izi analizi yapması için bir uzman çağırın, her olay yerinde - eğer erişebilirsek şu anki olay yeri de dahil olmak üzere. Kurbanların günlüklerine, randevu defterlerine bakın. Bunun için kanıt dolabını inceleyin ve ailelerinde eski takvimler ya da kurbana ait olan ve zaman çizelgesi hakkında daha fazla bilgi verebilecek bir şey olup olmadığına bakın. Yararlı görünmese de, devam edin ve son cinayeti de kapsayacak şekilde coğrafi profillemeye yapın. Belki katilin bu cinayetleri neden işlemiş olabileceğine dair bir fikir edinebiliriz. eğer aynı katilse, taşınmıştır."

Söylediği her şeyi dinleyen Bree'nin başı dönüyordu. Ama Ivy ve Callum sanki her şey normal rutinlerinin bir parçasıymış gibi başlarını salladılar ve belki de öyleydi. İkisi de aynı şekilde not aldı.

"Halkın ilgisini çekmek için sosyal medya siteleri kurun," diye devam etti Ryland. "Smoky Mountain Slayer ismini kullanın. Sansasyonel getirin. Bu şekilde çok daha fazla tıklanma elde edersiniz. Kurbanlar hakkında her türlü bilgi için yorum ve paylaşımları teşvik edin. Bir de vakaları Project Cold Case web sitesine göndermek isteyebilirsiniz."

"Cold Case Projesi mi?" Bree sordu.

", insanları faili meçhul davalar hakkında bilgi yüklemeye teşvik eden bir web sitesi. Ne zaman yararlı bir ipucu çıkacağını asla bilemezsiniz."

Başını salladı, onun böyle şeyleri bilmesine şaşırmıştı. önce hiç duymamıştı. Ve sosyal medyayı onun tarif ettiği şekilde kullanmamıştı. Avcı davasında çalıştığı süre boyunca sosyal medyayı kurbanlar hakkında bilgi edinmek için araştırmıştı, ipucu bulmak için değil. Ryland onu sürekli etkiliyordu.

"Callum, bakalım laboratuvarımız DNA'dan kullanılabilir bir profil çıkarabilecek mi?

Beş cinayetin de kanıtları. Gözetim zincirini korumak ve kanıtları test için laboratuvara taşımak için Rowan'la birlikte çalışın. Teknoloji her zaman değişiyor. Belki de örnekler dört beş yıl önce test edilemeyecek kadar küçüktü.

Kurbanların öldürüldüğünü. Ama dokunmatik DNA teknolojisi bugünlerde inanılmaz. Şansımız yaver gidebilir."

"Şimdi ona mesaj atacağım. İlk kurbanla başlayacağız çünkü katiller mükemmelleştirmeden önce hata yapma eğilimindedirler. Eğer bulunabilecek bir DNA varsa, bunun o kanıttan gelme ihtimali daha yüksek."

"İyi düşünmüşsün," dedi Ryland. "Ivy, senden profil uzmanı danışmanlarımızdan biriyle çalışarak yeni bir profil çıkarmanı istiyorum, son cinayeti içeren ve içermeyen bir profil - çünkü bu son cinayetin bağlantılı olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Belki profil uzmanımız işe yarar bir şeyler sunma konusunda daha şanslı olabilir. Profili, kurbanların her birine bakarken karşınıza çıkan isimlerle karşılaştırabilirsiniz. Umarım bu şekilde en azından birkaç ipucu elde ederiz."

"." Kullandığı bilgisayar tabletindeki listeye eklemeler yaptı. "Ekibin gün sonunda günlük durum raporu vermeye başlamasını sağlayalım," Ryland dedi. "Ekip buradan Monroe County'ye kadar her yere dağılmış durumda,

Durum toplantılarını bilgisayar üzerinden yapacağız. Callum, toplantıları diyelim ki önümüzdeki hafta için ayarlayabilir ve bağlantıları herkese gönderebilir misin?"

"Bunu öğle yemeğinden önce çıkarabilirim," dedi.

"Harika. Teşekkürler. Bir şey daha var. Bu merak bir yan konu ama Avcı vakasını ya da son olayları çözme çabalarımızı gerçekten ilerletmiyor. Yine de canımı sıkıyor, bu yüzden biriniz beni bulabilirse çok memnun olurum. Brice'ı ya da başka birini devreye sokabilirsin." "Elbette." Callum öyle dedi. "Neye ihtiyacın var?"

"Palmer'ın kovuşturmalarında mükemmele yakın bir kazanma rekoru var. Duyulmamış yüzdelerden bahsediyoruz, şüpheli derecede yüksek. Bunu yapmak için ne yaptığını bilmek istiyorum. Belki de yerel bir özel dedektif tutup

Monroe County'de kasaba dedikodularını araştırabilecek biri. Palmer iyi durumdaysa, tamam. Değilse, neler olduğunu bilmek istiyorum. Eğer kötü bir şeyse, bilgiyi Şerif Peterson'a sunacağım ve bu konuda ne yapacağına o karar verecek."

Bree Ryland'ın koluna dokundu. "Bunu yaptığın için sana minnettarım. O rakamlara bakmak hiç aklıma gelmemişti."

"Sen bahsettiğinden beri beni rahatsız ediyor. Bunun bir nedeni olup olmadığına da bakabilirim."

"Ben hallederim," dedi Callum. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Bence sen ve Ivy'nin şu anda yapacak yeterince işiniz var. Her seferinde bir adım atın. Çok fazla gelirse, ekipten başka birinden yardım isteyin ya da ayak işlerini yapması için bir danışman getirin.

"Bree," diye devam etti Ryland, "ekibimizi çoğunlukla güncel olaylara yönlendirdiğimi fark edeceksin. Lance, Faith ve Asher Patricia Rogers'ın cinayeti üzerinde çalışıyorlar. Trent ve Brice işlerini ön taraftaki yolun güvenlik sistemini güçlendirmek ve Gatlinburg Polisi ve sizin ofisinizle birlikte çalışarak cipinizin dağdan nasıl düştüğünü araştırmak arasında bölüşüyorlar. Ve Rowan, TBI irtibat görevlimiz, çoğunlukla bu iki ekiple birlikte çalışıyor. Aktif soruşturmalarda çalışan altı kişi var, sadece Ivy ve Callum

özellikle bu faili meçhul vakalar üzerinde çalışmak üzere görevlendirildiler." Beş kurbanın resimlerini işaret etti.

"Aslında fark ettim," dedi. "Ama şikayet etmiyorum. Rogers cinayeti avcının işi gibi görünüyor. Bu yüzden en taze kanıta sahip olana odaklanmak mantıklı. Ekibinizin beni yoldan çıkaran ve sizi tehlikeye atan kişiyi bulmaya çalışmasını takdir ediyorum. Eğer bilerek yaptıysa,

Kimsenin beni hedef almadığından ve beni öldürmek için yeni bir girişimde bulunmayacağından emin olmak istiyorum." Gergin bir kahkaha attı ama başka kimse gülmedi.

"Bu benim bir numaralı önceliğim," dedi. "Peşinde kimin olabileceğini bulana kadar benimle kalmaya devam istiyorum."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Yakında eve dönmek zorundayım. İşim sonsuza kadar bekleyemez."

Sanki bir işaretmiş gibi, Ivy ve Callum masanın diğer tarafına geçip kutulardan daha fazla dosya çıkarmaya başladılar.

Ryland öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Benimle kalmaya devam etmeni tercih ederim. Daha güvenli olur. İstersen çantanı hazırlaman için sana eve kadar eşlik edebilirim. Ya da daha fazla kıyafet alman için seni buradaki bir mağazaya götürebilirim. Ama gerçekten yalnız kalman gerektiğini düşünmüyorum. Bu çok tehlikeli."

Ne söyleyeceğinden emin olamadan gözlerini kırıştırdı. Bir yanı onun kulübesinde kalmayı, onu her gün görmeyi arzuluyordu. Ama bunu daha ne kadar yapabilir ve kalbini sağlam tutabilirdi? Adam onun için her yönden mükemmel görünüyordu. Ama ikisi için sonsuza kadar diye bir şey yoktu. Olamazdı, ayrı oldukları sürece.

İki saat arayla bakıcılar. Ve birlikte her gün, ayrılımlarını daha da zorlaştıracaktı.

Onu dikkatle izliyor, cevabını bekliyordu. Boğazını temizledi. "Ben, ah, bundan emin değilim-"

Cebindeki telefonu çaldı. Kaşlarını çattı ve ekranı kontrol etti. "Üzgünüm, buna bakmalıyım." Düğmeye bastı. "Trent, sende ne var?"

Ryland aramayı bitirdiğinde, Ivy ve Callum geri Bree'nin yanında durmuş, beklenti içinde onu izliyorlardı. Yüzündeki ifade ve sesinin tonu önemli bir şey olduğu konusunda hepsini uyarmıştı.

Onları bilgilendirirken Bree'yi dikkatle izledi. "Trent Madisonville'de. Savcı Palmer'ın evini gözetliyor, sonunda eve dönmesini bekliyordu. Palmer yaklaşık bir saat önce garaj yoluna girmiş. Bree, korktuğun gibi arabasını tamir etmemiş. Tamponunun sağ ön kısmı dağılmış. Ve üzerinde beyaz bir boya izi var."

"Orospu çocuğu... Biliyordum," dedi Bree. "O'nun, bu kasabaya giren kişi olduğunu biliyordum.

Bana." Kapıya doğru yöneldi. "Madisonville'e gitmeliyiz. Peterson onu tutukladığında orada olmak istiyorum ve-"

"Bree. Dahası da var."

Adamın sesinin tonuyla arkasını döndü ve içine bir korku .

Onu kapıya kadar takip etti ve önünde durdu. "Patronun da gözetleme yapan biri vardı, senin dedektiflerinden biri. Palmer'ı arabasıyla gelir gelmez kelepçelemişler. Tabii ki Palmer'a arabasındaki hasarı gösterdiklerinde şok olmuş gibi davrandı. Sokakta park halindeyken birinin çarpmış olabileceğini iddia etti. Ama diğer tarafa geçmediği için hasarı fark etmemişti."

Bree, "Tabii ki öyle diyecek," dedi. "Şerif Peterson'ın devreye girmesi beni rahatlattı. Palmer'ın evini gözetim altına aldığına göre bana inanmış olmalı. Palmer bunca zamandır nerede saklanıyordu?"

Cevap vermeden önce Ivy ve Callum'a baktı. "Emin değilim. Olan biten her şey yüzünden strese girdiğini ve Tennessee'de arabayla dolaşıp orada burada otellerde kaldığını iddia etti. Peterson bunu doğruluyor. Ama Bree, onu tampon yüzünden tutuklamadılar. Onu tutukladılar çünkü birkaç saat önce Monroe County'de ormanda ceset daha buldular. Ve bu sefer, ellerinde video var. Görüntülerde Palmer'ın arabasını ormana sürdüğü ve ceset bulunmadan hemen önce oradan hızla uzaklaştığı görülüyor. Cinayetten tutuklandı."

En yakın sandalyeye doğru ilerleyerek yavaşça oturdu, mide bulantısı midesini bulandırıyordu. "Başka biri daha mı öldürüldü?"

Başını sallarken gözleri hüzünlüydü, sonra odanın sonundaki medya duvarını işaret etti. "Ivy, en yakın sen olduğun için ekranı açıp Trent'in az önce bize gönderdiği video bağlantısını açabilir misin? Hikayenin şu anda Madisonville'deki yayınlarda patladığını söyledi. Bree, ilçenizde basının harekete geçtiğini söylerken şaka yapmıyormuşsun. Hepsi bu işin peşinde."

Ekran açıldı. Saniyeler sonra, Ivy Madisonville'den haber akışını ayarlamıştı. Konferans salonunda bir tek sessizlik vardı. Muhabirin sesi, doğru olsun ya da olmasın ellerindeki her küçük bilgiyi sansasyonel hale getiriyordu. Arkasında ise Savcı Palmer'ın polis karakolunun arka tarafındaki polis cipinden elleri kelepçeli bir şekilde çıkarılışını gösteren bir video dönüp duruyordu.

"Bunu şerifinize teslim edeceğim," dedi Ryland. "Sessiz kalmaya çalıştı. Ön tarafta suçlu yürüyüşü yapmak yerine onu arka tarafa götürdü."

"Suçlu yürüyüşü yapacak bir tip değil, kolluk kuvvetlerinin birini bu şekilde geçit törenine çıkarmasının onur kırıcı olduğunu söylüyor." Başını iki yana salladı. "Muhabirlerin bunu nasıl bu kadar çabuk öğrendikleri hakkında bir fikriniz var mı? Hatta bizim İnsanlara benim yaptığım gibi basın, karakolda olmalarına ve o fotoğrafları çekmelerine şaşırdım."

"Trent dedi ..." Ryland televizyonu işaret etti. "Görünüşe göre şu anda o bölümü gösteriyorlar."

Başka bir muhabirin, bir iş yerinin sahibiyle yaptığı röportajı sessizce izlediler.

benzin istasyonu. Arkasındaki ormanı işaret ederek muhabire bu sabah erken saatlerde orada bir ceset bulunduğunu anlattı ve erken saatlerde tamirat işleriyle uğraştığını ve dışarıya baktığını söyledi.

"Palmer'ın arabasını tarif ediyor," dedi Bree. "Araba ormana girdiğinde o da oradaydı. Olan bu muydu? Şüpheli bir araba gördüğü için polisi mi aramış?"

"Trent'in söylediği hikâye buydu. Görünüşe göre şimdi o ayrıntılara giriyorlar."

Yayının geri kalanını izlediler. "Son dakika haberi" olarak yeniden başladığında, Ivy yayını kapattı.

"Kurbanı bahsetmediler," dedi Bree. "Bunun dışında bir ceset bulmuşlar. Trent kimin öldürüldüğüne dair bir bilgi alabildi mi? Ve Nasıl?"

"Bu bilgi saklı tutuldu ve Peterson henüz onunla konuşmadı."

"En azından aile sevdiklerinin ölüm haberini televizyondan duymayacak. Umarım otopsi kurbanın kimliğinin hızlı bir şekilde belirlenmesine yardımcı olur ve başkaları kimin öldürüldüğünü anlamadan önce aileye haber verilir. Erkek mi yoksa kadın mı olduğunu bile biliyor muyuz? Kadın mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Ayağa kalktı. "Ne karmaşa ama. Dedektif arkadaşlarım gazeteciler tarafından bombardımana tutulacak ve her türlü yanlış bulunulacak. Orijinal Avcı davasının tekrarı gibi. Onlara yardım etmek için orada olmalıyım."

Ryland kollarını kavuşturdu. "Gitmemen için seni ikna edebileceğimi sanmıyorum."

Daha önce söylediğim gibi benim evimde saklanmak için mi? Güvenliğinizi riske daha iyi olur."

"Beni korumak istemeni takdir etmekle birlikte, düşündüğün gibi narin bir çiçek değilim. Madisonville'e gideceğim, sen olsan da olmasan da."

"Çantanız, kredi kartlarınız ve kimliğinizle birlikte vadinin dibinde. Bu araba kiralamanızı imkânsız hale getirecek."

"Şantaj mı, Ryland? Gerçekten mi?"

"Ben buna koruma detayı demeyi tercih ediyorum. Eğer seni öldürmeye çalışan Palmer değilse-"

"Arabası hasar görmüş, beyaz boya var. Cipime çarpan oydu."

"Eğer değilse," diye tekrarladı, "burada kalman daha güvenli. Benimle birlikte." "Daha güvenli ya da değil, takımımın bana ihtiyacı olduğunda saklanmayacağım. Ve sen de

sandığınız gibi tüm kartlar elinizde değil. Faith geçen gece bana sadece kıyafet ve tuvalet malzemesi getirmekle kalmadı, başka bir şeye ihtiyacım olursa diye bir telefon ve bir UB kredi kartı da getirdi. Evde şahsi arabam var.

ekstra anahtarlar, nakit para ve acil durum kredi kartı. Ben . Sadece oraya gitmek için bir araca ihtiyacım var. Zaten bir şoför servisinde hesabım var.

Beni almaları için onları arayabilir ve dosyadaki kartımı kullanabilirim."

Sanki bir araç çağırmaya hazırmış gibi telefonunu çıkardı. "Ya da beni Madisonville'e götürür ve yol boyunca nereye gideceğimi ve ne yapacağımı dikte etmeye çalıştığın için af dilersin."

Callum güldü ama Ryland ona sinirli bir bakış atınca hemen ayıldı.

"Telefonu kaldır." Ryland'ın ağzı isteksiz bir sırıtışla kıvrıldı. "Sen kazandın. Seni ben götüreceğim. Ama senden af dilemeyeceğim. Yol boyunca seninle konuşup aklını başına getirmeye çalışacağım."

On Altıncı Bölüm

Bree'ye "aklını başına getireceğini" söylemek görünüşe göre iyi bir strateji değildi. Ryland'ın tek yaptığı onu daha da kızdırmak olmuştu, öyle ki Madisonville'e yaptıkları yolculuğun ilk yarısı Bree'nin hiçbir şey söylemeyi reddetmesiyle taş gibi bir sessizlik içinde geçmişti.

Yolculuğun ikinci yarısında, bu konu hakkında hararetli bir tartışma yapmışlardı.

ve onun bu davadaki rolü. Sonunda onu, Savcı Dane Palmer'ın sorgusuyla ilgili bilgi almak için doğrudan şerifin ofisine gitmemesinin mantıklı olduğu konusunda ikna etmişti. Tabii ki bu kısmen onun şehir merkezine gitmeyi reddetmesine dayanıyordu.

Özel arabası garajındaydı. Yedek anahtarını komşusundan aldığına göre, Ryland'ın onu kendi kariyerini mahvetmemeye zorlamak için yapabileceği başka bir şey yoktu. Ama onu en azından birkaç dakika daha oyalamak için psikolojiyi kullanmıştı. Onu, patronunun kendisini ciddiye almasını ve emirlerine karşı geldiği için anında kovmamasını istiyorsa, kıyafetlerini değiştirmek isteyebileceğine ikna etmişti. Ryland'a kesinlikle harika görünmesine rağmen, Faith'in ona getirdiği tişört ve kot pantolonun işe dönmeye hazır olduğu iddiasına fazla bir ağırlık katacağından şüpheliydi.

Bree yatak odasında kaybolur kaybolmaz Ryland telefonda Trent'le konuşmaya başlamıştı. Bree'nin evine rekor bir sürede varmış, muhtemelen şerifin ofisi ile Bree'nin evi arasındaki tüm hız sınırlarını aşmıştı.

Bree dışarı çıkmadan önce buraya gelmeyi başarmıştı. Şimdi aile odasında oturmuş, Ryland'a son durumu anlatıyordu.

Ve sahip olduğu bilgi her şeyi değiştirdi.

Koridorda bir kapı kapandı. Birkaç dakika sonra Bree köşeyi dönerek aile odasına girdi, Ryland'ın onu ilk gördüğü andan bile daha iyi görünüyordu ki bu mümkün görünmüyordu. İnanılmaz fiziği

Bol pileli bir pantolon, göğüs dekoltesini kapatan koyu renk bir bluz ve profesyonel bir iş kadını olduğunu haykıran lacivert bir ceketle bile gizlenmesi imkânsızdı. Neredeyse kot pantolon yerine takım elbise giymesi gerektiğini düşünecekti. Neredeyse. Takım elbiselerden gerçekten nefret ederdi.

Güzel sarı saçlarına da bir şeyler yapmıştı. Bir çeşit süslü örgüye dönüştürmüştü. Taze makyajı da ilgi çekici ela gözlerini ve dolgun pembe dudaklarını vurguluyordu. Kesinlikle göz alıcıydı.

"Merhaba, Trent." UB kredi kartını Ryland'a uzatırken merakla bir ileri bir geri baktı. "Kasamdan ikinci anahtar setimi, biraz nakit para ve acil durum yedek kredi kartımı aldım. Artık UB kartına ihtiyacım yok." Ryland'ın yanından geçip onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve Trent de kanepeye. "Neler oluyor? Trent, bizimle şehir merkezine mi geliyorsun?"

"Hayır, değil," dedi Ryland, sonunda sesini bulmuştu. "Şehir merkezine gitmiyoruz."

"Ben çıkıyorum," dedi Trent. "İncelemem gereken birkaç şey daha var."

Ryland ona "Gelişmeleri bana mesaj at," dedi. "Senden haber , bu akşamki durum görüşmesinde görüntülü sohbette görüşürüz."

Trent başıyla onayladı. "Bree, sonra görüşürüz."

Bununla birlikte, gitmişti. Bree şaşkın bakışlarını Ryland'a çevirdi. "Neler oluyor? Palmer'ın sorgusunu kaçırmak istemiyorum."

"Patronunuz size dava hakkında düşünmemenizi bile emretti. Ortaya çıkıp öyle olmadığını kanıtlamaktansa emirlere uyup uymadığını merak etmesine izin vermek daha iyi. İşinizi korumak istediğinizi söylemişsiniz. Bu değişti mi?"

Kaşlarını çattı. "Değişen şey, beni öldürmeye çalışan adamın tutuklanmış . Onu görmek ve o çok önemli soruyu, nedenini sormak istiyorum."

"Belki de UB merkezinde onunla yaptığınız görüşmeye kızmıştır. Belki de senin çok zeki olduğundan, avcıyı tanıdığından endişelenmiştir. Palmer'ın baş şüpheli olması bulmacanın tüm parçalarını zihninizde bir araya getirecektir. Belki de bu soruya asla cevap vermeyecektir. Ne olursa olsun, patronun ona sorman için sana bir şans vermeyecek. Siz kurbanısınız. Kurbanlar kendilerine zarar vermekle suçlanan kişileri sorgulamazlar."

Kadın tekrar tartışmaya başladı ama adam yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Trent'in neden burada olduğunu sormuştunuz. Şerifin yanından yeni geldi.

ve iş arkadaşlarınızdan birinin ona bazı bilgiler vermesini sağladı. Bence kariyerinizi riske atmadan önce bunu duymak istersiniz."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. ". Trent'in öğrendikleri hakkında beni bilgilendir. Sonra benimle ofise gelmek istemezsen, kendi arabamı alırım."

Kanepeyi işaret etti.

Gözlerini devirdi ve oturdu. "Pekâlâ. Bilmem gereken bu önemli bilgi nedir?"

Onun yanına , yüzü ona dönüktü ve sağ kolunu kanepenin arkasına dayadı. "Trent'in aldığı bilgiye göre Palmer bu sabah cesedin bulunduğu ormana arabayla giren kişinin kendisi olmadığına ısrar ediyor."

"Tabii ki inkar ediyor. Ama videoda var. Haber bültenindeki benzin istasyonu sahibi onu gördüğünü, kameradakinin o olduğunu söyledi."

"Haklısınız. Güvenlik kamerası plakayı açıkça gösteriyor.

DMV kayıtlarıyla doğrulandı. Patronunuz zaten

Palmer'ın geri döneceği uyarısı yapıldığında, plaka çalıştırıldığında, o çağrıldı. Her şey bu kadar hızlı bir şekilde bir araya geldi."

Kaşlarını çattı. "Ya Palmer? Tanık ondan bahsetmedi. Palmer videoda mıydı?"

"Sürücü videoda görülüyor. Bana Palmer'a benzediği söylendi." "Ona benziyor mu? Emin değiller mi?"

"Video kalitesi o kadar da iyi değil, jüriye makul bir şüphe verecek kadar kötü. Daha fazla kanıt ihtiyaçları var."

"Tamam, tampondaki hasar bana ne yaptığının kanıtı. Ve kaldığı yerden ne zaman ayrıldığına ve evine ne zaman vardığına dair bir zaman çizelgesi oluşturabilmeliler."

"Eminim bulacaklardır. Trent bizim tarafımızdan zaman çizelgesini çalıştırmak için bu bilgiyi almaya çalışıyor."

Bir an düşündü. "Kanıt plakada. Videoda var. Ve bu sabah eve geldiğinde arabayı kullanan Palmer olduğuna göre, başka biri değil, katil o."

"Bir dakika geri çekil," dedi. "Kulağa lanetleyici geliyor. Ama biri size bir hafta önce Palmer'ın bir katil olduğunu ve onu öldürmeye çalışacağını söyleseydi

uçurumdan yuvarlanan birini görseydiniz ne derdiniz? Dürüstçe. Onu yıllarca tanıdıktan sonra."

Uzun bir süre ona baktı, sonra kaçırıldı. "Ben deli olduklarını söyledim. Ama bu gerçekleri değiştirmez. Kaç kişi kapı komşusunun, o iyi, sessiz adamın,

bir AK-47 ile bir alışveriş merkezinde bir grup insanı öldürür mü? Olur böyle şeyler."

"Haklısınız. Kesinlikle öyle. Palmer'ın masum olduğunu söylemiyorum. Ama ya öyleyse?"

Yavaşça dönüp tekrar ona baktı. "Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur, adalet sistemimizin en temel ilkesidir ve bence sahip olduğumuz en önemli yol gösterici ilkedir. Masum bir insanı hapse göndermektense bir katilin serbest kalmasını tercih ederim."

Gülümsedi ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Bu konuda sana katılıyorum. İşimde yaptığım her şeye rehberlik eden temel inanç bu. Bu yüzden bunu aklımda tutarak, bazı keşkeleri ortaya atacağım. Tamam mı?"

Kollarını kavuşturdu, belli mutlu değildi ama açık fikirli olmaya çalışıyordu. Adam onun bu yönünü seviyordu. "Devam et."

"Ya Palmer'ın cüzdanı gerçekten arabasından çalındıysa? Ya gerçekten annesine doğum günü hediyesi almak için Gatlinburg'a gittiysen ama istediğini bulamadıysa ve bu yüzden cüzdanının çalındığını fark etmediyse? Ya sen ve ben cesedi bulduğumuzda polisin telsizden yaptığı konuşmaları gerçekten duyduysa ve Prescott Dağı'na meraktan ve hatta belki de egosundan dolayı geldiyse, teoriler ya da öneriler sunabileceğini düşündüyse? Ya dağdaki onun arabası değilse ve senin arabana çarpan o değilse? Tampon mu?"

Ağzı gerildi ama bir şey söylemedi.

"Ve son olarak, ya gerçekten gittiği yerden doğruca eve gittiysen? bu sabah kaldığını ve ceset atmak için ormanda durmadığını biliyor muydunuz? Eğer az önce söylediğim her şey doğruysa, bu sizi hangi sonuçlara götürüyor?"

Başını iki yana salladı. "Dünyanın en şanssız adamı olacağını söyledi ki bu tabii ki gülünç. Başka birinin tıpkı onunki gibi bir arabaya sahip olması ve onunla aynı yerlere gidip katil gibi görünmesini sağlaması gerekirdi. Ama videoda arabası ormanda görüldüğü için bu mümkün değil. Aynı marka, model, renk ve onun plakası. Bu kısmı unutma."

"." Telefonunu çıkardı, Trent'in ona gönderdiği resmi açtı ve telefonu ona uzattı. "Telefonumdaki son üç fotoğrafı görmek için kaydırın."

Onu aldı ve her inceledi. "Bu Palmer'ın arabası." "Emin misiniz?"

Kaşlarını çattı ve resimleri daha yakından inceledi. "Aynı marka, model, renk. Ön tampon parçalanmış ve beyaz boya her tarafa yayılmış. Bu "Bu tabak Palmer'ınkiyle aynı mı?"

"Aynısı."

"Tamam. O zaman bu kesinlikle onun arabası. Ama çevreyi tanıyamıyorum. Arabanın arkasındaki yıkık dökük tahta çit Palmer'ın mahallesini çevreleyen çit. Fotoğraf nerede çekildi?" "Kasabanın dışında bir hurdalıkta."

Bakışları onunkilere kaydı. "Ne zaman?"

"Bu sabah, Palmer tutuklandıktan kısa bir süre sonra. Trent onu buldu. Geçmişte başka vakalarda yaşadığı bazı deneyimlere dayanarak, arabanın oraya götürölüp götürölmediğini öğrenmek için şehirdeki tüm hurdalıkları aradı. Hurdacılarından biri

sahipleri kontrol etti ve onu geri aradı."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Peterson Palmer'ın arabasına şehir merkezinde el koydururdu, hurdalığa göndermezdi."

"Palmer'ın arabasına el konuldu. Hâlâ da öyle. Trent bunu doğruladı. İki aracın da şasi numarasını kontrol etti ve farklılar. Bu Palmer'ın arabası değil."

"Ben... bu hiç mantıklı değil. Palmer'ın arabası garaj yoluna hasar görmüştü. Bu onun arabası olmalı."

"Aracın sokağa park edildiğini söylediğini hatırlayın. Sokakta park halindeyken birinin araca zarar vermiş olması ve kendisinin de bunu hiç görmemiş olması mümkündür."

"duymuş olmalı. Ya da başka biri . Bir tamponu çökertmek için çok fazla güç gerekir."

"İyi bir noktaya değindin. Belki de taklitçimiz Palmer uyurken arabayı çaldı, başka bir yere götürdü, balyozla vurdu ve tamponu beyaza boyadı. Sonra arabayı geri getirdi ve Palmer'ın bıraktığı yere park etti."

"Kulağa gerçekten zorlama geliyor."

"Yine de, aynı görünen ve aynı hasara sahip iki farklı araca sahip olmamızı açıklamamanın aklıma gelen tek yolu bu."

"Palmer'ı çerçeveleyen birine açığım," dedi. "Ama bunun nasıl olacağını anlamaya çalışıyorum. Diyelim ki Rover'ınızın önüne atlayan adam Palmer değildi. Palmer'la aynı gün kot pantolon ve beyaz gömlek giydiğini nereden biliyordunuz?"

"Belki de onu gözetim altında tutuyordur. Palmer'ın evinde olabilir. hangi kıyafetlere sahip olduğunu öğrenmek için eve gidiyor ve kendisi için de aynısını satın alıyor. Yani her gün Palmer o gün nasıl giyiniyorsa öyle giyiniyor. Ve gün Palmer'ı kötü gösterecek bir şey yapmaya çalışıyor. Belki de çoğu zaman,

yapabileceği hiçbir şey yok. Ama sabırlı ve plana sadık kalıyor."

Ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Tamam, bu çok ürkütücü, evine gizlice girmek, gardırobunu kopyalamak ve onu günlerce ya da haftalarca, belki daha uzun süre takip etmek."

"Tüm bunları yapabilecek bir insan hayal edebiliyor musunuz? Eğer gerçekten varsa ve Palmer'a göz kulak olup onu taklit ediyorsa ve bu Ona benzemek için kılık değiştirdiğinde, cüzdanı yerleştirmeye karar vermesi ve bir noktada insanları mezara götürmeyi umması akla yatkın hale geliyor."

"Sadece bazı insanlar değil," dedi. "Davaya aşına bir dedektif olduğuna güveniyordu. Sizin ağaçlardaki oyuklardan haberiniz olduğunu varsaymıştır."

"Doğru. Mezarı bulduğumuz gün Palmer'ın ormanda ortaya çıkmasını planladığını düşünemiyorum. Katil bu olayda şanslıydı. Ama ne olursa olsun cüzdanı Palmer'ın üzerine şüphe düşürmek için yerleştirdi. ceset bulundu."

"Sanırım bu işe yarar." Birkaç dakika öylece oturduktan sonra ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu. "Başka bir seçenek daha var." Sesi sessiz ve çekingendi.

"Bu ne olabilir?"

"Her şeyin Palmer'ı işaret ettiği teorisine geri dönelim, çünkü o Avcı'dır, başka biri ona komplo kurduğu için değil."

"Ama kopya arabalar-"

"konuya geleceğim. Beni . Orijinal beş avcı cinayetinin hiçbirinde DNA yok, adli ipucu eksikliği . Bu kolay bir başarı değil. Zeki, kurnaz, kontrollü ve her şeyi planlayan biri tarafından yapılmış olmalı. Palmer gibi. Belki de cinayetler arasındaki boşluk, avcının -Palmer'ın- soruşturmanın sıcaklığını hissetmesi ve onu yakalayabileceğimizden endişelenip geri çekilmesindendir. Ama o bir sosyopat, yani sonsuza kadar duramaz. Bitmemiş İş'in cinayetlerini araştıracağını duyduğunda egosu bunu görmezden gelmesine izin vermedi. Daha büyük, daha kötü bir adam olduğunu ve UB'yi alt edebileceğini kanıtlamak ister. Böylece hem UB'nin kafasını karıştırmak hem de soruşturmacılara neler olduğuna dair alternatif bir teori sunmak için yeniden öldürmeye başlar. UB ile alay ediyor. Ama aynı zamanda bir açıklama yapmak, Monroe County'ye onu yakalayamayacaklarını göstermek istiyor. Bu yüzden, kimsenin onu yakalayamayacağı mesajını vermek için beni uçurumdan atmaya çalışıyor."

"Bree, bu gerçekten çok ayrıntılı bir hayal . Hiç mantıklı değil." "Sosyopat olmanın neresi mantıklı?"

Omuz silkti. "Bunların herhangi birini nasıl tartışabileceğinizi anlamıyorum. Bunlar varsayımlara , gerçeklere değil."

"Sanırım senin ve benim soruşturmalara farklı baktığımızı zaten tespit ettik. Bu, benim bulduğum bir teorinin nihai olarak

doğru."

"Haklısın ve benim yolumun tek yol olduğunu söylemek istemiyorum-"

"Gerçekten mi? Bundan emin misin?" diye alay etti.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bazen biraz zorba olabiliyorum, benim dediğim olsun ya da olmasın. Senin araştırma yönteminin de en az benimki kadar değerli olabileceğini kabul ediyorum, tamam mı?"

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim?"

Güldü. "Sadece iki arabadan tekrar bahsetmek istiyorum. Teoriniz bunu nasıl açıklıyor?"

"Alibi. Bunu bir düşün. Gerçekten harika."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Sanırım bununla nereye varmak istediğini biliyorum. Ama devam et."

". Palmer'ın katil olduğunu varsayarsak, cüzdanı mezarda birinin ona komplo kurduğunu düşünmesini sağladı. Ve tıpkı kendisinininki gibi ikinci bir arabayı da bir hurdalığın arkasında sakladı.

Biri ona tuzak kurmuş. Sanırım yedek arabayı ceset taşımak için kullanıyordu, böylece kadavra köpeği kendi arabasının kokusunu alamayacaktı. Muhtemelen iki araba almasının asıl sebebi buydu."

"Ah. İyi teori. Eğer ayrıntılı bir mazeret uyduruyorsa bu mantıklı olabilir. Devam edin."

"Tamam. Cesedi attığı yere göre hurdalık nerede?" "Çok uzak değil. Belki çeyrek mil," dedi.

"Cesedi atıyor, arabaları değiştiriyor, böylece temiz arabaya biniyor. İkinci araba bulunduğu, kadavra köpekleri bunun Palmer'ın arabası değil, cesetleri taşıyan araba olduğunu gösterecektir. Belirttiğiniz gibi, araç kimlik numarası hangi arabanın şahsi arabası olduğunu kanıtlıyor. Sanırım ikinci araba

bir noktada çalındı mı?"

"Trent çalışıyor. Ama kesinlikle yasal kaydı kendilerine bırakan birini göremiyorum, bu yüzden çalıntı işler."

"Hiç kimse Palmer'ın bir araba çalıp birini öldüreceğine inanmayacaktır, kesin kanıtlar olmadan. DNA'dan bahsediyoruz. Hapisten çıkış kartı gibi bir şey. İstedigi her şeyi yapabilir.

Sanki biri onu yakalamaya çalışıyormuş gibi. Ve bahse girerim polisin bulacağı tek DNA, Palmer'ın arabası olmayan ikinci arabadadır. Palmer' itibarı ve toplumdaki yeri göz önüne alındığında, onu kurtarmak için yeterli makul şüphe olabilir."

"Şeytanın avukatlığını mı yapıyorsun?" diye sordu. "Yoksa az önce söylediğin her şeyin gerçekten olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Ellerini uzattı ve omuz silkti. "Neye inandığının bir önemi yok. Önemli olan gerçeklerdir. Tek söylediğim, gerçeklerin tamamen farklı iki şekilde yorumlanabileceği. Ya Palmer sadistçe zeki ve herkesle oynuyor, onları nasıl alt edebileceğini kanıtlamak için büyük bir zaman geçiriyor ya da gerçekten masum ve dediğiniz gibi başka biri ona tuzak kuruyor. Aklınızda bulunsun, eğer henüz karmaşık bir şey bulabilirsem Palmer'ın katil olmasının açıklanabilir bir alternatifi varsa, savunma avukatı da olabilir."

Ryland yemin etti. "Bu konuda haklısın. Trent'e Peterson'a ikinci arabayı haber vermesini söyledim. Yani Palmer iki arabayı kendisine komplo kurulduğuna dair makul şüphe uyandırmak kullanıyorsa, polisi uyararak onun işinin yarısını halletmiş olduk."

İkisi de birkaç dakika sessizlik içinde oturdular. Sonra Bree, "Bize doğru yolu gösterecek daha fazla veriye ihtiyacımız var. Asıl soru, nerede bu gerçekleri elde etmek? Palmer'in masum mu yoksa suçlu mu olduğunu anlamak için bundan sonra ne yapacağız?"

"Eski moda bir araştırma çalışması. Palmer'ın hayatını, geçmişini ve bugününü gerçekten araştırmalıyız. Ondan, hayatını mahvetmek için cinayete ve komploya başvuracak kadar nefret eden biri olup olmadığını öğrenmeliyiz.

Onu tanıdığınıza göre, bu kategoriye uyabileceğini düşündüğünüz biri var mı?"

Kıkırdadı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Yıllar boyunca hapse attığı herkesi bir deneyin."

"Buna katıldığımdan emin değilim. Eğer birisi ona komplo kurmaya çalışıyorsa, bunu yapmak için her şeyi riske atıyor. Palmer'ı suçlamak için başka insanları öldürmeye, ikincil zarar vermeye istekli olmalılar. İçeri attığı insanların büyük çoğunluğunun bu kategoriye girdiğinden şüpheliyim. Bir resim oluşturmak ve potansiyel isimleri bulmak için aileyle, arkadaşlarla, iş arkadaşlarıyla, bulabildiğimiz herkesle konuşmamız gerekecek. Ayrıca Palmer'ın kendisini tehdit eden, ciddiye aldığı ya da endişelendiği biri olup olmadığını da kontrol edeceğiz. Hapishaneye koyduğu ve o zamandan beri dışarıda olan ve hapishanedeyken kaybettikleri için onu suçlayan biri de olabilir. Bunların çoğu

Kısa bir süre parmaklıklar ardında kalsalar bile her şeylerini kaybederler. Aileleri onları terk eder. Mallarına el konulur, satılır. Evlerine gelir.

İnşa ettikleri kariyerleri yerle bir olur. Özellikle de, Tanrı korusun, masumlarsa ve hapse gönderilmişlerse. Bu herkesin aklını çelmeye yeter."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve onları bir katile mi dönüştüreceksin?"

Omuz silkti. "Sanırım bu mümkün. Ama bir kez daha sıçramalar yapıyoruz. Kaynağından başlayalım."

"Palmer."

Başını salladı. "Bir şekilde patronunun onu sorgulamama izin vermesini sağlamalıyım."

Yavaşça başını salladı. "Hayır. bir sivilin yaklaşmasına izin vermez. Onu sorgulamak zor."

"Peterson sana hiçbir davada çalışmamanı emretti. İhtiyacımız olan bilgiyi almak için başka bir yol bulmalıyız. Şerifin ofisinde işlerin nasıl biliyorsun. Orada çalışan insanları da tanıyorsun. Palmer'dan bilgi almak için kariyerini feda etmeden nasıl bilgi alabilirsin?"

On Yedinci Bölüm

Küçük kafenin kapısında çalan zil, Ryland'ın Bree'yle birlikte arka tarafta seçtikleri kulübeden kapıya doğru bakmasına neden oldu. Kumral saçlı genç bir kadın içeri girdi ve sanki birini bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Bu o mu?" Ryland sordu.

Bree menüsünden başını kaldırdı ve omzunun üzerinden baktı. "Ah, hayır. Melanie' yaşı kırka yirmiden daha yakın ve kahverengi saçları var."

"Geleceğinden emin misin?"

"Eminim. Bunu uzun istiyordu." "Bu mu? Sen neden bahsediyorsun?"

"İhtiyacımız olan bilgiyi almamız karşılığında bir anlaşma yaptım..." Zil tekrar çaldı. Arkasına baktı ve el salladı. "Bu o."

Kadın uzun koridorda onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Hangi dedektifle çıktığından bahsettiğinizi sanmıyorum."

"Ve yapmayacağım. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Onun başını belaya sokmak istemiyorum." Melanie kabinlerinin yanında durunca ayağa kalktı.

"Mel, selam. Bu dedektif Ryland Beck. Sana söylediğim gibi Bitmemiş İşler için çalışıyor."

Ayağa kalktı ve kadının elini sıktı. "Bayan, soyadınızı alamadım sanırım."

"Adı Mel. Bilmen gereken tek şey bu," dedi Bree. "Boş ver onu Mel. En küçük ayrıntıyı bile bilmediği için rahat değil. Yardım etmeyi kabul ettiğin için teşekkürler. Otursana." Yer açmak için kabine doğru kaydı.

Melanie, Bree'yle birlikte karşısına oturan Ryland'a belirsiz bir gülümseme verdi. Dikkatle kafenin etrafına baktı. "Bunu sana bırakıyorum. I

ofise dönmek zorundayım." Çantasından bir zarf çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bree'ye doğru eğildi. "Görüşme

Kayıtlara geçsin. Peterson'ın içeri girip Palmer'a sizin takip eden sorularınızı sormasında bir sorun yoktu. Ben sadece sizin sorduğunuz bölümün dökümünü çıkardım."

Bree diğer kadının elini sıktı. "Çok teşekkür ederim Mel. Bu soruşturmamıza gerçekten yardımcı olacak."

"Diğerleriyle neden resmi olarak çalışmadığınızı hala anlamış değilim. Ama burnumu ." Sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Nerede o?"

Ryland kaşlarını çattı. "Ne nerede?"

"Arka verandada, sarılı ve güvende. Kapı kilitli değil."

Mel'in yüzü heyecandan kızardı. ". Ofise dönerken uğrayacağım. Dışarıda başka birinin keşfetmesi riskini almak istemiyorum. Teşekkürler, Bree. Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin."

Bree'nin yüz ifadesi biraz acılıydı. "Harika bir zevkin var. Umarım beğenirsiniz."

"Oh, yapacağım, yapacağım. Soruşturmanızda iyi şanslar. oldum Bay Beck."

"Siz de, Bayan..."

"Hollanda." Elini ağzına götürdü. "Ah, tüh. Sır tutmak çok zor. Bunu söylediğimi unut." Aceleyle koridordan aşağı indi ve kafeden çıktı.

"Bunu neden yaptın?" Bree sordu. "Anonim kalmak istediğini biliyordun, ya da en azından mümkün olduğunca öyle."

Gözlerini devirdi. "Şerifin ofisinde çalışıyor ve dedektiflerden biriyle çıkıyor. Kayıtlara erişimi var ve sorgulamaların dökümlerini çıkarabiliyor. Beş-dört boylarında, biraz kilolu, kırk yaşlarında, omuz hizasında kıvrıkcık kahverengi saçlı. Ve ilk adı Melanie ama siz öyle dediğiniz için herkesin ona Mel dediğini varsayıyorum. Tüm bunlara rağmen, gerçekten bulamayacağımı mı düşünüyorsun? Sormak daha kolaydı ve işe yaradı. Ayrıca, muhtemelen bana daha önce verdiği fotoğraf yığınının içinde resmi vardır, arkasında da adı yazıyordur."

Güldü. "Haklısın. Haklısın. Sır saklamak *buraya* kadarmış." Pepsi'sinden bir yudum aldı.

"En azından artık biz ayrılmadan önce o tabloyu neden kanepenin üzerinden indirip arka verandaya koyduğunu biliyorum. Anlamadığım şey ise Palmer'dan bilgi almak karşılığında neden onu vermeyi kabul ettiğin. Bu kadar sevdiğin bir şeyi kaybetmeden onu başka bir şekilde de alabilirdik."

"Sevdiğimi söyleyebilir misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Arka verandada olduğunu söylerken gözlerin yaşlıydı. Çok geç değil. Oraya gidip, almadan önce onu durdurabiliriz. UB'de önemli bir küçük nakit fonuna erişimim var. Grayson."

Arkadaşınıza tablodan vazgeçmesi için rüşvet veririm bunu hizmetlerinin karşılığı olarak kabul eder."

"Ha. Güven bana. Böyle bir şey olmaz. Biz dedektifler ve onların sevgilileri için düzenlediğim yemeğe geldiği günden beri bunu istiyor. Diğerleri. O da benim gibi bir sanatsever. Ve bunu isterken neredeyse salyalarım akıyordu. Ne olup bittiğini anlamamıza yardımcı olacaksa bunun ödenecek küçük bir bedel olduğunu düşünüyorum.
devam et."

" nesi bu kadar özel? Yani, güzel ve hepsi bu. Ama bu sadece bir manzara."

Gözleri büyüdü. "Sadece bir manzara mı? Bu bir Lamborghini'nin sadece bir araba olduğunu söylemek gibi bir şey."

Sırıttı. "Beni eğitimi say. Sanat hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi burada itiraf ediyorum."

"Ressamın ve o tablonun tarihine girmeye çalışarak zamanımızı boşa harcamayacağım. Benim için çok şey ifade ettiğini söylemem yeterli. Müzayedeye çıkacağı için neredeyse bir yıl boyunca aç kalarak para biriktirdim. Onu almam küçük bir mucizeydi. Bunu daha da özel kılan şey, onu kesinlikle el üstünde tutan anneme bir hediye olmasıydı. O ve babam birbirlerinden birkaç ay sonra vefat ettikten sonra bana miras kaldı. Bana her zaman onları hatırlatıyor ve gördüğümde beni gülümsetiyor." Ağzı sert bir çizgi halinde gerildi. "Ya da öyleydi. Artık onu kanepenin üzerinde asılı görmemeye alışmak zor olacak."

Manila zarfı aldı ve mührü açmaya çalıştı. "Geri alabileceğime eminim-"

"Bırak , Ryland. Bunu davaya yaptığım ilk gerçek katkı olarak düşün. Bakalım bu fedakârlığa değmiş mi?" İçindeki küçük kâğıt yığını çıkardı. "Altı sayfa. İncelemek için çok fazla isim var." Onları hızlıca taradı. "Çift aralıklı. Bunun yardımı olur. İncelenecek daha az isim var." Başını iki yana salladı. "Hâlâ araştırarak çok şey var. Görünüşe göre Palmer biraz saçmalamış. Suçlamak isteyebilecek on beş ya da yirmi kişi listelemiş. onu."

"Görebilir miyim?"

Sayfaları ona uzattı ve içkisinden bir yudum daha aldı.

Ryland, Palmer'ın bahsettiği isimleri tek tek seçerek röportaj alıntısını tararken telefonunun kamerasıyla fotoğraf çekti.

Garson başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sormak için uğradığında, Bree ona teşekkür etti ve öğle yemeklerinin lezzetli olduğunu ve yakında ayrılacaklarını söyledi.

Garson kız başka bir kabine geçerken Ryland resimleri bir metne iliştiirdi.

"Onlarla ne yapıyorsun?" Bree sordu. "Başka birine mi gönderiyorsun?"

"Callum. Ondan isimleri hızlıca kontrol etmesini, adresleri ya da en azından son bilinen yerleri öğrenip öğrenemeyeceğine bakmasını istedim."

"Tutanakta kaç isim buldunuz?"

"Çok yakındın. On altı. Sadece onlar var. Palmer'ın ailesi ve arkadaşlarıyla görüştükten sonra bu listeye ondan nefret eden birkaç kişi daha ekleyebiliriz. Ama bu bir başlangıç. Gitmeye hazır mısın?"

"Kesinlikle. Nereye? Benim evime mi?"

"Bu olayı çözene ve cipine kimin çarptığından emin olana kadar, hala Gatlinburg'da benimle kalman gerektiğini düşünüyorum. Evet, hadi geri dönelim de bavulunu hazırla."

"Bana uyar. Palmer'dan bu bilgiyi aldığıma göre Madisonville'de kalmasam da olur. Özellikle de yükseklik fobisine rağmen beni kurtarmak için hayatını tehlikeye atan bir adamla birlikte olacağım için. Bu borcu asla ödeyemeyeceğim. Teşekkürler Ryland."

Onu dışarı çıkarırken yükseklik korkusundan bahsedince yüzünü buruşturdu. "Bana teşekkür etmeyi bırak. Bu geri ödeme için harika bir başlangıç olurdu. Tabii kulübemde yaptığın gibi bana teşekkür etmek istemiyorsan." Alay ediyor olsa da, onu tekrar öpmek isterse onu durdurmayacaktı. *O da* kesinlikle *onu* öpmek istiyordu.

Bree'nin yüzü kızardı ve boğazını temizledi. "Um, bunu daha sonra, dava çözüldükten sonra inceleyebiliriz." Ona doğru baktı. "Ve belki o zaman bana ne olduğunu anlattırırın."

"Ne oldu?"

"Yükseklikten korkmanı sağlamak için."

Boğazı düğümlendi. "Bir gün. Belki." Ama bundan şüpheliydi. Bu, kimseyle konuşmaktan hoşlandığı bir şey değildi. Takım arkadaşlarının bunu bilmesinin tek nedeni, daha önce bir kez bayıldığında hep birlikte olmalarıydı. Ve sonra Trent korkusunun bulmak için geçmişini araştırmıştı. O zamanlar bunun için Trent'ten nefret etmişti. Ama bunu aşmışlar ve çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Telefonu çaldığında Bree'yle birlikte garaj yoluna henüz girmişlerdi. Motoru durdurdu ve ekranı kontrol etti. "Çok hızlı oldu. Callum listedeki altı kişiyi bulmuş bile. Hepsi aynı yerde."

"Madisonville, sanırım."

"Nashville'deki Riverbend Maksimum Güvenlikli Hapishanesi."

"Palmer'a komplo kurulmasına karışamayacakları için o altısını işaretleyebiliriz." Arabadan inmeye hazırlanarak çantasını aldı.

"Aslında onlarla konuşmak isterdim." Koltuğa yaslandı. "Neden?"

"Onları uzaklaştırdı. Ondan nefret etmek için güçlü sebepleri var. Belli ki o da aynı fikirde, yoksa onlardan bahsetmezdi. Hapishanedeki insanların hapishane duvarları dışında cinayet planladıkları pek çok vaka var. Bu ilk grubu hızlıca inceleyip, kırmızı bayraklar var mı diye bakabiliriz. İçlerinden biri bir şey saklıyor gibi görünüyorsa, daha derine inebilir ve bu işe karışıp karışmadıklarını, bağlantılarının kimler olduğunu görebiliriz. Planlarını gerçekleştirmek için hapishane dışından iyi bir arkadaş ya da aile üyesi yeter. Sadece ekmek kırıntılarını takip etmeliyiz."

"Tamam. Yapmayı düşündüğüm bir şey değil," dedi. "Ama ben varım. Bahsettiğiniz altı kişiyi bana gönderin, ben de hapishaneye haber vereyim, mahkumlara ulaşip ulaşamayacağımızı ya da ne zaman ulaşabileceğimizi öğreneyim. Temyiz ya da dava için mahkemeye çıkmaları gerekiyorsa, görüşme için müsait olmayabilirler. Ama en azından bir ya da iki tanesinin ziyaretçi kabul edebileceğini düşünüyorum, bugün eğer cezaevi esnek davranırsa, çünkü ben kanun uygulayıcısıyım."

Aile veya basın asla bir son dakika ziyareti yapamaz. Genellikle Bu listedekiler gibi maksimum güvenlikli mahkumları ziyaret etmek için izin almak haftalar alıyor."

"Listeyi şimdi gönderiyorum." Telefonundaki bazı tuşlara bastı.

"Tamamdır."

Tüm isimleri okuduğunda yüzünü buruşturdu. "Yaptıklarından sonra bu pisliklerden herhangi birini ziyaret etmek için başvuracağımı hiç düşünmemiştim. Silas Gerloff, sana bahsettiğim şu yol öfkeli adam. Dan Smith, işyerinde şiddet uygulayan adam. Bekle, neden Nancy Compadre adındaki çocuk katili bu listede mi? Profil katilin bir erkek olduğunu söylüyor."

"İlk Avcı cinayetlerinin profili. Bu son cinayetler için henüz bir profilimiz yok ve konuşmadan potansiyel şüpheli listemizden çıkarabileceğimiz bir durumda olduğumuzu düşünmüyorum. Ya da en azından onları tanıyan biriyle konuşmadan."

"Anlaşıldı. O kalıyor. Bakalım, oh, bu hapiste değil, tabii başka bir şey için geri gönderilmediyse."

"Kim?" diye sordu.

"Liam Kline. Size daha önce bahsettiğim pedofil. En azından pedofil olarak hüküm giymişti. Ama mahkumiyeti bozuldu. Yaklaşık bir yıl önce serbest bırakıldı."

"Mahkûmiyet kararının neden bozulduğunu bana hiç söylemediniz. Biliyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Kanıtların ele alınmasında hatalar yapıldı. Kline iş yerindeki bilgisayarında çocuk pornosu bulundurmaktan suçlu bulundu. Başlangıçta yirmi yıla mahkum edilmişti. Kline'ın avukatı temyize başvurdu ve savcılığın, işyerindeki başka bir kişinin bilgisayarına erişimi olduğunu kanıtlayan delillere sahip olduğunu savundu. Ve haklıydı da. Adamın erişimi vardı. Ama Kline bunu bilmiyordu, özellikle de ilk duruşma sırasında. İkinci adam gece vardiyasında çalışan bir hademeydi. Aynı zamanda, eyaletin cinsel tacizci veri tabanında arama yapıldığında kolayca bulunabilecek, daha önceden mahkumiyeti olan bir pedofiliydi. Kline, ofisindeki bilgisayardaki pornoyu yeterince açıklayamadı çünkü ona erişebilecek kimseyi tanımıyordu. Mahkumiyet kararından sonra temyizde çalışan avukat, savcılık ekibinin tüm bu bilgilere sahip olduğunu ve savunmaya hiç vermediğini ancak keşif yoluyla öğrenebildi."

"Palmer'ın masum olduğunu bildiği bir adamı bilerek mahkum ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır. Kline'ın avukatı öyle diyor. Benim görüşüme göre Palmer'ın mutfağında çok fazla aşçı vardı. Kıdemsiz savcıların her birinin dosyalarında bulmacanın küçük bir vardı. Ancak bunları bir araya getirip ellerinde ne olduğunu fark etmediler. Kanıtlar düzgün bir şekilde kaydedilmemiş ve keşif sırasında savunma."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi. "Palmer dediğiniz kadar düzenli biri, nasıl böyle bir hata yapabilir?"

"O . Ekibi yaptı. Büyük fark var."

"Tamam, . Ne demek istediğini anlıyorum. Belki Palmer masum bir adamı bilerek mahkum etmedi. Ama bu, pedofili damgası yiyen adam için durumu daha az yıkıcı yapmaz. Hapiste ne kadar kaldı?"

Boğazını temizledi. "Üç yıl."

Ryland küfretti. "Tamam. Bu Kline denen adamla kesinlikle konuşmamız gerekiyor. Özgür bir adam olduğu için ve fırsatı var. Benzer bir araba satın alacak ve Palmer gibi görünüp giyinmek için özenle hazırlanmış kılık değiştirmeler satın alacak parası var mı bilmiyorum ama-"

"Evet, öyle. Şehri ve Palmer'ı sivil mahkemeye verdi. Ve kazandı. Tam olarak ne kadar olduğundan emin olmasam da milyonlar."

"Bu muhtemelen telafi etmek için uzun bir yol kat etti. Üç yıl, milyonlarca dolar. Pek çok insan iyi bir anlaşma yaptığını düşünebilir. Yine de onu araştırmalıyız. Palmer'a ne oldu? Siciline bir tür kınama cezası mı işlendi? Kline'a sivil para cezası ödemek zorunda mı?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Yaptıysa bile, gizli tutuldu. Eğer güvenebilirsen göre, Kline bir tür gizlilik anlaşması imzalamış ve bu anlaşmaya göre anlaşmanın tam tutarı veya herhangi bir tepkisini çeker. Miktarın milyonlarla ifade edildiğini bilmemin tek nedeni ofisteki dedikodular. Anlaşmanın yazılmasında görev alan memurlardan biri bir arkadaşına söylemiş, o da bir arkadaşına söylemiş."

Gülümsedi. "Mel Holland gibi. Sırları saklamak kolay değildir. Her zaman ortaya çıkarlar."

"görünüyor. Hadi içeri girelim. Hapishanedeki diğer beş kişiyi ziyaret etmek için bu talebi iletmek telefonumla yapmak için çok zor. Dizüstü bilgisayarımı kullanacağım."

"Siz bunu yaparken ve bavulunuzu hazırlarken ben de Liam Kline'ın güncel adresini öğrenmeye çalışayım."

On Sekizinci Bölüm

Ryland'ın iyiliği için Bree, eski Bayan Kline'ın kendisini ve Ryland'ı Gatlinburg'daki dağ evine davet etmesini diledi. Ama bunun yerine onları, birkaç bin metre aşağıdaki Gatlinburg kasabasının mükemmel manzarasına sahip olan verandasındaki masaya oturmaya davet etti. Bu Ryland birkaç kez parmaklıklara doğru bakma hatasına düşmüş, hemen gözlerini kaçırmış ve yüzü solmuştu. Şimdi kararlı bir şekilde konuşan kişiye odaklanıyor ya da telefon uygulamasına notlar alıyordu.

"Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim," dedi Bree. "Soyadınızı değiştirdiğiniz ve Gatlinburg'a taşındığınız için sizi bulmak kolay olmadı. Kocanızın avukatı avukatınıza bir mesaj iletebildiği ve siz de beni geri aradığınız için çok minnettarım. Bugünkü ziyaretten sonra başka sorularımız olursa, Ryland ya da benim sizi doğrudan aramamızın bir sakıncası yoktur umarım? İkimiz de numaranızı telefonlarımıza kaydettik. Ama tekrar avukatlar aracılığıyla aramamızı tercih ederseniz, numaranızı sileriz."

"Beni istediğin kadar arayabilirsin. Bir dahaki sefere cevap vermeyeceğimi göreceğiz. Bir tür soruşturma üzerinde çalıştığınızı ve benimle Liam hakkında konuşmak istediğinizi söylediniz. Bu merakımı uyandırdı. Başının yine belada olduğunu düşünemiyorum. Neler oluyor?"

"Onunla sadece bir dava hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Size telefonda nerede olduğunu bilmediğimi söyledim."

Bree başını salladı, Ryland'la birlikte bu iddiaya şüpheyile yaklaştıklarını itiraf etmek istemiyordu. Bu yüzden buradaydılar. Adresini öğrenmek için ona baskı yapmaya çalışıyorlardı. Adresini bu şekilde öğrenmeye çalışan avukat yolu hiçbir yere varmamıştı.

"Anlaşıldı," dedi Bree. "Sizinle yaptığımız gibi onunla da avukatı aracılığıyla temas kurmaya çalışacağız. Ama onunla yapacağımız görüşme için bazı arka plan bilgileri istiyoruz. Gatlinburg'da ne kadar süredir yaşadığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Bunun ne önemi var anlamıyorum. Ama Liam tutuklandığında dedektiflerin bana sorduğu tuhaf soruları da anlamamıştım." Omuz silkti. "Sanırım çocuklarım ve ben üç yıldan biraz fazla bir süredir buradayız. Şimdi. Madisonville'de kalmak imkansızdı. Liam suçlandıktan sonra basın aileme karşı pek nazik değildi, hatta duruşma sırasında daha da kötüydü. Açıkça, belki de ne yaptığımı bildiğimi ve

onu korudu. Çocuklarım okulda zorbalığa uğradı. Tüm arkadaşlarımız bize sırtını döndü. Destekleyici bir eş olmaya, kocama inanmaya ve ailemi elimden geldiğince korumaya çalıştım. Ama bu sırada ortaya çıkan şeyler duruşma..." Başını iki yana salladı. "Korkunçtu. Karar açıklandığında ve o suçlu bulunduğunda, yeni bir yer aramaya başladım ve buraya geldim."

Açık kahverengi perçemini gözlerinden uzaklaştırırken elleri titriyordu. "Liam temyize gitti tabii ki. Bana hapishaneden masum olduğunu ilan eden mektuplar gönderdi. Ama ben... Ona inanmamıştım. Kendi kocanıza inanmamak korkunç bir şey, yıllar sonra temyiz davası kazanıldığında ve yeni kanıtlar onun masum olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtladığında daha da korkunç bir şey birlikte."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Kocam benim desteğimi hak ediyordu ama hiç destek görmedi. Bu, hayatımın sonuna kadar yaşamak zorunda kalacağım bir pişmanlık. Ama artık bunu düzeltmenin bir yolu yok. Birine pedofil etiketi yapıştırıldı mı, yapışıp kalıyor. Kanıtlara bakmadan ve aklığının farkına bile varmadan onun suçlu , teknik bir hatayla kurtulduğuna her zaman inanacak insanlar var. Benim için, çocuklarım için bu damga altında yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Liam'ı her zaman seveceğim. Ama bir daha böyle yaşayamam. Yaşayamam işte."

Bree kadına teselli edici olduğunu umduğu bir bakış attı. Ama kendisinin ve çocuklarının yaşadıklarıyla empati kurabilse de, Liam Kline'in yaşadıkları için daha da kötü hissediyordu. Bu dünyada en çok sevdiği insanlar, ona inanmaları için umutsuzca ihtiyaç duyduğu insanlar ona . Pedofil etiketinin onu diğer mahkûmlarla birlikte büyük bir tehlikeye soktuğunu ve muhtemelen kendi güvenliği için tek başına kalmaya zorlayacağını bile bile, hapishaneye gönderilirken onu tamamen yalnız bırakarak arkalarını dönmüşlerdi.

Ryland da ona sempatik bir bakış ve kollarını masaya dayadı. "Oğullarınız hâlâ burada sizinle mi?"

Yüz ifadesi . "Ah, evet. Larry ve Lyle kendi başlarına için çok gençler. İnanması zor ama Larry bu yıl liseye başladı. Lyle ise hâlâ ortaokulda. Şu anda okuldalar. Evden çalıştığım için şanslıyım. Bu yüzden siz aradıktan sonra sizinle görüşebildim." Gülümsemesi soldu. "Liam için bir adres verme konusunda size yardımcı olamadığım için üzgünüm. Şu anda nerede yaşadığını gerçekten bilmiyorum. Bu bilgiyi almak için avukatıyla birlikte çalışmalısınız."

"Elbette arayacağız. Hapisten çıktığında sizinle irtibata geçmedi mi? Nerede yaşadığınızı bilmiyor mu?"

"Yeni adımları ya da adresimi ona hiç söylemedim. Ama o hala Daha önce de söylediğim gibi bazen avukatlarımız aracılığıyla ama çoğunlukla e-posta yoluyla benimle iletişime geçiyor. Diğer yazışmalarım için yeni bir hesap kullanıyorum. Ama Liam'ın e-postaları için eski hesabımı açık tutuyorum. Onu tamamen kapatmaya yüreğim el vermiyor. Ama okumayı ve ona yanıt vermeyi uzun zaman önce bıraktım. Bu çok iç karartıcı."

"Peki ya nafaka?" Bree sordu. "Şehre karşı kazandığı hukuk davasında milyonlar aldığı söyleniyor. Nafaka için ona karşı bir karar aldınız mı?"

Çenesini kaldırdı. "Yaptım. Kulağa kötü geldiğini biliyorum. Onunla iletişim kuruyorum ama parasını alıyorum. Ama onlar onun çocukları. Onlar da hayattaki bazı iyi şeyleri hak ediyorlar ve o bunu karşılayabilir."

"Burada yargılama yok," dedi Bree. "Ama nafaka ödüyorsa, bu para size nasıl ulaşıyor?"

"Havale. Avukatlarımız ."

"Peki ya ziyaret? O nasıl hallediliyor? Üçüncü bir taraf mı? Tarafsız bir yerde mahkeme gözetiminde mi?"

Yüzü kızardı. "Ziyaret yok. Son altı aydır bu konuda onunla mücadele ediyorum. Hapisten ilk çıktığında, ortak velayet hakkında konuşmadı. Ama şimdi mahkemede peşime düşüyor, onları görmesine izin vermem için beni zorlamaya çalışıyor. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Oğullarımı korumak zorundayım."

Bree sandalyesinde doğruldu. "Onları korumak mı? Ondan korkuyor musunuz, Bayan Kline?"

her şeyi anlatıyordu. Kadın kesinlikle eski kocasından korkuyordu. Bree'nin bilmek istediği şey ise nedeydi.

"Bayan Kline?" diye sordu. "Kocanız size ya da çocuklarınıza hiç zarar verdi mi?"

"Ne? Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Liam iyi bir adamdı, iyi bir koca ve babaydı. Sadece..." Ellerini masanın üstünde birleştirdi.

"Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi Bree. "Ama bu çok önemli."

Gözleri kısıldı. "Hangi dava üzerinde çalıştığınızı açıkladığınızı hiç sanmıyorum. Liam hakkında soruların olduğunu, onun sana yardım edebileceğini söyledin. Ama nasıl olduğunu anlayamadım. Bu neyle ilgili?"

Bree, Liam Kline'in bazı cinayetlerde potansiyel şüpheli olduğunu söylemek istemiyordu. Bir kez haksız yere hüküm giymiş ve bu yüzden ailesini, geçimini, itibarını -her şeyini- kaybetmişti. Eski karısına soruşturmalarından bahsetme riskini göze alamazdı, ayrıca dedikoduların yayılması ve adının seri cinayetlerde şüpheli olarak fısıldanması riskini de göze alamazdı. Onu suçlayacak kesin kanıtlar olmadan, sadece bir balık avına çıkmışlardı. Ve Savcı Palmer'ın listesinde araştırılması gereken pek çok başka isim vardı. Bree, Ryland'a *bana yardım* et der gibi baktı.

Bayan Kline'a gülümsedi. "Soruşturma hakkında konuşmak etik olmaz. Ama sizi temin ederim, Bay Kline'ın bize yardım edebileceğini umuyoruz. Onun Bizi bir şüpheliye yönlendirebilecek birkaç isim daha ortaya çıktı."

Bree başını salladı, olayı nasıl çerçevelediğinden etkilenmişti. Söylediği şey doğrudu. Ama sanki Kline hiçbir şekilde zan altında değilmiş gibi konuşmuştu.

Bayan Kline sandalyesine yaslanarak rahatladı, görünüşe göre Ryland'ın açıklamasını kabul etmeye hazırdı. "Adres konusunda size gerçekten yardımcı olamam. Ama avukatı aracılığıyla ona bir mesaj iletebilirsiniz. Belli ki iletişim bilgileri zaten sizde var. Liam'ın size yardım edebileceğini içtenlikle umuyorum ama bunu isteyeceğine pek güvenmiyorum. Liam eskisinden çok farklı. O değişti. Bu yüzden çocukları ziyaret etmesini istemiyorum."

Bree ona baktı, Ryland'ın da en az kendisi kadar şaşkın görüldüğünün farkındaydı.

Sanki Bayan Kline, Liam'ı mahkûmiyetinden beri görmediğine dair daha önce yaptığı açıklamayla çelişiyor gibiydi.

"Liam artık farklı mı?" Ryland sordu. "Bunu sana söyleten ne? Onu yıllardır görmediğini sanıyordum."

Kadın sertleşti. "Yalan söylemedim Bay Beck. Liam'ı mahkeme salonundan zincirlerle çıkardıkları günden beri görmedim. Ama onun hakkında yeterince şey okudum.

Hapis cezasının başlangıcındaki e-postalar, onun değiştiğini görmek için. Çok nazik, tatlı, yakışıklı bir adamdı. İstedğim her şeye sahipti. Suçlu olduğunu bilsem bile..."

Boğazını temizledi. "Suçlu olduğuna inansam bile, temyiz başvurusu masumiyetini kanıtlamadan önceki yıllarda, onu görmezden gelmekte zorlandım. Aşk öyle kapatıp açabileceğiniz bir musluk değildir. Çektiği acıları, hapishanede başına gelen korkunç şeyleri okumak kalbimi kırdı. Ona yaptıkları, herkesi yıkabilirdi. Liam'ı kesinlikle kırdı. Daha sert, daha kaba biri oldu. Sözlerinde bir karanlık vardı. Nefret. İşte bu

beni korkuttu, Dedektif Clark. Sevdiğim adamın gittiğini fark etmek ve onun yerinde acı çeken bir yabancı vardı. O kadar kötüleşti ki e-postalarını okumayı bırakmak zorunda kaldım. İşte bu karanlık yüzünden çocuklarımın velayetini elimde tutmak ve babalarının dönüştüğü adamı asla görmemelerini sağlamak için son nefesime kadar savaşıcağım. Onu olduğu gibi hatırlamalarını tercih ederim."

Bree öne doğru eğildi. "Ona olanların herkesi yıkacağını söylemiştin. Ne demek istedin?"

Sanki kendi içinde derinlere bakıyormuş gibi, gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla dağlara doğru baktı. "Avukatım bana pedofillerin genellikle kendi güvenlikleri için hücre hapsine, hatta onları genel nüfustan uzak tutmak için hapisyanede özel bir koğuşa yerleştirildiklerini açıkladı. Sanırım mahkumların bir tür çarpık kuralları var. Bütün gün tecavüz edip cinayet işleyebilirsiniz ve size bir kahraman gibi davranırlar. Bir çocuğa zarar verirsiniz, çizgiyi aşmış olursunuz. Liam'ın neden hemen hücreye atılmadığını bilmiyorum. Belki de dürüst bir hataydı, bir dikkatsizlikti. Ya da belki Gardiyanlar önce onu ayırmadan iyi olup olmayacağını görmek istediler. Onu bir katille aynı hücreye koydular. İlk gün bitmeden saldırıya uğradı."

Ellerini giydiği hafif ceketin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi. "Avukatım bana bir resim gönderdi, olanlarla ilgili bir güncelleme. Sanırım Liam'ın benden ve çocuklardan başka ailesi olmadığı için benim bilmem gerektiğini düşündü." Titredi, yutkundu. "Ona Liam hakkında bir daha hiçbir şey paylaşmamasını söyledim. Bu kadar korkunç bir şey görmeye dayanamazdım. Bu bana hâlâ kabuslar."

Kız sessizleşince Bree Ryland'a baktı. O da ne yapacağından emin olamayarak omuz silkti. Sonunda Bree onun dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Bayan Kline-"

"Yüzü kıyma makinesinden geçirilmiş gibi görünüyordu." Bayan Kline dağların ötesine bakmaya devam ediyordu ama tüm vücudu titriyordu. "Ona yaptıkları şeyler." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. "Bu bir Hayatta kalması bir mucize. Ama yaptıklarından sonra... insan gibi bile görünmüyordu."

"Kocanız için çok üzgünüm," dedi Bree. "Çektiği acılar için." Bree'ye bakmak için döndü, yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyordu. "Eski-Koca. Üzgünüm ama size yardım edemem. Burada işimiz bitti." Bu sözlerle birlikte eve girdi ve kapıyı gürültüyle arkasından kapattı.

Bree ve Ryland onun Rover'ında oturana kadar bir daha konuşmadılar. Motoru çalıştırdı ve kaloriferi çalıştırdı, ama daha önce bulundukları UB merkezine Bayan Kline ile toplantı ayarlamak yerine, ön camdan dışarı bakarak düşüncelere dalmış görünüyordu.

Bree de arkasına yaslandı ve bu erteleme için minnettar oldu. Henüz UB'de başka biriyle yüzleşmeye hazır değildi. Kendini çok yaralı, ham ve çok üzgün hissediyordu.

Sonunda konuşan Ryland oldu. "Kocasının kırıldığını, nefretle dolduğunu söyledi. İyi bir adamı kötü yapabilecek bir şey varsa o da Liam Kline'in başına gelenlerdir. Onu potansiyel şüphelimiz olarak tutmalıyız. listesi."

"Haklısın," dedi. "Bu noktada en olası şüphelimiz o gibi görünüyor. Ama bundan nefret ediyorum. Masum bir adamın hayatının mahvolmasından nefret ediyorum.

Yüzü... Her gün aynada gördüğü kişi yok edildi. Ve biz de ona insanları öldüren adamın o olup olmadığını sorarak durumu daha da kötüleştireceğiz. Ve Palmer'ı suçlamaya çalışacağız." Başını iki yana salladı. "Bu korkunç bir şey."

"Bu yapılmak zorunda. Yaşadıklarıyla empati kurduğumuz için onu görmezden."

"Biliyorum," dedi. ". Bu gerçekten berbat bir şey."

"Bunu tartışmayacağım." Gösterge panelindeki dijital ekrana baktı. "Durum çağrısı için henüz vakit gelmedi ve daha önümüzde bolca gün ışığı var. Hapishaneden talebimizle ilgili bir haber aldınız mı?"

Telefonunu çıkardı ve e-postaları arasında gezindi. Çoğu önemsiz postalardı ama bir tanesi resmi bir görünüm taşıyordu. Hapishaneden gelmişti.

"Şanslıyız. İki tanesi bugün müsait, diğerleri de Yarın. Hazırlanabilmeleri için oraya ne zaman varacağımızı teyit etmem gerekiyor."

Tekrar saate baktı. "Riverbend buradan aşağı yukarı dört saat uzaklıkta. Hava karardıktan sonra varırız. Onlarla görüşmemize izin verecekler mi? Geç mi kaldın?"

"tek bir yolu var." E-postadaki numarayı aradı. Birkaç dakika sonra aramayı sonlandırdı. "Çok geç olacağı için bugün bir kişiyle sınırlıyorlar. Ama yarın sabah sekizde erkenden diğerleriyle de görüşebiliriz. Benim bavulum hâlâ arkada, peki ya sen? Önce senin evine gidip sana bir bavul almamız gerekiyor mu?"

"Çantam arkada. Ben hazırım." Arabayı yola çekti. "Bu gece hangi pislikle konuşma şerefine nail olacağız?"

"Silas Gerloff. Yol öfkesi katili."

On Dokuzuncu Bölüm

Dış koridordan gelen zincir şakırtılarını, Silas Gerloff'a görüşme odasına kadar eşlik eden dört gardiyanın görüntüsü izledi. Ryland, Gerloff'un ayak ve el bileklerindeki prangalara ve onları birbirine bağlayan ağır zincire dikkat etti. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan ve en az kendisi kadar şaşırılmış görünen Bree'ye baktı.

Yakınına eğildi. "Yolda öfkelenerek bir kişiyi öldüren bir adam için çok fazla koruma ve zincir var."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Belki de hapishane duvarları içinde bizim bilmediğimiz gerçekten kötü şeyler yapmıştır."

"İşte geliyor."

"Bay Beck, Dedektif Clark," diye gardiyanlardan biri. "Duvara yaslanın. Mahkûma yaklaşmayın."

Bree tereddüt etti.

", " diye fısıldadı Ryland. Kızın elinden tuttu ve odanın ortasında oturdukları masadan yaklaşık on adım öteye çekti.

"Temiz," diye muhafız. "Kapıyı açın."

Elektronik bir vızıltı duyuldu ve ağır parmaklıklı kapı yavaşça geri kayd, metal gıcırdayarak açıklığı geçti ve duvardaki bir yuvaya gömüldü.

"İki numaralı muhafız, sandalyelere bak."

Muhafızlardan biri aceleyle odaya girdi. Ryland'ın oturduğu sandalyeyi alıp onun önüne koydu, sonra aynısını Bree'nin sandalyesi için yaptı ve yere cıvatalanmış ağır çelik masada sadece bir sandalye .

Masanın yanında bekleyen muhafız, "Hazır efendim," dedi.

Gerloff'un arkasında duran baş gardiyan bir emir daha verdi. "Mahkûm, ilerle. Masaya doğru, sonra dur ve otur. Ani hareket yok."

Gerloff turuncu tulumunun içinde, zincirleri şingırdayarak ve sallanarak ilerledi. Ryland onların ağırlığı altında yürüyebildiğine bile şaşırılmıştı.

Gerloff'un ani bir hareket yapma tehlikesi kesinlikle yoktu. Siyah saçlı adamın boyu bir buçuk metreyi geçmiyordu ve muhtemelen kırk kilo civarındaydı. Ama sağlam görünüyordu, kasları iyice belirginleşmişti, en azından Ryland'ın dövmelelerinin altında görebildiği kasları. Onlar

Kollarının her santimini, hatta ellerinin arkasını ve parmak eklemlerini bile kaplamıştı. Ama çenesinin hemen altında durdular. Yüzünde hiç yoktu.

Baş muhafız tekrar "Temiz," diye seslendi. "Kapıyı kapatın."

Kapı sert bir çınlamayla kapandı. Görünüşe göre en az bir muhafız daha bir kontrol kabininden izliyor ve dinliyordu.

Baş muhafız Ryland ve Bree'ye arkasını dönmüş bir şekilde duruyordu. Diğer üçü Gerloff'un zincirlerini masanın üstündeki devasa çelik halkaya bağlarken emir verdi. Bu işlem tamamlandıktan sonra ayak bileğindeki zincirleri masanın altındaki zeminde bulunan başka bir kalın halkaya bağladılar.

Üçü Gerloff'un arkasında geri çekildi. "Mahkûm güvende efendim," diye seslendi içlerinden biri.

Baş muhafız masanın etrafında dönerek zincirleri çekiştirdi. Masanın altına eğildi geri çekilmeden önce onları da çekiştirdi. Görünüşe göre tatmin olmuş, geri adım attı. Diğer gardiyanlar da masadan uzaklaşarak odanın etrafına yayıldılar ve hepsi mahkuma baktı.

Baş muhafız sonunda Ryland ve Bree'ye döndü. "Tutukluya yaklaşamazsınız. Sandalyelerinizde oturacak ve mahkûm odadan çıkarılana kadar orada kalacaksınız. Bir saatiniz var, bir dakika bile fazla değil. Sorusu olan?"

"Hepiniz görüşme için mi kalıyorsunuz?" Bree sordu.

"Evet efendim. Güvenliğiniz için."

Ryland masaya ve kara gözleri ona ve Bree'ye kilitlenmiş olan Gerloff'a doğru işaret . "Buradaki her tutuklunun güvenliğini Bay Gerloff'u güvence altına aldınız mı?"

"Güvenlik protokolünü tartışmam efendim. Lütfen mahkum Gerloff'un son derece tehlikeli olduğunu düşünün. Anlaşıldı mı?"

"Temiz. Teşekkür ."

Gardiyan onlar oturana kadar bekledi. Sonra mahkûmun yaklaşık bir metre arkasında durmak için hareket etti.

"Elli dokuz dakika," diye seslendi.

"O...tamam," dedi Bree. "Bay Gerloff, bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Bu Ryland Beck, TBI'da eski özel ajan, şu anda UB'de araştırmacı. Ben Monroe County'den Dedektif Clark, ve biz-"

"Ben kimseyle görüşmeyi kabul etmedim hanımefendi. Kimin benimle konuşmak istediğini görmeyi kabul ettim ve sonra herhangi bir soruya cevap verip vermeyeceğime karar vereceğim." Gerloff'un sert sesi odayı doldurdu, derin tonu sanki

duvarlarda yankılandı. Bree'ye bir bakış ve sonra onu tamamen göz ardı edercesine Ryland'a odaklandı. "UB nedir, TBI'lı adam?"

Bree dudaklarını büzdü ama sessiz kaldı.

Ryland sandalyesinde öne doğru eğilmeye başladı ama baş gardiyanın başını hızlıca sallaması onu dik oturttu. Emniyet teşkilatında geçirdiği onca yıl boyunca güvenliğin bu kadar sıkı olduğunu hiç görmemişti. En hafif tabirle tuhaftı. Ama bunu sorgulamayacaktı. Belli ki mahkûmları hakkında ondan ve Bree'den çok daha fazla şey biliyorlardı. Buradan çıkar çıkmaz çaresini bulacağı bir şeydi bu. Şimdi Gerloff'un geçmişini, özellikle de bu tesiste mahkûm olduğundan beri, son derece merak ediyordu.

"UB" Bitmemiş İş anlamına geliyor. Faili meçhul davalar için polis argosu. Biz, herhangi bir ipucu bulunmayan vakaları çözmeye çalışmak için kolluk kuvvetleriyle işbirliği yapan sivil bir şirkettiz."

"Bitmemiş İş," diye mırıldandı, sanki dilindeki heceleri test ediyormuş gibi. "Bunu sevdim. Faili meçhul davalar, ha? Buraya bana onlardan sormaya, üzerime bir şeyler yıkmaya geldiyse, işimiz bitti demektir. Konuşmayacağım." Kollarını çekerek zincirleri masaya vurdu.

Baş muhafız, görüşmeyi bitirmek istercesine ileri atıldı.

"Bekle," diye seslendi Ryland. "Lütfen. Buraya sizi suçlamak için gelmedik efendim. Yolda öfkelendiğiniz için tutuklandığınız Monroe İlçesi Savcısı Palmer ile ilgili bir davada bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

Gerloff, ", " dedi ve elini muhafıza işaret etti.

Gardiyan durdu, beklerken sağ eli copunun üzerindeydi. "Palmer, ha?"

Gerloff sordu.

"Evet," diye onayladı Ryland. Gerloff'un koyu renk gözlerindeki ilgi ışığı Ryland'a onu konuşturabilecek bir anahtar bulduğunu söylüyordu, o da öyle yaptı. "Cinayetten tutuklandı."

Gerloff kıkırdadı, ağzı ürpertici bir sırıtışla kıvrıldı, hâlâ sahip olduğu birkaç dişin üzerinde altın rengi parlıyordu. Omzunun üzerinden baş muhafıza baktı. "Sakin ol Morris. Kadınla konuşmuyorum. Ama ben ve bu UB arkadaşının konuşması gereken şeyler var."

Bree, Ryland'ın yanında kaskatı kesildi. Onu rahatlatmak istiyordu ama Gerloff'un toplantı hakkındaki fikrini değiştirecek bir şey yapmak istemiyordu, bu yüzden oturup bekledi.

Gardiyanın yüzü, adının gelişigüzel kullanılmasından dolayı hafifçe kızardı ama geri çekilerek mahkûmun birkaç adım gerisinde kaldı.

"Palmer," diye tükürdü Gerloff. "İşte gelebilecek her kötü şeyi hak eden bir adam. Bir de bana bakın. Sabıkam bile yok. Ya da o adam otoyolda önümü kesene kadar yoktu." Omuz silkti, zincirleri takırdıyordu. "Olur böyle şeyler, anlıyor musun? Ama Palmer en yüksek cezayı istiyor, yargıcı 'toplum için tehlikeli' olduğuma ikna ediyor." Konuşurken parmaklarını havaya kaldırarak tırnak işareti yaptı. Kollarını tekrar masaya dayadığında zincirler takırdadı ve şangırdadı. "Kendini kaybedip birini öldürmesine şaşırmadım. Adamın aklı başında değil, biliyorsun. Kimi öldürdü?"

"Kimseyi öldürdüğünü bilmiyoruz. Tutuklandı ama aleyhindeki dava sağlam olmaktan çok uzak."

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın? Onu gören tanıklar yok mu? Cesetlerin bulunduğu yerde olduğuna kim yemin edebilir? Bahse girerim arabası o bölgede görülmüştür. Haksız mıyım?"

Ryland yavaşça derin bir nefes aldı, ifadesini boş tutmaya dikkat etti. Birden fazla cinayet olduğunu söylememişti ama Gerloff *cesetlerin* çoğul olduğunu söylemişti.

Sanki cinayetleri biliyor gibiydi. Haberlerde gördüğü için miydi? Yoksa içeriden bilgi sahibi olduğu için mi? Ve o

Bir arabadan bahsetmek Ryland'ı özellikle şüphelendirmişti, ancak bu da haberlerde bahsedilmiş olabilirdi.

"Tanıklar var, evet," dedi Ryland ona. "Ben de onlardan biriyim. Onu Dedektif Clark'la birlikte cesetlerden birini bulduğumuz yerden kısa bir mesafe ötedeki dağ yolunda gördüm."

Bakışları Bree'ye kaydı, sonra tekrar Ryland'a döndü. "Keşfedildi mi? Nasıl? Onu aramana ne sebep oldu? Bulması zor muydu?"

"Dedektif Clark'la birlikte ormana gittik ve inandığım adamı bulduk. Savcı Palmer'dı. Şüphelenmesine neden olan bazı şeyler gördü ve mezarı bulan da aslında oydu."

Kaşlarını çattı ve sonunda tüm dikkatini Bree'ye verdi. "Şüpheli olan neydi?" Ryland'a baktı. "Ona söylemeli miyim?"

Gerloff yumruğunu masaya . "Şüpheli olan neydi?"

Baş gardiyan, "Mahkûm ellerini aşağıda tutacak ve masaya vurmayacak," dedi.

"Hadi , Morris. Bana neyin şüpheli olduğunu söyle yoksa bu küçük ziyaret sona erer." Gardiyan Morris yine kırmızının hafif bir tonuna döndü ama sessiz kaldı.

Ryland başını sallayarak Bree'ye bu bilgiyi paylaşmakta bir sakınca görmediğini söyledi. Gerloff için önemli görünüyordu. Ve Ryland onun konuşmaya devam etmesini istiyordu.

"Ağaçların üzerinde oyuklar vardı, koruluğun her köşesinde bir tane, pusulanın noktalarını işaret ediyordu, kuzey, güney, doğu, batı. Bu bana ortada gömülü bir ceset olabileceğini düşündürdü."

Ryland'ı işaret etti. "Bu sefer sen cevap ver. Ne demek gömüldüm?"

Ryland'ın zihninde kırmızı alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Gerloff cesedin gömülmesine şaşırılmış görünüyordu. Neden şaşırırsın ki? Cesedin gömülmemesi gerektiğini bilmiyorsa tabii. Bunu nereden bilebilirdi ki? Ve neden umursasın ki? Tabii... Bree'ye baktı ve yüz ifadesinden aynı kırmızı bayrakların onun için de çaldığını anlayabildi.

Boğazını temizleyerek baş gardiyanın dikkatini çekti. "Efendim, telefonuma erişmem gerekiyor. Onu çantam ve anahtarlarımla birlikte dışarıya kilitlememi istediler."

Kaşlarını çattı. "Bu protokole aykırı. Mahkûm bölgesinin dışına çıkana kadar kişisel eşyalarınızı geri alamazsınız."

"Bu gerçekten önemli. Sadece internette bir şeye bakmam gerekiyor. Lütfen?"

"Görüşme sırasında o kapı açılmıyor. Ancak, ihtiyacınız olan şeye bakması için başka bir gardiyan bulabilirim. Bu işe yarar mı?"

"Evet. Teşekkür ."

Telsizle başka bir gardiyan çağırdı. Bir dakika sonra gardiyan koridorda . Bree'ye işaret etti ve Bree aceleyle yanına gidip ona neye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ryland Gerloff ile tartışmaya devam etti, blöf yapmaya ve ne olacağını görmeye karar verdi.

"Evet. Etrafta dolaşan bir taklitçi katilimiz var, öldürdüklerini Dumanlı Dağ Avcısı'yımış gibi göstermeye çalışıyor. Ama sürekli hata yapıyor, Avcı olmadığını belli edecek yanlış şeyler yapıyor. Cesetleri avcının yaptığı gibi açıkta bırakmak yerine gömmek gibi."

Gerloff gözlerini kısarak ona baktı. "Bu doğru mu? Her birini gömüyor, değil mi? Kaç tanesini?"

"Şimdiye kadar iki tane. Ama tekrar öldürmeden önce onu durdurmak niyetindeyiz."

"Zaten . Palmer tutuklandı. Yani, söylediğin buydu."

"Bunun tutmayacağını biliyoruz. Taklitçi bazı büyük hatalar yaptı. . Ya da polisin söylemeliyim. Dedektif Clark ve ben Palmer'a karşı kin besleyen, dışarıda taklitçiyle birlikte çalışıp onu öldürmeye çalışan herkesi takip ediyoruz.

Palmer'ı çerçevelemek. Bu yüzden sizinle konuşmak istedik, çünkü Palmer'ın kendisine kin besleyebileceğini söylediği kişilerden biri de sizdiniz. Bize verdiği listede ona komplo kurmaya çalışabilecek kişiler arasında sizin de adınız vardı."

Yüzü kızardı. "Buraya beni suçlamak için gelmediğini sanıyordum."

Ryland omuz silkti.

Gerloff'un yüzü daha da kızardı. Ama belli ki röportajı kısa kesmekle merakını gidermek arasında gidip geliyordu. Sonunda, "Listede başka kimler var?" diye sordu.

Ryland sırtıtmamayı güçlkle başardı. Gerloff'un merakı galip . Gerloff'a ilk adını söyledi.

"Adını hiç duymadım. Devam et."

Ryland ona başka bir isim verdi. Gerloff, adamın sol ayakkabısıyla sağ ayakkabısını ayırt edemeyen bir aptal olduğu yorumunu yaptı.

"Nancy Compadre."

"Bir kadın mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Devam et."

Bree'nin sırtı parmaklıkların yanında kaskatı kesilmişti. Belli ki Gerloff'u dinliyordu, hatta ne istediğini bir başkasına telsizle bildiren gardiyanla konuşmaya devam ediyordu.

"Bir . Dan Smith." "Ofis

katili mi?"

"Patronunu ve üç kişiyi daha vurdu, evet. Aynı hapishanede." "Onu burada hiç görmedim. Başka kim var?"

"Liam Kline."

Gerloff uzun bir süre ona baktı. "Başka kim olacak?"

Bingo.

Hakkında hiçbir şey söylemediği tek kişi Kline'dı. Orada bir bağlantı vardı.

"Kline ile hiç tanıştın mı?"

"Hayır. Adını hiç

duymadım."

Bree arkasını döndü ve koşarak Ryland'ın yanındaki koltuğuna oturdu.

Gerloff'la yüzleşmeden önce ona hafifçe başını salladı. "Yalan söylüyorsunuz

Bay Gerloff. Liam Kline

senin hücre arkadaşındı. Az önce doğruladım. İlk günden beri senin hücre arkadaşındı.

Bir yıl önce serbest bırakılana kadar. Savcı Palmer'a iftira atan o mu? Onu bu işe sen mi bulaştırdın? Böylece intikamını alabilecek misin?"

Ona baktı, gözleri öfkeyle karardı, o kadar karardı ki siyah göründü. Sonra kollarını kaldırdı, zincirler şangırdıyordu ve onları pençe gibi tuttu, birinin birini boğmasının evrensel işareti olarak sıkı.

Ryland ayağa fırladı. "İşimiz bitti."

Morris ona oturmasını emretti ama Ryland onu duymazdan geldi. Bree'nin kolundan tuttu ve onu kapıya doğru sürükledi. "Çıkarın bizi. Hemen."

On dakika sonra, otoparkta Rover'ının içinde oturuyorlardı. Adam nazıkçe kızın omzunu sıkı. "İyi misin?"

Ona minnettar bir gülümseme verdi. "Bizi oradan çıkardığın için teşekkür ederim."

Hayatımda hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim."

"Oturup tehditler savurmasına izin vermeyeceğimden emindim. Onun ve Kline'in hücre arkadaşı olduğunu söylemiştin. Başka ne öğrendin?"

"Daha çok ekibiniz ne buldu gibi. Trent'e mesaj attım ve Gerloff hakkında bulabildiği her şeyi bana vermesini istedim. Bulduğu ilk şeylerden biri onun Kline'in hücre arkadaşı olduğuydu. Kline'in adını görür görmez bir şeylerin peşinde olduğumuzu anladım. Trent'in gönderdiklerini özetlemeye çalışayım."

Ryland otoparktan çıkıp Gatlinburg'a doğru ilerlerken telefonundaki e-postayı açtı. "Bir bakalım, tamam. Bayan Kline'dan Liam'ın hapishaneye girdiği ilk gün vahşice saldırıya uğradığını zaten biliyoruz. Hücre arkadaşı olduğunu düşündüğü izlenimine kapıldım. Ama değildi. Diğer mahkumlardan hapisane bahçesinde ona saldırmış. Büyük bir mahkum grubunu etrafına toplayıp kamera görüntülerini engellediler. Kimse olanları gördüğünü kabul etmedi. Kimse suçlanmadı."

Liam iyileştikten sonra, olması gerektiği gibi hücreye değil ama genel nüfusa geri döndü, Gerloff da hücre arkadaşı oldu. Görünüşe göre Gerloff, Kline'dan önceki hücre arkadaşını öldürmüştü."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Görünüşe göre biri Kline'in ölmesini istemiş."

"Müdür de öyle düşünüyordu. Bir soruşturma vardı ve beş gardiyan kovuldu. Ancak hapisane müdürü Kline'ı kendi güvenliği için hücreye gönderecekken, Kline bunu reddetti ve Gerloff'la kalmak istediğini söyledi."

Ryland başını salladı ve yavaş giden bir arabanın etrafından dolaştı. "Bunu neden yapsın ki? Hiç mantıklı değil."

"Geriye dönüp baktığımda, öyle. Saldırıdan sonra kimse Kline'a bir daha dokunmadı. Korunması için tek kişilik hücreye kapatılmasına da gerek kalmadı. Ve ondan sonra bazı gizemli ölümler oldu, beş mahkum çeşitli şekillerde öldürüldü.

Gösterişsiz. Sessiz. Tanık yok. Kimse suçlanmadı. Ama şunu dinleyin. Kline'ın saldırıya uğradığı gün beşi de hapisane bahçesindeydi."

Ryland başını salladı. "Tamam, şimdi mantıklı geliyor. Gerloff nedense Kline'dan hoşlanır ve ona koruma teklif eder. Bir çeşit Hapishanedeki ünü. Diğer adamlar ondan korkuyor. Kline'a zarar verenleri ortadan kaldırıyor ve başka biri ona dokunursa onların da öldürüleceğini bildiriyor. Tek soru, Gerloff karşılığında ne vaat etti?"

"Eğer cinsel bir şey düşünüyorsanız, hiç sanmıyorum. Gerloff tamamen homofobiktir. Ona yanlış baktıklarında erkeklere saldırır."

"Gerloff Palmer'dan nefret ediyor. Bu orada çok açıktı."

"Kline da öyle. Belki de onları birbirlerine çeken şey buydu, ikisinin de ortak noktası buydu" dedi.

"Bu bizi nereye götürüyor? Kline hapse girmeden önce iyi bir adamdı. Görünüşü de dahil olmak üzere değer verdiği her şeyi kaybetti. Sonra üç yıl boyunca korkunç, kötü bir adamla aynı hücreyi paylaşıyor ve muhtemelen Palmer'a duydukları ortak nefret yüzünden birbirlerini kışkırtıyorlar. Bu Kline'ı bir katile dönüştürmek için yeterli mi? Yolda gördüğüm, bir Hollywood makyaj sanatçısını bile kandırabilecek kılıktaki adam mu?"

"Palmer'ın yaptığı teorisinden tamamen vaz mı geçiyoruz? Şüpheleri üzerinden atmak için her şeyi o mu planladı?" diye sordu.

Derin bir nefes verdi. "Bunu yapacağını düşünmek çok uzak bir ihtimal gibi geliyor. Sanırım bu mümkün. Ama ben paramı buna yatırmıyorum."

"Ben de öyle. Bu KISS prensibi." "Basit tut, aptal?"

Güldü. "Aynen öyle. Ya da Occam'ın usturası, eğer biraz daha profesyonel olmak istiyorsak. En basit açıklama genellikle doğru açıklamadır. Bu çizgide bir şey. Gerçi teorilerimizin hiçbiri basit değil."

Kıkırdadı. "Kesinlikle hayır."

"Burada teorik bir sıçrama yapmamın üstesinden gelebilir misiniz? Henüz destekleyecek gerçekler olmadan bir teori öne sürerek araştırmacı hassasiyetlerinizi rencide etmek istemiyorum."

Gözlerini devirdi. "Sanırım üstesinden . Kahretsin, bütün gün çılgın teoriler öne sürdüm. Devam et."

"Bu durumda, en açık ve basit cevabın evet, Kline'ın taklitçi olduğu olduğunu söyleyeceğim. Palmer'ın dahil olduğunu bildiği bir davayı seçti ve onu suçlamak için kullandı. Palmer gibi davrandı ve iki kişiyi öldürdü. İlki, Palmer'ın suçlu olduğunu bildiği ama teknik ayrıntılarla kurtulduğu biri. Bahse girerim son kurbanın kimliğini öğrendiğimizde, o da aynı kategoride olacak - Palmer'ın dava açtığı ama paçayı kurtardığı biri, Suçlu birini. Kurgu şu ki Palmer onları öldürmekte haklı olduğunu düşünüyordu çünkü onlar suçluydu. Ve neredeyse mükemmel olan savcılık siciline zarar verdikleri için kızgındı."

"Peki ya Kline? Onun bundan çıkarı ne? Palmer'ın hapse girmesinden tatmin mi olacak?" Adam gözlerini kırıştırdı ve ona baktı. Kadın da en az onun kadar şaşkın görünüyordu.

"Ryland-"

"Bana bir saniye ver." Omuzuna çekti ve yüzünü ona dönmeden önce Rover'ı park etti. "Ben mi söyleyeyim? Yoksa sen mi?"

Gülümsedi. "Sıra sende."

"Gerloff ve Kline Palmer'dan nefret ediyor ve kendilerini hapse attırmanın bedelini ödemesini istiyorlar. Yıllarca birlikte, ikisinden biri dışarı çıkarsa Palmer'ı nasıl yok edeceklerinin hayalini kurarlar. Sonra Kline'ın temyizi başarılı olur. Ancak aklanan insanlar bile nadiren yargıcın davayla ilgili karar verdiği gün serbest bırakılır. Evrakların dosyalanması, planların yapılması gerekir. İşler yavaş giderse bir gün, bir hafta, hatta belki bir ay daha hapiste kalabilirdi.

Serbest bırakılacağını bildiği için Gerloff'la birlikte Palmer'dan intikam almak üzere bir plan yapar. Belki de başlangıçta Kline'ın savcılığın görevi kötüye kullandığı iddiasıyla dava açmasıyla ilgiliydi. Ancak Palmer hiçbir zaman görevini kötüye kullandığını itiraf etmek zorunda kalmadı ve işini kaybetmedi. Belki de başından beri B planı ona komplo kurmaktı. Gerloff ona nasıl öldürüleceği konusunda tavsiyelerde bulunuyor. Belli ki bir yol öfkesi kurbanından çok daha fazla insan öldürmüştü. Ve sadece ona bakarak bile sosyopat olduğunu söyleyebilirsin. Bahse girerim o trafik kazası, Gerloff hapse girmeden önce işlediği birçok cinayetten biriydi."

"Gerçekler olmadan daha fazla tahmin mi, Ryland?"

diye alay etti. "Beni mahvettin. Ne diyebilirim ki?"

"Sanırım ikimizin de şeyi söyleyecektin, tüm bunlardaki B Planı hedefini."

Başını salladı. "Hapishane Gerloff ve Kline için nihai ceza oldu, dünyadaki cehennem. Palmer'ın da böyle bir cehennemi tecrübe etmesini istiyorlar. Kline, Palmer hapse girsin diye ona komplo kuruyor. Ve onun suçlanmasını sağlayarak

Gerloff'la aynı hapishaneye, maksimum güvenli hapishaneye gönderilecek. Bu, Kline'ın hayatını kurtardığı için Gerloff'a geri ödeme. Palmer hapse girme onurunu yaşayacak. Gerloff da Palmer'a istediğini yapabilecek."

Yirminci Bölüm

Ryland ve Bree, UB ekibiyle yapacakları hazırlıksız toplantı için dizüstü bilgisayarını paylaşabilmeleri için onlara aldığı iki yatak odalı otel süitindeki küçük masada oturuyorlardı. Ekibi olan biten her şey hakkında bilgilendirmeyi yeni bitirmişlerdi. Kolluk kuvvetleriyle irtibat halinde olan Rowan şimdi Şerif Peterson ve Şef Russo'yu arayarak gelişmeleri bildiriyordu. Şüphesiz onlardan biri yakında bir BOLO yayınlayacaktı, böylece bölgedeki kolluk kuvvetleri, Bree ve Ryland güncellemelerini verirken Faith'in hapishaneden almayı başardığı resmi kullanarak Kline'ı arayacaklardı. Bu, hapishanenin Kline'ın serbest bırakıldığı gün çektiği fotoğraftı ve Kline'ın yüzü eski karısının tarif ettiği gibi harap olmuştu. Onu o halde görmek Ryland'ın Kline'ın gerçekten onların adamı olabileceğine, bir zamanlar iyi olan bir adamın değer verdiği her şey elinden alındığında kötüye dönüşebileceğine olan inancını pekiştirmişti.

Brice ve Asher, Rogers'ın öldürüldüğü sırada Gatlinburg'u ziyaret ediyor olması da dahil olmak üzere Rogers davasıyla ilgili gelişmeleri aktardılar. Palmer'ın da aynı zamanda Gatlinburg'da olması kesinlikle göze batan bir tesadüf gibi görünüyordu.

Palmer'ın son iki cinayet zamanı için mazeretler doğrulanamadı. İki seferde de izin kullanmış.

"Gatlinburg Polisi Rogers'ın derisinde parmak izi aramak için laboratuvarımızın Amido Black testi yapmasına izin verdi mi?" Ryland sordu.

Lance herkesin dikkatini çekmek için eliyle işaret etti. "Bunu alacağım. Bu da

Buradaki polis son derece işbirlikçi davrandı ve laboratuvar teknisyenlerimize tam erişim sağladı. Adli tabibin talebi üzerine cesedi UB'ye getirmek yerine çalışanlarımız testi morgda gerçekleştirdi. Ne yazık ki, hiçbir parmak izleri bulundu. Katilin eldiven giymiş olması mümkündür, ancak cesedin çürümüş hali ve test için mevcut deri miktarının azlığı göz önüne alındığında, parmak izleri çoktan kaybolmuş olabilir."

"değerdi," dedi Ryland. "Palmer'a benzeyen ve bölgede görülen potansiyel şüphelileri bulma şansınız var mı?"

"O bende," dedi Faith. "Palmer'ın resmiyle şehir merkezindeki kaldırımlara çıktım. Bütün antika dükkanlarına ve restoranlara gittim. Milyonlarca insanla konuştum ve pek çoğu onu şehir merkezinde gördüğünü hatırlıyor. Ama bunu yapanın Savcı Palmer mı yoksa kılık değiştirmiş biri mi olduğunu bilmenin bir yolu yok.

ona benziyor. Zamanlama Palmer'ın söyledikleriyle , yani söylediği saatte şehirde antikacılık yapıyor olabilir. Her iki şekilde de kanıtlamak zor. Palmer'ı sözde Gatlinburg'da olmadığı bir zamanda gördüğünü düşünen tanıklar bulmayı umuyordum ama bu bir fiyasko oldu."

Bree derin bir iç çekti. "Görünüşe bakılırsa çok çalışıyorsunuz ama ilerlemek için yeterli veriye ulaşmak için önümüzde uzun bir yol var."

Ryland, "Bu işe başlayalı sadece birkaç gün oldu," dedi. "Ne ile başladığımızı düşünürsek, bence doğru yoldayız. Bunu başaracağız. Merak etmeyin."

"Bundan hiç şüphem yok. Sadece inanılmaz derecede stresliydi ve sanırım bir mucize umuyordum, bizim için yanıp sönen bir neon işareti görevi görebilecek gerçek bir adli kanıt gibi."

"Sahada bir laboratuvar olsa bile, adli tıp biraz zaman alabilir. Ivy ve Callum'a üzerinde çalışmaları için çok büyük bir liste verdim, belki de çok büyük. İkinizden biri bu olayın faili meçhul yönünü araştırarak bir yere varabildi mi?"

Ivy, UB merkezinde kendisiyle birlikte olan Callum'u işaret ederek Toplantı için konferans salonuna. "Şimdiye kadar avcı kurbanlarından ikisinin ailesiyle konuştunuz, değil mi?"

"Doğru. Sanford'la işim bitti ve Cardenas'la konuştum.

Bu sabah erken saatlerde akrabalar. Yarın Morrison ve Wilcox'u . Morton ailesi tatil için ülke dışında. Muhtemelen bu gece geç saatlerde bir konferans görüşmesi yapmak için onlarla zaman dilimi farkları üzerinde çalışıyorum. Ya da yarın sabah erkenden, saat iki gibi. Beş kurbanın cesetlerinin atıldığı yerleri tekrar ziyaret edebildim, ancak orijinal raporlarda yer almayan hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Sanford ve Cardenas'a gelince, arkadaşları, aileleri, alışveriş yapmayı sevdikleri yerler, yemek yedikleri yerler birçok bilgiye sahibim. Ve son günlerine bir zaman çizelgesi oluşturun. Şimdiye kadar bulduğum kadarıyla aralarında bir örtüşme yok. Palmer'la da bir bağlarını bulamadım."

Ivy söze karıştı. "Eninde sonunda ona bu konuda yardım edeceğim. Şimdilik, avcı vakalarının sosyal medya sitelerine ve faili meçhul davalara kamuoyunun dikkatini çekmeye adanmış web sitelerine yüklenmesi gibi istediğin diğer pek çok şey üzerinde çalışıyorum. İlgili operatörlerden cep telefonu kayıtlarını almak için talepte bulundum. Callum çöplüklerin her birini ziyaret ettiğinde bana harika fotoğraflar ve Katilin ağaçlarda bıraktığı izlerin ölçümleri. Rogers'ın bulunduğu yerde fotoğraflar çektim ve ölçümler yaptım. Bunların hepsi

Tüm cinayet mahallerinde aynı aletlerin kullanılıp kullanılmadığını görmek için bir alet izi analiz uzmanına gönderildi."

"Bu harika," dedi Ryland. "Pek çok analiz için düğmeye bastınız. Sonuçları almaya başladığımızda bu gerçekten yardımcı olacaktır."

"Teşekkürler, ama daha bitirmedim. Bakalım, başka ne var..." Bilgisayar tabletindeki birkaç not ekranını kaydirdi. "Tamam, işte başlıyoruz. Tüm vakaları karşılaştırması için bir coğrafi profil uzmanı tuttum. Kendisi bizim için yeni ama Trent onu UB'ye gelmeden önce çalıştığı bir davadan tavsiye etti. Ben de Bree'nin ofisinde avcıyı araştırırken profil çıkaran özel ajanla temasa geçtim. Bu sefer farklı bir profil uzmanı istediğimizi biliyorum, ama aynı zamanda orijinal ajanı aşağılamak ve gelecekte UB'ye herhangi bir sorun çıkarmak istemedim. Bu yüzden çok nazik ve dikkatli bir şekilde bu konuda yeni bir bakış açısı aradığımızı ve göz önünde bulundurmamız gereken yeni bir dava olduğunu açıkladım, Rogers davası. Ve tabii ki yeni bir vaka daha var ama henüz bu konuda kesin bir bilgin yok. Oldukça iyi geçti. Bana başka bir bağlantı verdi ve o adamın çok daha fazla deneyimi var. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir profil bekliyorum. Aslında, istediğiniz gibi iki profil. Biri Rogers davası olmadan, diğeri de ile." Notlarını karıştırdı, sonra arkasına yaslandı. "İncelemem gereken daha çok şey var ama şimdilik bu kadar."

Bree güldü. "Ivy, sanırım benim bir haftada daha fazlasını birkaç günde yaptın. Sizden, hepinizden çok etkilendim. Sıkı çalışmanız için çok teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Ivy gülümseyerek. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkürler Ivy," diye ekledi Ryland. "Katılıyorum, herkes muazzam bir çalışma yaptı. Sanırım henüz kimsenin bahsetmediği bir konu var, o da DNA. Avcı davalarındaki kanıtların yeniden test edileceğini ve Gatlinburg PD'nin Rogers cinayetinde DNA testi için laboratuvarımıza izin verebileceğini umuyordum. Bu konuda herhangi bir gelişme var mı?"

Görüşmenin büyük bölümünde bilgisayarında bir şeyler yazan Trent kameraya salladı. "Bu konuda konuşabilirim."

Ryland derin bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, bence korkuluklar hakkındaki raporunuz bekleyebilir."

Müfettişlerden birkaçı güldü.

Trent yaralı bir bakış attı. "Seyahati hepimiz için daha güvenli hale getirecek inşaat ihalesi sürecimi ilgi çekici bulmamanıza şaşırdım. Ama bugün o rapordan vazgeçeceğim. DNA'yı soruyordunuz. Adamınız benim.

Herkesin işi başından aşkındı, ben de Rowan'la birlikte çalışıp kanıtları laboratuvara götürmek için gönüllü oldum ve Şef Russo'yla Rogers vakası hakkında görüştim. Rogers davası hala adli tabip tarafından inceleniyor ve örnekleri hazır değiller. Ama gönderecekler. Diğerlerine , az önce e-postama bir rapor geldi. Koltuklarınıza sıkıca tutunun, millet." Hızlı bir top atmaya hazırlanan bir birinci lig atıcısı gibi parmak eklemlerini çatırdattı.

"Dur , " dedi Ryland. "Bu, Bree'nin cipinin uçuruma yuvarlanmasıyla ilgili olanları araştırmadığınız anlamına mı geliyor?"

"Onu dayaktan kurtarmaktan nefret ediyorum," diye konuştu Brice. "Ama ben bu konuyu ele aldım ve benim yapmadığım, onun yapabileceği pek bir şey yok. Gatlinburg Polisi ile aktif olarak çalışıyorum ama henüz elimde bir şey yok."

"Hey, hey, hey," dedi Trent. "Ivy yardım için bana ulaştı. Bu yasal."

Ryland kaşlarını kaldırdı. "Ivy?"

Ellerini çaresiz bir hareketle uzattı. "Callum ve bana, yardıma ihtiyacımız olursa ekipten başka birine sormamızı söylemiştin. Trent'e sordum."

Ryland inledi.

Ivy sırttı.

"Siz tartışmaya başlamadan önce," diye söze girdi Faith, "Raporumun bir parçası olarak son cinayet kurbanını kontrol etmek için Monroe County adli aradığımı söylemeyi unuttum. Şerif Peterson'ın herkesin UB ile bilgi paylaşması için daimi bir emri var, bu yüzden bu gerçekten yardımcı oldu. Dün gece geç saatlerde ya da bu sabah erken saatlerde öldürülen kurban Stephanie Zimmer'dı."

"Tahmin etmeliydim," dedi Bree.

"Onu sen de tanıyor muydun?"

Ryland sordu.

"Onu *tanıyordum*. Palmer'ın kaybettiği nadir vakalardan biri daha. Rogers gibi o da açıkça suçluydu. Kocasını zehirlemişti. Bir arama emri davadaki önemli kanıtları ortadan kaldırdı. Bundan sonra mahkumiyet için yeterli kanıt yoktu, o da serbest kaldı."

"Bree," dedi Trent, "senden gerçekten hoşlanıyorum ama şu anda benim zamanımdasın."

Söylemem gereken önemli şeyler var."

Onun alayına güldü. "Özür dilerim. Devam edin."

"Bu düşünceni unutma." Bu kez konuşan Callum oldu. "Ryland, Palmer'ın kovuşturma kazanma ilgili yan araştırma şekilleniyor."

Orada kesinlikle bir şeyler dönüyor ve bu sadece Liam Kline'a olanlarla ilgili değil. Monroe County'deki özel dedektifin nihai raporunu bu hafta sonuna kadar almam gerekiyor."

"Teşekkürler, Callum."

"Yeter. Şaka yapmıyorum." Trent'in sesi kızgındı. "Sadece bazı bilgiler aldım ve inanın bana, bunu gerçekten duymak istiyorsunuz."

Ryland tekrar bilgisayara bakmadan önce Bree'ye bir göz attı. "Pekâlâ. Neyiniz var?"

Trent kameraya doğru eğildi. "Bu tam anlamıyla yeni geldi. Laboratuvarımız avcının iki eski vakasında DNA bulmayı başardı. Monroe İlçe Şerifliği sayesinde kanıtlar mükemmel bir şekilde korunmuş. DNA bozulmamış. Bayanlar ve baylar, elimizde Dumanlı Dağ Avcısı'nın DNA profili var."

Bree yumruğunu havaya kaldırdı. "Evet! Tek yapmamız gereken bunu CODIS'e koymak ve bir eşleşme olmasını ummak-"

"Bu günler sürer, belki de daha uzun. Senin ve Ryland'ın bize anlattıklarına dayanarak bir önseziyle hareket ettim. Özellikle belirli bir kişiyle karşılaştırma yapılmasını istedim. Haklıydım. Elimizde bir eşleşme var."

Bree şok içinde ekrana baktı. "Bize Dumanlı Dağ Avcısı'nın kimliğini bildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Zaferle gülümsedi. "Kesinlikle biliyorum. Bayanlar baylar, onun adı Silas Gerloff."

Bölüm Yirmi Bir

Yaklaşık bir hafta sonra, Bree nefesinin altında küfrediyor ve Monroe County Şerif Ofisi'ndeki sert plastik sandalyede hiç şanssız bir şekilde rahat etmeye çalışıyordu.

Ryland onun yanında kıkırdadı. "Beklemeyi pek , değil mi?"

Tekrar yer değiştirdi. "Bu sandalyeler berbat. Patronumun bizimle görüşmeye hazır olana kadar bizi halka açık bekleme alanında oturttuğuna inanamıyorum." "Belki de resmi olarak izinli olduğunuzu hatırlatmanın bir yoludur,

aslında bir sivil. Benimle birlikte soruşturmaya dahil olmanızdan memnun olmadığına eminim."

"Artık izinli değilim. Haftam birkaç gündür doldu."

"Geri dönmenden önce bir doktorla görüşmeniz gerektiğine dair bir şart hatırlıyor gibiyim."

"Pfft. Eminim bunu uygulatmayacaktır. Bu çok saçma. Ben gayet iyiyim. Ayrıca, avcı davasını onun için çözdük." Karşı duvarda duran ve alt kısmında bir afişin yer aldığı televizyonu işaret etti. "Bütün haberlerde bu var. Sen ve Grayson'ın olayları çevirme şekliniz, övgülerin çoğunu Monroe County Şerif Ofisi'ne veriyor. Peterson buna ve Gerloff'un suçlanmasına sevinmeli. Ayrıca, bu sadece

Kline'ı yakalamalarına zaman var. Laboratuvarınızın en son iki cinayet DNA bulması ve bunu Tennessee şiddet suçluları veri tabanındaki kayıtlarla karşılaştırması sayesinde bir eşleşme elde ettik. Kline, Tennessee'deki taklitçi."

Ona doğru baktı. "İşin kötü tarafı Palmer'ın aklanmış ve serbest bırakılmış olması. İlçe hapishanesinin misafirperverliğini biraz daha uzun süre yaşamasını tercih ederdim. Yanındaki dosya Kline'ın kanıtlamaya çalıştığı her şeyi kanıtlıyor, Palmer'ın birinin masum olup olmadığından çok kazanma yüzdesini önemseydiğini."

Kucağındaki dosyaya dokundu. "Palmer için endişelenme. Peterson bunu gördüğünde baş savcı olarak günleri sayılı olacak. Muhtemelen barodan atılacak ve hakkında suç duyurusunda bulunulacak."

Televizyondaki haber bültenini işaret etti. "Keşke bunu medyaya anlatabilseydik. Palmer'a yapılan tüm yaltaklanmaları haberlerden çıkarmak ve insanlara onun gerçekte nasıl biri olduğunu, onu hak etmediğini söylemek güzel olurdu.

sempati. Gerloff'un ve Kline'in olmuş olabilir ama çok daha kötüsünü pek çok insana yaptı."

Elini onun sandalyesinin üzerinde duran elinin üzerine koydu. "Seni gerçekten rahatsız eden ne? Her şey gidiyor. Peterson hâlâ patron olduğunu bilmeni sağlamak için biraz ya da çok bağırabilir. Ama seni kovmayacak. Avcı davasını ve taklitçi davasını kapatmak için yaptığın onca şeyden sonra buna cesaret edemezdi. Peki asıl sorun ne?"

Adamın kendi elinin üzerindeki eline baktı ve beklenmedik gözyaşlarını geri kırmak zorunda kaldı. Sorun şu ki, onu asla bırakmak istemiyordu. Sonunda gerçekten istediği şeyi bulmuştu -onu- ve şimdi yollarını ayırmak üzereydiler. Adam Gatlinburg'a, kadın da on dakika uzaklıktaki evine. Artık onun evinde kalması için hiçbir bahane kalmamıştı.

Aralarında her ne varsa bunu keşfetmeye çalışmanın da bir anlamı yoktu. İkisi de kendi kariyerlerinden vazgeçmek istemezken uzun mesafeli bir ilişki bir seçenek değildi. Ve her gün iki saat işe gidip iki saat eve dönmek? Bu çok çabuk eskiyecek, ikisini de yıpratacaktı.

"Bree? var?"

Ona söylemeye cesaret edebilir miydi? Adamın yakışıklı yüzüne baktı, o muhteşem yeşil gözler sanki şu anda dünyada önemli olan tek şey onu neyin rahatsız ettiğini bulmakmış gibi ona dikilmişti. Adam onu önemsiyordu. Buna şüphe yoktu. Ama umduğu kadar önemsiyor muydu?

Şansını denemek zorundaydı. Bunu yapmazsa, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaktı. mesafeyi, kelimenin tam anlamıyla iki saatlik yolu aşmanın bir yolu olmalıydı. Çözümün ne olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Ama en azından ona ne kadar değer verdiğini, onunla kötü adamlar ve uçurumlardan uçmayı içermeyen bir ilişkiyi keşfetmeyi ne kadar umutsuzca istediğini söylerse, nasıl hissettiğini bilirdi. Ve sonra ona izin verebilirdi. onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmek. Reddedilmek bile, her ne kadar onu yıkacak olsa da, bilmemekten daha iyiydi.

Sakinleştirici bir nefes aldı, sonra yavaşça elini avuç içine doğru çevirdi ve parmaklarını onunkilere geçirdi.

Kaşları kalktı ve bakışları birleşmiş ellerine kaydı. Âdem elması boğazında sallanıyordu. "Bree? Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Evet. Var. I-"

"Dedektif Clark, Bay Beck, şerif şimdi sizinle görüşecek," diye seslendi bir ses.

Bree, Peterson'ın idari asistanının bekleme odasının kapısında durup kendisini takip etmelerini işaret ettiğini görünce inledi.

Ryland onun elini sıktı, sonra ayağa kalktı ve onu da yanına çekti. "Gitmek istemiyorum," diye yakındı.

Güldü. "Onunla konuşmayı sonsuza kadar erteleyemezsin. İşine geri dönmenin tek yolu bu. Ayrıca..." Dosyayı havaya kaldırdı. "Adalet bekliyor."

* * *

ŞEF PETERSON, Ryland ve Bree ofisine girerken masasından başını kaldırıp baktı. Bree onu daha iyi tanımasaydı, yüzündeki gürleyen kaşlar onu korkutup bekleme odasına geri gönderirdi. Ama size saygı duyduğu ve güvendiği sürece çok havlar, çok az ısırırdı. Ve onun kendisine güvenmemesine neden olacak hiçbir şey yapmamıştı. Davada çalışmaması konusundaki emirlerine uymaması dışında. Ve terapistte gitmemişti. Dudağını ısırды. Belki de endişelenmesi gerekiyordu.

"Kapıyı kapat," diye emretti, sesi sertti.

Ryland dosyayı kapattı ve masasının önünde Bree'nin karşısına oturmadan önce onunla tokalaştı.

"Sizi tekrar görmek güzel Şerif," dedi Ryland. "Çok daha iyi şartlar altında UB'nin altı ya da yedi hafta önce avcının faili meçhul davasını üstlenmeyi tartıştığı zamankinden daha iyi durumda."

Ryland konuşmaya başlayana kadar patronu ona ters ters baktığı için, dikkatini çektiği için Ryland'a minnettar bir bakış attı.

Peterson Ryland'a, "Evet," dedi. "İşler beklediğimden çok daha iyi sonuçlandı. Avcı cinayetleri için Gerloff'a karşı güçlü bir dava oluşturunuz. Şirketinizin elde ettiği DNA kanıtı anlaşmayı mühürledi. Bu işi çözüme , kurbanlar ve aileleri için adaleti sağlamak büyük bir rahatlama."

"Bitmemiş İşler henüz bitmedi. Adam Trent'in dedektif ekibinizle birlikte çalışmasının yanı sıra, ihtiyacınız olursa buraya daha fazla araştırmacı getirmekten mutluluk duyarım. Gatlinburg'da onlardan ikisi -Ivy Shaw ve Callum Wright- Trent'in burada üzerinde çalıştığı şeyi destekliyor, yarım kalan işleri , daha fazla kanıt arıyor. Bu noktada sizin liderliğinizi takip edeceğiz ve arka plandaki bir role geçeceğiz. İhtiyacınız olan her şeyi elde edene kadar bırakmayacağız.

Gerloff'un ve yeri tespit edildiğinde Kline'in da yargılanması."

"Çok minnettarım. Dedektif Mills'in Trent denen adamın yardımları için minnettar olduğunu biliyorum. Rogers ve Zimmer cinayetlerine gelince, bu konudaki çalışmalarınız onların da faili meçhul dosyalar haline gelmesini önlememize yardımcı oldu. Laboratuvarınızın Kline'in her iki suç mahallinde de bulunduğunu kanıtlayan DNA testleri olmadan Onu bu işlere sokabileceğimizi biliyordum. Ne yaptığını gerçekten biliyordu, eldiven giyiyor ve cesetleri tertemiz tutuyordu.

Adli kanıt. Bulduğunuz DNA'nın, her iki bölgede de olay yeri incelemesi yaptıktan sonra elde ettiğiniz bazı yaprak ve döküntülerde olduğunu duydum. Ve topladığınız DNA büyük olasılıkla Kline'in cesetleri atarken alnından damlayan terden kaynaklanıyor. Bunu tespit edebilmiş olmanız şaşırtıcı." Kaşlarını çattı. "Elbette şimdi mesele onu bulmak. Kline'in tek fotoğrafının olduğu bir adamı bulmak biraz zor.

Elimizdeki bir yıldan eski. Ve hala Palmer kılığına girip bilmiyoruz."

Bree sandalyesinde öne doğru oturdu. "En azından halk, Palmer olduğuna inandıkları birini gördüklerinde dikkatli olmaları ve elbette maskenin belirtilerini aramaları konusunda uyarıldı. Yakından bakınca farkı anlamak kolay olacaktır. Kimsenin ona bu kadar yaklaşmasını istemiyoruz."

Yavaşça yüzünü ona döndü, ifadesi sertleşmişti. "Sana soruşturmalara katılmamanı ve biraz dinlenmeni emretmemin hangi kısmını anlamadın?"

Gözlerini kırptırdı. "Ben, ah, biraz dinlendim. Sayılır. Ve-"

"Duyduğuma göre, Bay Beck seni o uçurumdan kurtardığı andan beri avcıyla ilgili her şeye burnunu sokuyormuşsun. Neden buradasın ki? Şu anda evde olmalıydın."

"Benim haftam çoktan doldu. Hatta bunu birkaç gün geçtim. Şimdi geri döndüm ve Mills ile ekibin geri kalanının soruşturmadaki yarım kalmış işleri tamamlamasına yardım etmeye hazırım."

"Oh, peki, bu durumda. Bana doktor raporunu verin, ben de yolunuza gitmenize izin vereyim." Elini uzattı ve kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

"Beni psikiyatriste götürme konusunda ciddi değildiniz, değil mi?"

Kollarını masasının üzerinde kavuşturdu. "Protokole uyup göreve dönme izni alamayacak kadar bencil olduğun için bir davayı kaybetmemizi ve kötü bir adamı serbest bırakmamızı gerçekten istemiyorsun, değil mi? Seni, aklanmadığın takdirde savunma avukatlarının ne yapacağı konusunda uyarmıştım."

Kollarını kavuşturdu. "Adil oynamıyorsun."

Gözlerini devirdi. "Bree, senin, Bay Beck'in ve UB'nin yaptığı her şeyi takdir ediyorum. Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla. Ama bu kuralları sadece kendimi dinlemek için koymuyorum. Bu çok önemli. TSSB şakaya gelir bir şey değil. Doktoru arayın. Bir randevu alın. O zamana kadar hala izindesin."

Nefesinin altından homurdandı.

"Neydi o? Seni itaatsizlikten kovmadığım bana teşekkür mü ediyordun? Söylediğin şey bu muydu?"

Zorla gülümsedi. "Elbette. Evet, size teşekkür ediyordum.

Efendim." "Bir şey değil. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa-"

"Aslında," dedi, "bir şey daha var. Palmer hakkında. Serbest bırakıldığını duydum. Ofise geri döndü mü? Bugün burada mı?"

"Serbest bırakıldı ama senin aksine protokole uyacak kadar aklı var. Şu anda idari izinde ve yaşananların yarattığı stres nedeniyle terapistte gitmeye başladı bile."

"Beni kötü göstermeyi Palmer'a bırakın."

"İçin Palmer'ı suçlama. Hem neden onu soruyorsun ki?"

Adamın azarlaması hâlâ canını yakıyordu ama bunu hak ettiğini düşünüyordu. "Onunla görüşmek istiyoruz."

Doğruldu. "Onunla görüşmek mi? Ne hakkında? Adam cinayetle . Onunla ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Ryland'a işaret etti. "Buna cevap vermek ister misin?"

Dosyayı masanın üstüne fırlattı. "Palmer'ın bir katil olabileceğine inandığımızda, UB onun hayatının her yönünü araştırdı. İncelenen konulardan biri de savcı olarak inanılmaz bir kazanma yüzdesine sahip olmasıydı. Ben şahsen bu kadar yüksek bir yüzdeye sahip başka bir savcı duymadım. Ve bunun bir nedeni var. Bu yasal değil." Dosyayı işaret etti. "Orada bulacağınız şey, birçok davada savcılığın kötüye kullandığına dair kanıtlar. Bree ve ben Palmer'a tüm bunlar hakkında bazı sorular sormak istiyorduk. Ama onu idari iznine devam etmeye zorladığınız için, bilgileri uygun gördüğünüz şekilde kullanmanız için size vermekten mutluluk duyuyorum. Ben de Bree'yi eve bırakmaktan memnuniyet duyarım."

Ona kaşlarını çatı ama tam şikayet edecekken Peterson dosyayı çevirip açtı.

"Ağır savcılık suistimali, ha? Savunmadan, suçu hafifletebilecek bilgileri sakladığınızı kastettiğinizi varsayabilir miyim?"

Kline davasında olduğu gibi mi? Sanıkları temize çıkarabilecek kanıtlara sahip olmasına rağmen sanıkların hapse girmesine bilerek izin mi verdi?"

"Evet efendim. Aynen öyle. Kline'ın hukuk davasında iddia edildiği gibi, bir kaza olamayacak kadar büyük örüntü var."

Arkasına yaslandı. "O kamu davasından sonra belediye başkanıyla daha sert tartışmalıydım. Ona Palmer'ı kovması gerektiğini söyledim. Ama belediye başkanı gerçekten bir kaza olması ihtimaline karşı ona bir şans daha vermek istedi."

Bree tekrar öne doğru eğildi. "Bunu gerçekten yaptın mı? Onu kovmak için tartıştınız mı?"

"Bu kazanma yüzdesinden şüphelenen sadece siz ve Bay Beck değilsiniz. Yıllardır sorguladığım bazı davaların bu dosyada olduğunu tahmin ediyorum. Ama belediye başkanının bunu incelememize izin vermesini sağlamak bambaşka bir mesele." Klasöre dokundu. "Teşekkür ederim, Bay Beck. Belediye başkanının artık bunu görmezden gelebileceğini sanmıyorum. Palmer'ın eylemleri yüzünden Kline'ın cinnet geçirmesinden sonra olmaz. Ve elinizdeki kanıtlarla olmaz. Palmer'ın buradaki günleri sayılı."

Peterson ayağa kalktı. "Hepsi bu kadarsa, gitmem gereken başka bir toplantı var. Ve siz, *Dedektif* Clark, eve gitmelisiniz. Yarın saat dokuzda doktorla görüşmeniz için bir randevu ayarlayacağım. Eğer doktor size izin verirse, görevinize geri dönmüş sayılırsınız."

"Oh, teşekkür ederim, efendim. Gerçekten minnettarım."

"et. Fikrimi değiştirmeden önce." Emrini bir gülümsemeyle yumuşattı. Bree de ona gülümsedi ve Ryland'la birlikte ofisten çıktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Ryland Rover'ını evine doğru çekerken Bree, "İşte yine buradayız," dedi. "Eve gelmeyeli çok uzun zaman oldu sanki." Ön camdan, ön bahçesinde yabancı otları temizleyen komşusu Bayan Riley'ye el salladı.

"Benim de hayatımdaki en uzun ve en zorlu dönemlerden biri oldu. Ama hepsi kötü değildi. Bazıları oldukça iyiydi."

Gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

Gülümsedi, karnını zıplatan o yavaş seksi gülümseme. "Oh, evet. Gerçekten iyi."

Boğazını temizledi. "Benimle içeri gelmek ister misin? Belki gerçekten iyi olan kısım hakkında konuşabiliriz?"

Eğildi ve onun dudaklarına acı veren tatlı bir öpücük kondurdu. Ama çok erken bitmişti. "Bree, içeri gelip konuşmayı çok isterim. Gerçekten isterdim. Ama önce yapmam gereken bir iş var. Önemli ve ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bir saat, belki daha uzun, belki de değil. En kısa zamanda geri geleceğim. Tamam mı?"

Bir ayak işi. İç çekti. "Tamam. Eğer biraz uzun sürerse, zaman konusunda endişelenme. Ben beklerim. Yani, burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum." Kulağa ne kadar çaresiz ve muhtaçmış gibi geldiğini fark edince içten içe ürperdi.

Rover'ın kapısını açtı ama daha inmeden adam sordu, "Bree? Burayı gerçekten seviyorsun, değil mi? Madisonville'i? Şerifin ofisindeki işini?"

"Şey, evet. Anlıyorum." Umutla onun bakışlarını aradı. "Neden soruyorsun?" "Nedeni yok. Sadece düşünüyorum. Komşunuz gerçekten iyi birine benziyor. Bayan Riley, Değil mi? Evinize geri dönmenize yardım kişi, şey-" "Çantam ve anahtarlarım dağın dibini mi boyladı?" O gülümsedi. "Evet. O iyi bir hanımefendi.

Ryland-" "Gitmem gerek."

Gülümsemesi soldu. "Doğru ya. Senin işin."

"Sonra görüşürüz," dedi kamyondan inerken. "Ve, Bree? Dikkatli ol. Kapını kimseye açma, özellikle de tanıımıyorsan ya da Palmer'a benziyorlarsa. Sana söylüyorum, Kline'in maskesi inanılmaz derecede gerçekçi."

Ceketinin cebini yokladı. "Ben taşıyorum. Merak etme. Kapıyı senden başka kimseye açmayacağım."

Yine çaresiz bir ses. Ama onun sıcak gülümsemesi tüm vücudunu karıncalandırmıştı. Gururu imdadına yetişti ve ayak işlerini yapmaması için ona yalvarmasını engelledi. Olabildiğince soğukkanlı bir şekilde el sallayarak vedalaştı ve evine doğru yola koyuldu.

Kapıyı kapattı ve sürgüyü çevirdi.

Pompalı bir tüfeğin çıkardığı eşsiz ses onu dondurdu. "Merhaba Bree," diye gür bir ses arkasından seslendi.

Çok yavaşça arkasını döndü. Savcı Palmer'ın antrede dikilmiş, göğsüne bir av tüfeği doğrulttuğunu görünce şok içinde gözlerini kırıştırdı. Ryland'ın bir zamanlar bahsettiği İncil yığınının üzerine, bir metre ötede duran adamın gerçek Palmer olduğuna yemin edebilirdi. Ama ses farklıydı, ona bunun sahte Palmer olduğunu söylüyordu.

"İnanılmaz, değil mi?" Yüzünü sağa sola çevirdi. "Doğru hale getirmek için estetik ameliyatlar servete mal oldu."

"Estetik ameliyat mı?"

"İlk başta bir maske denedim ama hiçbir zaman istediğim kadar gerçekçi olmadı. Ve yüzüm hapishanede tahrip olduğu için," diye tükürdü, "yeni bir taneye ihtiyacım vardı. Devlet yüzümü düzeltmek, yeniden insan gibi görünmemi sağlamak için ödeme yapmadı. Ama sonunda ödediler, ben onlara her şey için dava açtıktan sonra. Oh, nerede benim terbiyem? Kendimi resmen tanıtmama izin verin. Liam Kline, hizmetinizdeyim."

Tabancasını almak için yana doğru atladı.

Adam kadının üstüne düştü ve bileğini acımasızca bükte. Kadın haykırdı ve silahı düşürdü. Silah yerde sekti.

Eğildi, vücudu onunkine bastırdı, yüzü öfkeyle çarpıldı.

Gözler. Gözler kapalıydı. Kahverengiydiler, Palmer'ınki gibi. Ama orada hiçbir şey yoktu, boş bir hiçlik çukuru, sanki ruhunu şeytana satmış gibiydi.

"Sen ve şu Ryland denen adam her şeyi mahvettiniz. Kasabada UB'nin Avcı davasını yeniden açtığına dair söylentileri duyduğumda ilk başta . Palmer'a ödeme yaptırmak için denediğim başka hiçbir şey işe yaramamıştı. Onu Dumanlı Dağ Katili olarak suçlayabileceğimi düşündüm. Ben de Rogers'ı öldürdüm ve sonraki adımlarımı planladım. Tek yapmam gereken Palmer'ın Gatlinburg'a gittiği gün UB'den biri gördü, o olduğumu sandı, sonra da cüzdanını koyduğum yerde cesedini buldu. O zaman ben de

Palmer'ın kötü adam olduğuna inanmalarını sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım, daha fazla sözde kanıt yığmaya devam ettim."

"Kamyonetimi uçurumdan itmek gibi mi? Ve bunu Palmer yapmış gibi göstermeye çalışmak gibi mi?" Ellerinden birini tabancasının düştüğünü sandığı yere doğru uzattı. Ama adam ona bastırıldığı için başını çevirip bakamadı.

"Aynen öyle. Bir anlık bir şeydi. Ama sen Monroe County Şerifi'nin cipiyle UB'ye doğru gelirken ormandan izliyordum. Avcı davasındaki kanıtları getirdiğini anlamak için içeriden bilgi sahibi olmak gerekmiyordu. Olayı kızıştırmak için daha iyi bir yol var mı? seni öldürüp suçu Palmer'a daha iyi ne olabilir? Ölmemiş önemli değil. Palmer suçlandığı sürece."

Gözlerini kısmıştı. "Ama o cesedi bulduktan sonra, Palmer'ın katil olduğuna dair bıraktığım ipuçlarını kabul etmek yerine, sen ve Ryland kendi iyiliğiniz için fazla meraklı oldunuz. Gerloff'la konuştunuz ve benimle bağlantısını anladınız. Ondan sonra her şey dağıldı. İntikam, uğruna yaşayabileceğim tek şeydi ve sen onu benden aldın. Şimdi bunu ödeyeceksin. *İkiniz de.*"

Tüfeğin dipçığı başının yan tarafına çarptığında kafatasında beyaz bir acı patladı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ryland'ın elinde Madisonville'de girişimcilik ruhunun canlı ve iyi durumda olduğuna dair kanıt vardı, en azından Melanie Holland söz konusu olduğunda. Bree'nin tablosunu ona satmak için çok yüksek bir meblağ talep etmişti. Ama Bree için ne kadar önemli olduğunu bildiği için UB'nin değil, kendi parasını kullanarak memnuniyetle ödemişti. Tabloyu güvenli bir şekilde Rover'ının arkasına yerleştirdikten sonra kızın evine doğru yola koyuldu.

Telefonu gelen bir mesajla çaldığında bir blok ötedeydi. Şu anda soruşturmalarla ilgili o kadar çok şey oluyordu ki, bunu görmezden gelmek istemedi. Mesajı okumak için kaldırıma yanaştı. Mesaj Bree'den geliyordu.

Ryland, soruşturmaya ekleyeceğim birkaç detay daha var. Evime gelebilir misin?

Uzun bir süre mesaja baktıktan sonra cevabını yazdı.

Tahmini varış süresi on dakika. Yakında görüşürüz.

Ekrandaki üç nokta cevabını yazmakta olduğunu gösteriyordu.

Tamam. 10 dakika sonra görüşürüz.

Hızlıca favori kişilerine gitti ve bir düğmeye bastı.

İlk çaldığında telefonda bir ses geldi. "Hey, Ry, ne oluyor-"

"Trent. Lütfen bana hala şerifin ofisinde olduğunu söyle."

"Hâlâ şerifin ofisindeyim. Neden? Ne-"

"Az önce Bree'den garip bir mesaj aldım. Soruşturmayı konuşmak için bana gelmemi istedi."

"Soruşturma onun açısından sona erdi, değil mi?"

"Aynen öyle. Ama işin garip tarafı, geri döneceğimi zaten biliyordu.

Ve bu davayı tartışmak için değildi."

"Ah. Anlıyorum. Yani... emin değilim. Sorun nedir?" "Kline henüz yakalanmadı mı?"

"Hayır. Ve inanın bana, bilirdim. Şu anda Dedektif Mills ile oturuyorum. Bunu ilk duyanlardan biri o olacaktır."

"O mesajı Bree'nin gönderdiğini sanmıyorum. Bence Kline şu anda onun evinde, onunla birlikte." Gösterge panelindeki baktı. "Birkaç dakika içinde onun evinde olmazsam, Kline onu öldürecek. Bir yolunu bulmalıyız. kurtar onu, şimdi."

Ryland hızlı hızlı konuşuyor, bir yandan Trent'e fikirlerini aktarırken bir yandan da saatten ayırmıyordu. On dakikalık tahmini varış süresini geçme riskini almak istemiyordu. Daha da uzun bir süre için blöf yapabilirdi ama onun Kline'la olması gerekenden daha uzun süre yalnız kalmasını da istemiyordu.

Bree'nin ya da Kline'ın ona attığı mesajdan bu yana altı değerli dakika uçup gitmişti. Trent'le telefonu kapattıktan sonra kişi listesindeki başka bir numarayı çevirdi.

Ve çağrısını kabul etmeleri için dua etti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bree bağlı ellerini bağlı sandalyenin arkasına doğru büktü, umutsuzca vücudunun ya da sandalyenin serbest kalmasına izin vermeden kurtulmaya çalıştı.

Kline'ı uyaracak kadar hareket et.

Kafese kapatılmış bir kaplan gibi aile odasının bir ucundan diğer ucuna kadar onun önünde volta atıyordu. Oturması için odanın ortasına sürüklediği yemek odası sandalyesi ön kapıya bakıyordu ve kadının bundan hiç şüphesi yoktu

Neden? Ryland buraya geldiğinde ilk göreceği şey, ağzında bir tıkaçla bağlı olan kız olacaktı. Bundan sonrası iki şekilde olacaktı. Ryland onu kurtarmak için koştuğunda, Kline ya Ryland'a bir kurşun sıkacak ya da Ryland ona bir kurşun sıkacaktı. Her iki durumda da, Kline işlerini bitirmeden önce biri diğerinin öldüğünü görmenin dehşetini yaşayacaktı.

Keşke değiştirebilseydim dediği şeyleri düşündükçe pişmanlık duygusu ağır basıyordu. Ryland'ın evinde onu öptüğü ve sonra tek başına yatak odasına gittiği o gece gibi. İçindeki derin hisler onu dehşete düşürmüştü.

Yeni tanıştığı bir adama karşı duygular besliyor ve önlerine çıkan tüm engellere rağmen kalbini ona kaptırma dehşete düşüyordu. Şimdi, ona gerçekten nasıl hissettiğini, yani ona olabildiğince aşık olduğunu söyleme şansına asla sahip olamayabilirdi. İki hafta ya da iki yıl, fark etmezdi. Ryland onun için her şey demekti. Ve o bunu asla bilmeyecekti. Neden, ah neden Ryland'a

O mu?

Tabii ki nedenini biliyordu. İkisi de kariyerleriyle meşguldü, ikisi de işlerini bırakıp iki saat uzaklıktaki diğerinin şehrine taşınmayı düşünmüyordu bile. Ve onu o kadar kısa bir süredir tanıyordu ki, hislerine güvenmek zordu. Hisleri gerçek miydi? Kamyonu uçuruma yuvarlandıktan sonra yaşadıkları travma yüzünden mi ortaya çıkmışlardı?

Yoksa kariyerinden ve memleketinden vazgeçmeye degecek sonsuzluğun temeli miydi?

Onu seviyordu. Ama o da onu seviyor muydu? Sevmediği korkusu, ikisinin de duyguları hakkında konuşmadıkları düşünüldüğünde çok gerçek bir korku, onu geri tutan şeydi. Muhtemelen şimdi bile, ona söyleme şansı olsa bile, onu geride tutacak olan şey buydu.

Önemli değildi. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan Ryland'ı kurtarmanın bir yolunu bulmaktı. Ryland'ı kurtarmanın

Bu işten canlı çıkamazdı. Ama uyarmak için bir şeyler yapabilirse, belki hayatta kalabilirdi.

Bileklerinin etrafındaki ipi bükmeye çalıştı. Ne kadar zaman geçmişti? Zamanı tükeniyordu. Ryland yakında burada olacaktı.

Kline kendi kendine mırıldanarak bir ileri bir geri volta attı. Birden uzak duvardaki dekoratif aynanın önünde durdu, sanki cesaretini toplamaya çalışıyordu ve başından beri amacı buydu. Yansımasına bakacak cesareti toplamak.

Uzun bir süre aynaya baktı, başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirdi. Sonra öfkeyle kükredi ve yüzünü aynaya çarptı. Bree ağzındaki tıkaçın arkasından irkilerek bir çığlık attı ve üzerine cam parçaları yağarken başını diğer tarafa doğru salladı.

"Bana sırtını dönme," diye emretti, aniden tam önünde, yüzündeki, boynundaki kesiklerden kan fışkırıyordu. "Bana bak." Parmakları pençe gibi kıvrılmıştı. "Yansımanı her yakaladığında düşmanın yüzünü görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sen biliyor musun?" Tırnaklarını yanaklarında gezdirdi, izlerinde kanlı yaralar bıraktı. "Sen biliyor musun?"

Sandalyenin izin verdiği kadar geriye yaslandı ve başını hayır anlamında salladı. Bilekleri zonkluyordu, parmaklarından sıcak ve ıslak bir şey akıyordu. Muhtemelen kandı. Ama duramıyordu. Kurtulmak zorundaydı.

Yavaşça doğruldu, gözleri kısılmıştı, kan damlıyordu. "Bunu asla bilemezsin, Bree. Ama senin savcılığından önce yakışıklı bir adamdım. Beni hapse attılar. Bir ailem, bir eşim, oğullarım ve bir kariyerim vardı. Palmer bunların hepsini elimden aldı. Sonra her gece ranzamda yatarken, hayatımın dönüştüğü cehennemden birkaç saatliğine de olsa kaçabilmek için uyumaya çalışırken, işkence ettiği ve öldürdüğü insanlar hakkında mide bulandırıcı detaylar fısıldayan, nefret ettiğim bir adamdan, bir canavardan hoşlanıyormuşum gibi davranmaya zorlandım. Ama kaçış yoktu. Onun hikayeleri beni rüyalarımda, kabuslarımda takip etti. Bana tüm bunları anlatmamış olsa bile, hapishanedeki herkes onun ne kadar hasta ve sapkın olduğunu biliyordu. Ona karşı gelen herkes yaralanırdı. Gardiyanlar bile ondan korkuyordu.

onu." Kadının omuzlarını tuttu. "Beni dinliyor musun? Ne yaptığının farkında mısın?" Ona bir tokat atarak yanağını sandalyenin arkasına çarptı.

Ağzındaki tıkaçı karşı haykırdı, yanağı acıyla zonkluyordu.

Sonra, sanki bir düğmeye basılmış gibi, çılgın canavar başını eğdi ve bir kuşun bir solucana ya da bir kedinin bir kuşa baktığı gibi onu inceledi. Ama saldırmak yerine yavaşça doğruldu. Gömleğinin kenarını kullanarak

yüzündeki kanı sildi, sonra boğazını temizledi ve cebinden bir tabanca .

Bree gerildi, tabancayı, tetiği okşayan parmağını izledi. "Daha önce hiç masum bir insanı öldürmedim," dedi. "Senin öldürdüğünden değil. Polis masumdur, ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?" Ses tonu sohbet havasındaydı, sanki iki arkadaş gelecek hafta sonu için planlarını tartışıyorlardı. "Gerloff'un bana verdiği bilgiyi sadece kötü insanları, tehlikeli insanları, onun gibi hapse atılması gereken ve Palmer'ın beceriksizliği olmasa hapse atılacak olan canavarları öldürmek için kullandım."

Palmer ismini sanki bir lakapmış gibi tükürdü. Burun alevlendi ve sağ elinde tuttuğu tabancasıyla yeniden adım atmaya başladı.

Tekrar büktü, çok hafifçe. Bileğindeki halkalardan biri düştü! Ama bir elini serbest bırakmasına yetecek kadar değil. İpi çekiştirerek bir sonraki ilmeğe ulaşmaya çalıştı.

Ondan birkaç adım ötede volta atmayı bıraktı ve ekrana için telefonunu çıkardı.

Bir daha düştü. Bree donakaldı, belini sandalyeye bağlayan ipten biraz gevşeklik olduğunu anlamamasını umuyordu.

Kaşlarını çattı ve telefonu bir kenara bıraktı. "Şimdiye kadar burada olmalıydı.

Şimdi." Silahını kaldırıp kızın kafasına doğrulttu. "Görünüşe göre istediğim o büyük finali yapamayacağım."

"Kline! Kımıldama!"

Etrafında dönerek sesin geldiği koridora doğru ateş etti.

Bree ağzındaki tıkaçın arkasından çığlık attı ve ayaklarını yere vurarak momentumu kendini ve sandalyeyi Kline'in bacaklarına doğru itmek için kullandı.

İkisi de yere düştü, sandalye omzuna çarptı.

Kline öfkeyle kükredi ve sandalyeyi üzerinden iterek onu ve Bree'yi sehpaye fırlattı. Bree yan yere düştü, ağzını metalik bir kan tadı doldurdu. Sandalyeyi salladı, gevşemiş ipleri umutsuzca çekip kurtarmaya çalışırken acıyı görmezden geldi.

Kline yavaşça ayağa kalktı.

Bree onun yanından geçip koridora baktı. Ona yardım etmeye çalışan Ryland mıydı? Vurulmuş muydu? *Lütfen, Tanrım, iyi olmasına izin ver. Yaşamasına izin ver.*

Kline tabancasını kaldırdı, bir kez daha ona doğrulturken yüzü alacalı ve kırmızıydı.

Ön kapı büyük bir gürültüyle duvara çarparak açıldı.

Kline Bree'nin üzerine atladı ve sandalyesini bir kalkan gibi çevirerek arkasına çömeldi, silahını Bree'nin yanağına dayadı. "Tam zamanında Beck. Tatlı kıvrımlı Bree'yi nasıl öldürdüğümü göreceksin."

Beck mi? Bree kapıya doğru döndü. Ryland açıklıkta durmuş, silahını Kline'a doğrultmuştu.

"Onu vurursan karınla konuşamazsın." Ryland telefonunu kaldırdı, ekran onlara dönüktü. "O burada, Kline. Şu anda telefonda. Onu görebilir, onunla konuşabilirsin. Seninle konuşmak istiyor."

"Becky?" Kline'ın sesi merak ve umut doluydu. "Bu gerçekten sen misin?" Kaşlarını çatı. "Onu duyamıyorum. Sesi aç."

"Bree'den uzaklaş. Fuayeye gel ki Becky'yle konuşabilesin."

Kline silahı Bree'nin yanağına daha sert dayadı. "Sesini . Daha yakına getir ki onu görebileyim."

"Gidebildiği kadar yüksek. Ve sen silahını Bree'den çekene kadar hiçbir yere gitmiyorum." Ryland telefona baktı. "Nedir o? Bayan Kline? Bree'nin gitmesine izin vermezse telefonu kapatacak mısınız?"

"Hayır!" Kline ayağa fırladı ama silahını Bree'nin şakağına dayadı. "Silahını bırak. Yap şunu!"

Ryland silahını bıraktı. "Telefonu kapatacak, Kline. Seninle konuşması için ona yalvarmak zorunda kaldım ama bunu görmek, neye dönüştüğünü görmek istemiyor. Senin içinde hala iyi bir şeyler olduğuna onu ikna ettim. Ama sen bana kanıtlıyorsun. yanlış."

"Telefonu bana ver!" Kline sandalyenin üzerinden atladı.

Koridordan bir ses geldi. Trent açıklığa doğru hamle yaptı, tabancasını kaldırırken bileğinden kan damlıyordu.

Kline ona doğru döndü ve ateş etti.

Trent yere düştü.

Bree çığlık attı ama tıkacının arkasından sadece boğuk bir ses çıktı. Ryland telefonu Kline'a fırlattı.

"Becky!" Kline telefonu yakalamak için sıçradı.

Ryland, düşürdüğünde duvara çarpmış olan tabancasını almak için çabaladı.

Kline telefonu yakaladı, kaldırırken dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. Ekranı baktı, sonra öfkeyle bağırdı. Kline tabancasını ona doğru çevirirken Ryland yerdeki silahına doğru hamle yaptı.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Silah Ryland'ın elinden düşerken Bree dehşet içinde bakakaldı. Bakışları onunkilerle buluştuğunda göğsü kabardı. Sonra Kline homurdanarak yere yığıldı, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Ryland kendini ayağa kaldırdı, sonra Kline'ın yanına giderek silahını elinden aldı. Parmaklarını boynuna bastırarak nabzını kontrol etti. Bree'ye baktı ve başını salladı. Sonra ona doğru koştu ve hızla bağlarını çözdü.

Onu yerde kucağına çekti ve başındaki tıkaçı çıkardı. "Bree, ne kadar kötü yaralandın?" Ağzındaki kanı nazıkçe silerken elleri titriyordu. "Bree?" adını söylerken boğuldu.

"Ben... Ben iyiyim," diye fısıldadı, düğümlenmişti. "O psikopat bana tokat attı ve ben de dilimi ısırđım."

Ryland'ın ağzı seğıirdi, sonra sıırttı ve kıkırdadı. "Dilini mi ısırđın?"

"Hiç komik değıil! Acıtıyor!"

Başını geriye attı ve omuzları titreyerek güldü. Ama hemen ayıldı ve onu göğsüne bastırdı. "Çok geç kaldığımı düşündüm. Silah seslerini duydum. Düşündüm ki-"

"Trent! Ryland, vuruldu. Sanırım... Sanırım onu Kline öldürdü."

Ryland onu öptü, başka bir zaman olsa zevkle öpeceğı hızlı ve sıcak bir öpücüktü bu. Ryland'ın ellerini omuzlarından aşağı çekti.

"Beni duydun mu? Sanırım Trent öldü."

Koridordan aşağı bakmak için hafifçe dönerken pek de endişeli . "Öldün mü, Trent?"

"Ölü yarası, işte ben buyum." Aile odasına doğru tökezledi, kanepeye uzanırken kanlı elini tutuyordu. "O pislik beni dört kez vurdu. Nefesimi kesti." Gömleğini çekiştirerek açarken yüzünü buruşturdu ve düğmeleri odanın içinde uçuştı. "Sanırım bir kaburgam da kırıldı."

Bree onun göğsüne baktı. "Kurşun geçirmez yelek mi giyiyordun?"

"Evet. Bu da iyi bir şey."

"Ama... elin, o-"

"Dışarıda, Bayan Riley'nin evinin çitine tırmanırken bir çiviye kazıdım. Lanet kapınız kilitliydi."

"Bayan Riley?"

"Komşunuz. Bana evinizin yedek anahtarını verdi. Arka kapıdan girdim."

"O zaman... iyi misin?"

"Kırık kaburgalarla ilgili kısmı duymadın mı?"

Ryland onu nazikçe kendisine bakması için çevirdi. "Trent bir kedi gibidir. İçinde üç ya da dört can daha var."

"Endişen için teşekkürler dostum."

Ryland onu görmezden geldi ve başının yan tarafına hafifçe dokundu. Kız irkildi ve başını eğdi. "Ah."

"İyi olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleyim. Bana silahıyla vurdu. Ama ben iyiyim. Kline seni vurmaya çalışmadan hemen önce ne oldu? Bayan Kline telefonu yüzüne mi kapattı? Bu yüzden mi öfkelendi?"

"Telefona hiç çıkmadı. önce onu aradım, yardım etmesi için yalvardım ama onunla konuşmayı reddetti. Ekrandaki Faith'ti."

Gözlerini kırptırdı. "Blöf mü yaptın?"

"Blöf yaptım." Sırıttı. "Ve işe yaradı. Yaşıyorsun. Önemli olan tek şey bu."

"Ölebilirdin!"

Onu kollarının arasına aldı. Uzaktan gelen siren sesleri gözlerini devirmesine neden oldu. "Onlara sessiz gelmelerini söyledim, siren çalmak yok."

"Her şeyi edeceklerini söylemiştim," diye Trent.

"Haklıydın. Bir kez olsun. , Bree. Seni hastaneye götürelim. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin."

"Peki ya kırık kaburgalarım?" Trent seslendi.

"Eminim Peterson buraya geldiğinde sizi götürmekten mutluluk duyacaktır." Dudaklarına fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondurdu. "Bu şekilde buluşmaktan vazgeçmeliyiz. Bir ilişkiye başlamak için berbat bir yol."

Gözlerini kırptırdı, sonra sıırıttı. "Kesinlikle öyle. Belki hastaneye giderken bana bir tane başlatmanın başka bir yolunu söyleyebilirsin."

"Sana göstermeyi tercih ederim." Göz kırptı ve onu kapıdan dışarı çıkardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Olay'ın üzerinden bir ay geçti," dedi Bree, Kline'in kafasına silah dayadığı o korkunç güne bu adı vermeyi alışkanlık haline getirmişti. "Peterson'ın hâlâ işe dönmeme izin vermediğine inanamıyorum. Saçma kurallarına uymadığım için beni cezalandırıyor." Ryland'ın Rover'ının ön camından kararan gökyüzüne kaşlarını çatarak baktı. Sonunda biraz kar yağacak görünüyordu.

"Seni cezalandırmıyor." Ryland bir römork at taşıyan bir kamyonun etrafından dolandı. "Kafana aldığın o kötü darbeden sonra tıbbi olarak temizlenene kadar geri dönmene izin veremezdi."

"Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdim ve birkaç dikiş atıldı. Önemli şey değil. Doktorum iki hafta sonra işe dönmem için bana bir not verdi. Bu iki hafta önceydi."

"Terapist size de bir not verdi mi?"

Kollarını . "Başka bir terapiste gitmeyi düşünüyorum. Bu benden hoşlanmıyor gibi görünüyor."

Ryland kıkırdadı. "Zavallı Bree. O doktorlar çok acımasız olabiliyor." "Kesinlikle öyleler!"

Tekrar güldü, sonra yavaşladı ve diğer yolculuklarında hiç fark etmediği bir yoldan sola döndü. "En azından onca zaman boş kaldığın için beni daha çok görebildin."

Gülümsedi. "Doğru. Kesinlikle bir avantaj." Etrafına bakındı. "Burası Gatlinburg'a giden yol değil. Bizi nereye götürüyorsun? Bir saatimiz daha var ve acele etmezsek hava kararmadan Prescott Dağı'na varamayız. Geceleri dağlarda araba kullanmaktan nefret ettiğini biliyorum."

"Beni o kadar iyi tanıdığını sanıyorsun?"

"Seviyorum." Onun sağ elini sol elinin içine aldı. "Son birkaç haftayı seninle geçirmek harikaydı. Peterson'ın işe dönmeme izin vermemesinin tek iyi yanı da bu."

Elini sıktı, sonra iki elini de direksiyonda kullanabilmek için bıraktı. Bu yol daha önce kullandıkları ana otoyoldan çok daha engebeliydi.

"Bu kestirme bir yol mu?" diye sordu.

"Sayılır." Kadının sorgulayan bakışlarını hissedebiliyordu ama neyse ki daha fazla soru sormadan araba yoluna ulaştılar. Yavaşladı ve Rover'ı uzun yola doğru çevirdi, tepkisini ölçmek için ona baktı.

Güzel manzara açıldıkça gözleri genişledi. Dönümlerce uzanan tepeleri, devasa araziye kaplayan sık ağaçları, öndeki küçük göleti seyrederken yüzündeki şaşkınlık ve huşu ifadesini görmek hoşuna gitmişti.

"Ryland, burada kim yaşıyor? Bu inanılmaz." Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım.

Şu eve bakın."

Sırıttı. Tam da umduğu gibi, iki katlı kulübenin bal rengi duvarlarının güzelliği onu da ilk gördüğünde olduğu gibi şaşkına çevirmiş görünüyordu. Önde durdu ve motoru durdurdu.

"Gün ışığı azalıyor," dedi. "Hadi gidelim."

"Nereye gidelim?"

Rover'dan atladi ve kadın onun yanına doğru yürüdü. "Gel bakalım. Sahibi bana bir anahtar verdi."

"Bir anahtar. Ev sahibi sana neden anahtar versin ki?"

Ön kapının kilidini açarken, "Soru sormayı hiç bırakmayacak mısın?" diye alay etti.

"Ben bir dedektifim. Soru sormak benim hayatımın işi. Ama genellikle cevap almakta çok daha iyiyimdir. Ne oluyor..." İki katlı fuayenin hemen içinde tökezleyerek durdu, bakışları duvardaki tabloya kilitlenmişti budaklı çam merdivenin yanında. Bir elini göğsüne, kalbinin hemen üzerine bastırdı, gözleri yaşlarla doldu. "Bu... bu benim mi? Melanie'ye verdiğim mi?"

"Bana bunun orijinal olduğu, hiç kopyasının yapılmadığı söylendi."

Yüzünü ona döndü, gözleri parlak ve buğuluydu. "Neler olduğunu anlatman için sana yalvarmam mı gerekiyor? Çünkü anlatmaya hazırım."

Kadının iki elini de avuçlarının içine aldı ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "O tablonun için duygusal olduğumu biliyorum, çünkü aslında annene hediyeledi. Davayla ilgili bilgi almak için onu arkadaşına vermenden nefret ettim. Ben de geri aldım. O gün yapmam gereken ayak işi buydu.

The Incident."

"Oh, Ryland. Bunu yapmana gerek yoktu. Ama teşekkür . Çok tatlısın. Ama neden burada? Biz neden buradayız?"

"Bilmiyor musunuz, Dedektif? mı? Sana tapıyorum, Bree. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. İşinden benim kadar zevk alan, her soruya cevap bulmak için yanıp tutuşan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

her ipucunu takip , her ipliği çekene kadar pes etmeyi reddediyor. Çılgın teorileriniz ve mantık sıçramalarınızla beni güldürüyorsunuz. Ve

Sonra da çoğu zaman haklı çıkarak beni alalttın. Bana bir vakayı çözmenin birden fazla yolu olduğunu, esnek olmam ve yeni fikirlere daha açık olmam gerektiğini öğrettin. Seninle tanıştığım için daha iyiyim. Ve yine de

Sende sevdiğim tek şey, işine olan aşkın, bizi birbirimizden ayıran tek şey."

Gözyaşlarını geri kırttı ve başını eğdi. "Sen de işini seviyorsun. İşe gidip gelmekten bahsediyorsun, değil mi? Tek yön iki saat. İşime geri döndüğümde, uzun mesafeli bir ilişkiyi sürdürmeye çalışacağımdan endişeleniyorsun. ilişki . Bu mudur ? Birlikte son bir güzel anımız olsun diye hafta sonu için bu kulübeyi mi kiraladın? Ve o tabloyu asıp, onu özel kılmaya mı çalıştın? Dürüst olmak gerekirse, eğer plan buysa.

önce birlikte muhteşem bir hafta sonu geçirelim, o zaman beni hemen eve götürmeni tercih ederim."

Yavaşça çenesini yukarı kaldırdı. "Bree, tatlım, bu kulübeyi bir hafta sonu kaçamağı için kiralamadım. Satın aldım. Bizim için. Seninle iki gün geçirmek istemiyorum. Sonsuza kadar istiyorum. Eğer bu, iki iş yerimiz arasındaki farkı bölüşüp buraya taşınmak anlamına geliyorsa, öyle yapacağım. Burası neredeyse yolun tam ortası. Bir saatlik tek yön yolculuğu kaldırabileceğini umuyorum.

buradan işe gidip gelebilirim. Ama taşınmak istemiyorsan, o zaman ben hallederim. Her gün işe bir saat gider, bir saat dönerim. Sonra bir saat daha Madisonville'deki evine giderim, eğer seni görmemin tek yolu buysa."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Bunu ve daha fazlasını yapardım. Seni bu kadar kısa bir süre tanıdıktan sonra çılgınca gelebilir ama kalbim seni ilk gördüğüm anda tanıdı. Sen benim her şeyimsin, Bree. Seni seviyorum. Benim yanıma taşınmayı kabul edersen ve yeni işine bir şans verirsen çok onur duyarım. Ama dediğim gibi, eğer istemiyorsan, sorun değil. İkimiz için de arabayı ben kullanırım."

Bir kez olsun söyleyecek söz bulamamış gibiydi. Adam onun yanaklarındaki nazikçe sildi. "Bree, o güzel aklından neler geçiyor?"

Burnunu çekti ve titrek bir nefes aldı. "Bir dedektife göre hiçbir fikriniz olmadığını düşünüyorum. Son iki haftadır bir emlakıyla birlikte çalışıyorum ve ikimizin de iş yerlerinin ortasına yakın bir yer bulmaya çalışıyorum. Ama senin sahip olduğun bütçeye sahip değilim, bu yüzden hiç şansım olmadı." Güldü, yüzünden daha fazla gözyaşı akarken bile gülümsüyordu.

Sırıttı. "O zaman plan senin için uygun mu? Deneyecek misin?"

Şiddetle başını salladı. "İyiden de öte. Seni aptal adam. Hayır diyeceğimi nasıl düşünebildin? Avcı davası senin hayalindeki olabilir. Ama sen benim hayalimdeki adamsın. Avcının koluna girdiğin anda sana aşık oldum. beni korkuluklardan atlatıp hayatımı kurtardın. Yükseklik korkuna rağmen bunu yaptığını öğrendiğimde yolun geri kalanında düştüm - henüz bana açıklamadığın ama umarım bir noktada açıklayacağın bir korku. Önemli değil. Arkasında ne olursa olsun, korku gerçek. Ve sen beni kurtarmak için her şeyi riske attın. Sen benim kahramanımsın, Ryland. Her zaman kahramanım olacaksın."

Onu kendine çekerken ve ağzını kendi ağzıyla harap ederken elleri titriyordu. Öpüştüler ve öpüştüler, çok uzun zamandır özlemini çektiği şekilde. Artık önlerinde hiçbir engel yoktu, onları ayıran hiçbir şey yoktu. Birbirlerini seviyorlardı. Bunca zaman onun da sevip sevmediğini merak etmişti ve şimdi biliyordu. Ve bu şimdiye kadarki en harika duyguydu. Bu ona güç veriyor, kendini hiç olmadığı kadar bütün ve mutlu hissetmesini sağlıyordu. Ve bu ona geçmişin gölgesinde kalmamış bir gelecek için umut verdi. Tüm bunlar, bir mucize eseri onu aynı şekilde seven ve değer veren bu inanılmaz, muhteşem adam yüzünden olmuştu onu sevdi ve bağrına bastı.

Sonunda geri çekildiğinde, ona son bir yumuşak öpücük kondurdu. Kaşlarını. Bakışları onunkileri aradı ve sonra yavaşça bir dizini yere indirdi.

Adam cebinden siyah kadife bir kutu çıkarıp hayatında gördüğü en güzel elmas yüzüğü ortaya çıkarmak için açtığında ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Evet," dedi elini uzatarak. "Henüz sormadım," dedi adam gülerek.

"Ben bir dedektifim. Soruyu zaten biliyordum."

Yüzüğü kızın parmağına takarken hâlâ gülüyordu. "Yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum, buraya taşındığında Bayan Beck olarak taşınacaksınız. Bunu da anladın mı?"

"Bayan Clark-Beck, belki?" Burnunu kırıştırdı. "Çok iyi akmıyor, değil mi?"

"Sana karım diyebildiğim sürece, soyadının ne olduğu umurumda değil."

"İşte bu isimle yaşayabilirim."

Güldü ve onu kollarının arasına aldı. "Evine hoş geldin, müstakbel gelinim. Evine hoş geldin."

* * * * *

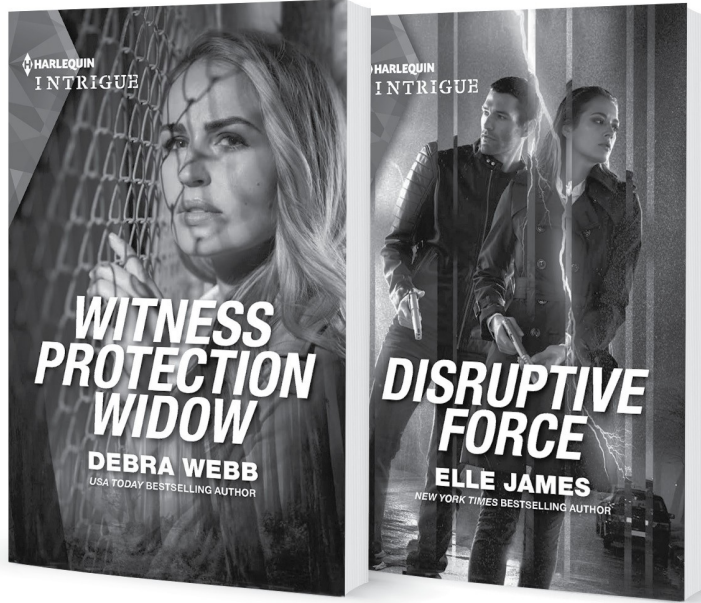
*Ödüllü yazar Lena Diaz'ın A Tennessee Cold Case Story adlı mini
dizisinde daha fazla kitap arayın,
Çok yakında.*

*Eğer serinin ilk kitabını kaçırdıysanız, Prescott
Dağında Cinayet
Harlequin Intrigue kitaplarının satıldığı her yerde!*

*Buckhorn, Montana serisinin bir parçası olan
Buckhorn'dan Önce'nin önizlemesi için okumaya
devam edin,
New York Times'ın çok satan yazarı B.J. Daniels.*

UMARIZ BU KITABI BEĞENMİŞSİNİZDİR.

H HARLEQUIN INTRIGUE

Heyecan arayın. Suçları çözün. Adalet yerini buldu.

Sizi koltuğunuzun ucunda tutacak aksiyon dolu hikayelere dalın.
Ne pahasına olursa olsun suçu çözün ve adaleti sağlayın.

HER AY 6 YENİ KİTAP!

Buckhorn'dan Önce

tarafından B.J. Daniels

BİRİNCİ BÖLÜM

CUMARTESİ AKŞAMI kargalar geldi. Jasper Cole çiftliğin mutfağında durduğu yerden başını kaldırıp yemek tabaklarını temizliyordu. Tüylerin hışırtısını duymuş ve irkilerek başını kaldırdığında birkaç düzine karganın dışarıdaki telefon hattının üzerinde toplandığını görmüştü.

Onları görmek bile bir zamanlar düzinelerce karganın Beş yaşındayken büyükanne ve büyükbabasının çiftlik evine gelmişti. Hem bu anı hem de kargaların gelişi karşısında hissettiği ürpertinin, mutfak penceresinden içeri giren serin Montana bahar havasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Kuşlara baktı ve hepsinin onu izliyor gibi göründüğünü fark etti. Sayıları o kadar fazlaydı ki, bulutsuz gökyüzüne karşı simsiyah bedenleri siluet oluşturuyor, parlak koyu gözleri büyüyen alacakaranlıkta parlıyordu. Bu karga sürüsü ötmeye başladığında, sanki bu sefer ona söylemeye geldikleri şeyi çözebilecekmiş gibi dinledi. Ama geçen seferki gibi bir anlam çıkaramadı. Bu, dikkate almış dileyeceği bir başka uyarı mıydı?

Kendi kendine gülerек pencereyi kapattı ve bulaşıkları bitirdi. Kargaların bu sefer olacakların habercisi olduğuna gerçekten inanmıyordu -Geçen seferkinden daha fazla. Yine de büyükannesi yapmıştı. Onun haç çıkardığını ve sanki kargalar uğursuz bir şeyin habercisiymiş gibi dua mırıldandığını hatırlıyordu. Görünüşe göre haklıydı.

Neredeyse kırk yaşında olan Jasper, karnının derinliklerine kötü bir his yerleşmiş olsa bile istediği kadar alay edebilirdi. Kargalar sanki işleri bitmiş gibi aniden havalanınca bu his daha da kötüleşti.

Sonraki birkaç gün boyunca, kargaların ortaya çıktığı akşamı hatırlayacaktı. Leviathan Nash'in Buckhorn, Montana'ya gelip eski at arabası evinde dükkânını açtığı gündü ve garip şeyler olmaya başlamıştı - insanlar ölmeye başlamadan önce bile.

İKİNCİ BÖLÜM

PAZARTESİ SABAHİ Buckhorn Kafe tıklım tıklımdı. Ancak müşterilerin çoğu kabinlerde ya da hatta tezgâhta oturmuyordu. Onun yerine ön pencerede sıraya girmiş, otoyolun karşısındaki eski at arabası evinde bir şeyler olmasını bekliyorlardı.

Leviathan Nash'i ve yeni dükkânı çevreleyen tüm gizem, küçük ve izole kasabanın üzerine bir heyecan havası düşürmüştü. Buckhorn'da yeni bir işyeri açılmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden binayı izlemek artık kasabanın bir eğlencesi haline gelmişti.

Kafenin ana caddenin hemen köşesinde yer almasından dolayı işlerin canlı olduğunu söyleyen sahibi Bessie Walker Caulfield, açıkça memnun. "Burası Herkes yeni dükkândan ve sahibinden bahsediyor," dedi ve ona bir fincan kahve doldurduktan sonra cezveyi genç garsona verip mutfağa geri döndü. Ellili yaşlarının sonlarında bir kadın olan Bessie, bir omzunun üzerinden düşen uzun gri saç örgüsüyle meşgul olmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Jasper hafta içi sabah erken kafede yaptığı kahvaltılardan her zaman keyif almıştı. Genelde bu kadar erken saatlerde mekân boş olurdu, tabii o gün

Bessie meşhur tarçınlı çöreklerini yapardı. Bu yüzden hafta sonları kafeye gitmekten kaçınırdı. Hiçliğin ortasındaki küçük kasaba uyanırken yaşlı arkadaşıyla huzur ve sessizlik içinde vakit geçirmeyi seviyordu.

Ancak bu sabah, sabahın erken saatlerindeki müşterilerden bazıları yeniden yerlerini alırken böyle bir durum söz konusu değildi. Buckhorn'daki çoğu haberde olduğu gibi

Eski at arabası evini kiralayan Leviathan Nash'in geldiği ve ev üzerinde çalışmaya başladığı haberi kasabada bir yangın gibi yayılmıştı.

Bessie, genç garsonuna yardım etmek için müşterilerine yemek getirme arasında ona son dedikoduları anlattı. Eski at arabası evinin arkasında yaşayan Mabel Aldrich'e göre, Cumartesi gecesi geç saatlerde adamın büyük kamyonunu dükkâna yanaşmış halde görmüştü. Siyahlar giymiş bir adamın gölgeler arasında dolaştığını gördüğünü iddia etmiş, ancak onu tam olarak görememişti.

Başka hiç kimse Leviathan Nash'i gördüğünü iddia etmediği gibi, dükkânına da göz atmamıştı. Çift kapılı kemerli pencereler, arazi sahibi Melissa Herbert dükkânı açtığı anda temiz ve berrak bir şekilde parlıyordu.

kiraladığı alan, şimdi siyah kâğıtla kaplıydı ve o geldiğinden beri de öyleydi.

Jasper'ın güvenilir bir kaynak olarak gördüğü Bessie'ye göre Melissa bile adamı görmemişti. Tüm ayarlamalar internet üzerinden yapıldığı için onunla sadece telefonda konuşmuş olan Melissa, sesinin alışılmadık derecede kısık olduğunu söyledi. "Bu iş ne kadar sürecek?"

son?" Jasper, standına Bessie'den çok kendi kendine konuşuyordu.

Bu özel durakta kahvaltısını teslim ederken omuz silkti. "Muhtemelen ay sonunda kira sözleşmesi bitene kadar."

Oturduğu yerden neler olup bittiğini göremese de, aniden tüm müşteriler tekrar ayağa kalkarak ön pencereye doğru koşmaya başladı. Kasabanın ortasından geçen otoyolun normal görüntüsünü özlemişti.

Jasper kahvaltısına konsantre oldu. Hafta içi her gün erken geldiğinde hep aynı şeyi yedi. Jambon, yumurta, kızarmış ekmek ve sade kahve. Rutini severdi ve bu rutinin şu anda olduğu gibi kesintiye uğramasına içerlerdi. Belki de Bessie haklıydı, diye düşündü şimdi, daha önceki bir konuşmayı hatırlayarak.

Bessie onu, "Yaşlı bir adam gibi kendi yollarına gidiyorsun," diye uyardı ve sonra sesini alçalttı. "Bazıları gibi olmak istiyorsun Buraya gelen huysuz yaşlı bekârlar mı?" "Daha

kötü şeyler de düşünebilirim," demişti.

Bessie yenilgiyle başını salladı ama sonra sırtıttı. "Bakalım Darby Fulton fikrini değiştirecek mi?" dedi göz kırparak. Darby, birkaç hafta önce kasabaya taşınan yeni internet gazetesi yayıncısı, editörü ve muhabiriydi.

Kasabaya geldiğinden beri Darby düşüncelerini daha fazla kesintiye uğratmıştı. Cumartesi gecesı kargaları gördükten sonra genç kadınla ilgili çok rahatsız edici bir rüya görmüştü. Bessie'nin bilmediğı şey, Darby'yle olan hikâyesinde çok daha fazlası olduğuydu; Darby'nin kendine saklamayı planladığı bir şeydi bu.

"Leviathan Nash şimdi ne yaptı?" diye sordu, Bessie neler olup bittiğini görmek için başının üzerinden bakarken penceredeki hareketliliğı işaret ederek.

Bessie onunla bir fincan kahve içmek için oturmadan önce, "Görünüşe göre ön cama bir tabela asıyor," dedi ve Darby ile ilgili düşüncelerini şimdilik bir kenara bıraktı.

Jasper her ne kadar olan biteni görmezden çalışsa da, Leviathan ve dükkânının gizeminin kesinlikle bir heyecan yarattığını kabul etmek zorundaydı. Herkes bu adamı ve ne sattığını ilk gören olmak istiyordu. Jasper, eğer Leviathan Nash Cumartesi gecesi geç saatlerde geldiyse, görünürde hiçbir yardım almadan çabucak meşgul olduğunu fark etti.

Görünüşe göre daha fazla dayanamayan Bessie ayağa kalktı ve gözleriyle görmek için müşterilerin arasından ön pencereye doğru ilerledi. Başını sallayarak masaya geri döndü. "Görünüşe göre dükkânının adı GOSSIP. Bunu kesinlikle başlatmış. Ne sattığını hayal bile edemiyorum. İnsanların görmesini istemediği şey nedir?

Pencereler kapalı mı? İnsan merak ediyor. Sanırım da bu."

Başka bir şey olmayınca kafe müşterileri yerlerine döndü ve Bessie yaban mersinli keklerini kontrol etmeye gitti. Muffin günü kafe tarihinde hiç bu kadar yoğun olmamıştı, diye düşündü.

Otoyolun karşısında, dükkânın bir penceresindeki siyah kâğıdın önünde büyük gotik harflerle GOSSIP yazan tabelayı görebiliyordu artık. Ama hâlâ açık tabelası yoktu.

Bessie döndüğünde Jasper, "Eğer peşinde olduğu şey gizemse, kesinlikle amacına ulaştı," diye yorum yaptı. "Tüm kasaba içeride ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyor."

"Yapmak zorunda kalacaklar," dedi, sesini komplocu bir şekilde alçaltarak. "Az önce bazı sakinlerin 'özel bir gösteri' için tarih ve saat içeren oymalı davetiyeler aldığını duydum."

"Adamın ilginç pazarlama becerileri var," diye yorumladı Jasper. herkes tekrar ayağa fırladı. Görüşünü engellemeden hemen önce Vivian "Vi" Mullen'in GOSSIP'in ön kapısına doğru yürüdüğünü gördü. Kapı kolunu denedi ve kapıyı açıp içeride kaybolduğunda kafede bir nefes alma sesi yükseldi.

*Kaçırmayın
Buckhorn'dan Önce, B.J. Daniels,
Şubat 2022'de her yerde
Harlequin® kitapları ve e-kitapları satılmaktadır.*

Harlequin.com

Telif Hakkı © 2022 Barbara Heinlein

*Cindi Myers'ın yazdığı Dolunay Madeninde Kayıp kitabından bir alıntı için
okumaya devam edin.*

Dolunay Madeninde Kayıp

tarafından Cindi Myers

Birinci Bölüm

Rebecca Whitlow kolay kolay korkmazdı ama şu anda korkuyordu. Bu öyle bir korkuydu ki, midesini ele geçiriyor, onu iki büklüm ediyor ve sevdiği insanın başına gelebilecek korkunç şeylerin hayaliyle geceleri uykusuz kalmasına neden oluyordu. Uyumayı başardığında ise korku rüyalarını dolduruyordu

başarısız olduğu tüm yolları hatırlatıyor.

Rayford County Şerif Departmanı'na adımını atıp etrafına bakınırken bu endişeyi geri itti.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Kısa beyaz saçlı ve mor çerçeveli gözlüklü bir kadın odanın ortasındaki masadan başını kaldırdı.

Rebecca masaya yaklaştı. "Kayıp bir kişi hakkında biriyle konuşmam gerekiyor," dedi.

"Kim kayıp?" diye sordu kadın, hiç de kaba olmayan bir sesle.

"Yeğenim. Benimle yaşıyor." Rebecca gri boyalı duvarları, beyaz fayans döşemeleri ve üniformalı çeşitli erkek ve kadınların fotoğraflarının bulunduğu lobiye baktı. "Konuşabileceğim biri var mı?"

"Oturun, size birini çağırayım." Kadın dirseğinin dibindeki telefonu aldı.

Rebecca bir duvar boyunca sıralanmış düz arkalıklı ahşap sandalyelere doğru ilerledi ve müdürü görmeyi bekleyen bir kız öğrenci gibi hissederek oturdu. Yanlış bir şey yapmamıştı ama ne bekleyeceğini de bilmiyordu.

Lobinin karşısındaki kapı açıldı ve koyu kıvrıcık saçlı, üniformalı, otuzlu yaşlarında bir adam çıktı. Masaya doğru baktı ve oradaki kadın Rebecca'ya başını salladı. Adam yaklaşırken Rebecca ayağa kalktı. "Ben Şerif Yardımcısı Wes Landry," dedi adam. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yeğenim kayıp," dedi. "Dün gece eve gelmedi, cep telefonuna cevap vermiyor ve arkadaşlarından hiçbiri onu görmemiş."

"Buraya gel de biraz daha bilgi alayım." Onu kapıdan geçirerek iki masa, bir dosya dolabı, bir su soğutucusu ve bir sürü kâğıt yığınıyla dolu bir odadaki masaya götürdü. Bir sandalyenin üzerindeki kâğıtları temizledi ve oturmasını işaret ettikten sonra masanın arkasına geçti.

Bir defter açtı ve bir kalem aldı. "Adınız nedir ve yeğeninizin adı nedir?"

"Ben Rebecca Whitlow ve yeğenim Cash Whitlow. Benimle yaşıyor." Kendi adresini, telefon numarasını ve Cash'in cep telefonu numarasını verdi. "On dokuz yaşında," diye ekledi. "O bir dağcı, hem de çok iyi bir dağcı. Yarı zamanlı olarak tırmanış rehberi olarak çalışıyor ve bazı profesyonel sponsorluklar." Sözcüklerin akışını kesmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Cash hakkında söyleyebileceği çok şey vardı ama bu milletvekili ne kadarını duymak isterdi ki?

Şerif Yardımcısı Landry elindeki kâğıttan başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı ve bu bakışın sıcaklığını ve şefkatini yüreğinin derinliklerinde hissetti. Mavi gözleri vardı, bir kuşun tüylerinin koyu mavisi, ince çizgiler gözlerinin kenarlarından yayılıyordu.

Çok gülümsediğini gösteren köşeler. Bakışın ardındaki duygu-ve içinde uyandırdığı duygular o kadar beklenmedikti ki, küçük bir nefes verdi.

"İyi misin?" diye sordu, tek kaşı soru sorarcasına kalkıktı.

Kucağında birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. "Cash için gerçekten endişeleniyorum," dedi. "Dört ay önce yanıma taşındığından beri geceleri eve gelmeyi hiç ihmal etmedi ama dün gece eve gelmedi. Onu aramaya çalıştığımda, arama doğrudan düşüyor. Mesajlara da cevap vermiyor. En iyi iki arkadaşıyla konuştum ve onlar da ondan haber alamamışlar." Başını kaldırıp tekrar şerif yardımcısına bakmak için kendini zorladı. Ona inanması ve onu ciddiye alması önemliydi. "Dağcı olduğu için yaralanmış olmasından endişeleniyorum, belki de bir uzak bir yerde ve yardım çağırıyor."

Şerif Yardımcısı Landry başını salladı. "Dün nereye tırmanmayı planladığını biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Dün tırmanmaya gittiğinden bile emin değilim, gerçi bu haftada birkaç kez yaptığı bir şey. Bu sabah bir dağ evine gittim. birkaç yere gittim ama orada değildi. Arkadaşları da onu arayacaklarına söz verdiler ama ben şerif departmanına haber vermenin zamanının geldiğini düşündüm. dahil."

"Peki ya işi? Yarı zamanlı rehber olarak çalıştığını söylemişsiniz. Dün çalıştı mı?"

Başını iki yana salladı. "Çalıştığı karavan şirketini aradım ve dün çalışmadığını söylediler. Hafta sonları genellikle en yoğun olduğu zamanlardır ama Cumartesi ya da Pazar günü müşterisi olmadığını biliyorum. Patronu da ondan haber almamış."

"Dört aydır sizinle yaşadığını söylüyorsunuz. Ondan önce nerede yaşıyordu?"

"California-Petaluma'daydı. Annesiyle birlikte yaşıyordu." "Neden sizin yanınıza taşınmaya karar verdi?"

"Kendini profesyonel olarak tırmanışa adamıştı ve Eagle Mountain'da büyük bir tırmanış topluluğu vardı. Cash'in babası, benim kardeşim Scott da buraya tırmanırdı. Scott bir tırmanış kazasında öldüğünde Cash sadece on yaşındaydı. Cash burada yaşamak istedi, sanırım babasına daha yakın olmanın bir yolu olarak."

"Yeğeninizin son birkaç gündeki ruh hali nasıldı?" diye sordu şerif yardımcısı. "Ruh hali mi?"

"Mutlu muydu? Herhangi bir şeye üzülüyor muydu?"

Başının etrafındaki gerilim bandı gerildi. "Mutlu görünüyordu, sanırım. Bazı arkadaşlarıyla Grand Teton'a tırmanmaya gitmekten bahsediyordu, belki bu yazın sonlarına doğru."

"Yani depresyonda değil miydi?" "Hayır. Bunu neden soruyorsun?"

"Sadece onun bir fotoğrafını çekmeye çalışıyorum, hepsi bu." Not defterine tekrar . "Cash'in uyuşturucuyla ilgili herhangi bir sorunu var mıydı? alkol?"

"Bunu on dokuz yaşında olduğu için mi soruyorsun? Yoksa Kaliforniyalı olduğu için mi?"

"Soruyorum çünkü bu herhangi bir kayıp kişi için soracağım bir soru," dedi, sesi nazikti.

Yeğenin bu yönünü onu tanımayan birine açıklamaktan ne kadar nefret etse de, kendini rahatlamaya ve doğruyu söylemeye zorladı. "Cash geçmişte bağımlılıkla mücadele etti," dedi. "Eroin ve haplar. Ama altı ay önce yatılı bir rehabilitasyon programını tamamladı ve o zamandan beri temiz olduğuna yemin edebilirim."

Milletvekili Landry, "Nüksler nadir değildir," dedi.

"Bunu biliyorum." Sesini alçaltmak için kendini zorladı. "Bu her zaman gözlediğim bir şey, ama yemin ederim, herhangi bir işaret yok. Cash tırmanmaya odaklanmış durumda. Bu onun gerçekten yetenekli olduğu bir şey. Bu sporda iyi bir geleceği olabilir ama bunu sürdürmek için ayık olması gerektiğini biliyor.

rüya." Ona doğru eğildi. "Onu alem yapan bir bağımlı olarak görüp geçme," dedi. "O öyle değil. Bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini biliyorum."

"Endişelerinizi ciddiye alacağıma söz veriyorum," dedi.

Bakışları tereddüt etmedi ve verdiği güvence onu daha sakin hissettirdi. Arkasına yaslandı. "Teşekkür ederim."

"Cash'in yeni çekilmiş bir fotoğrafı var mı?" diye sordu.

"Evet." Çantasını açtı ve renkli bir broşür çıkardı. Gülümseyen Cash bir kayanın önünde durmuş, tırmanma ipini bir omzuna asmıştı. "Bu geçen ayki tırmanış kliniği için bir broşür."

"Tırmanış fenomeni Cash Whitlow," diye yardımcısı. "Yani diğer dağcıların onu tanıyabileceği kadar iyi tanınıyor mu?"

"Sanırım çoğu öyle. Özellikle de buralarda yaşıyorlarsa. Medyada çok fazla ilgi görüyor."

"Yani bazı insanlar onu olabilir - bu kadar genç ve sporda nispeten yeni olan birinin bu kadar çok basın mensubu olmasını?"

bir ürperti kapladı. "Birinin ona zarar vermiş olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Her ihtimali göz önünde bulundurmaya çalışıyorum," dedi. "Cinayetten şüphelenmek için herhangi bir nedeniniz var mı?"

"Hiçbiri. Cash herhangi bir tehditten ya da onu kıskanan birinden hiç bahsetmedi." Dudağını ısırdı, soğukkanlılığını korumak için tekrar mücadele etti. "Sen olsan

Anlamak için onu tanımak gerek ama Cash sevmemesi çok zor biri. Çok çekici ve tatlı bir yanı var..." Sesi kesildi ve tekrar denedi. "Muhtemelen benim sadece düşkün bir teyze olduğumu düşünüyorsun ama arkadaşlarıyla konuşursan haklı olduğumu göreceksin."

Şerif yardımcısı kalemmini tekrar eline aldı. "Eğer biliyorsanız bana bazı arkadaşlarının isimlerini ve onlara nasıl ulaşabileceğimi söyleyin. Bu başlamak için iyi bir yer olacaktır."

Ona tanıdığı isimleri ve nerede çalıştıklarını ya da nereye tırmanabileceklerini, ayrıca Cash'in çalıştığı rehberlik servisi.

"Aşık olduğu var mıydı?" diye sordu şerif

yardımcısı. "Kız arkadaşı mı demek istiyorsunuz?"

"Ya da bir erkek arkadaş?"

"Kimseyle çıkmıyordu," dedi. "Kızlarla flört ediyordu ama bana şu anda kimseyle ciddi bir ilişki kuracak zamanı olmadığını söyledi."

"Arabası var mı?"

"Evet. Eski gri bir Toyota Tacoma kullanıyor ve yatağının üzerinde bir topper var." "Kaç yaşında?"

Güldü. "Eski. Sanırım 1995 ya da 1996 model. Ama iyi çalışıyor."

"İçinde kamp yapıyor mu?"

"Bazen. Özellikle de bir tırmanışa erken başlamak istiyorsa. Ama geç saatlere kadar dışarıda olacaksa, beni her zaman önceden arar. Mesajlarıma da hiç cevap vermedi."

Şerif yardımcısı başını salladı. "Buralarda telefon çekmeyen pek çok bölge var. Özellikle de tırmanıyor olabileceği kanyonlarda."

"Evet. Bu yüzden bu kadar endişeliyim. Eğer yaralıysa, yardım bile çağırılmaz."

"Cash hakkında bilmem gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey var mı?"

Bir an ve sonra, "O iyi bir çocuk ama sadece bir çocuk. Pervasız bir çizgisi var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tırmanırken risk alıyor. Onu bu kadar iyi yapan şeylerden biri de bu korkusuzluğu. Ama bazen tek başına tırmanıyor ki bunun en güvenli seçim olmadığını o da dahil herkes kabul ediyor. Sanırım on dokuz yaşındaki çoğu genç gibi kendini yenilmez sanıyor."

"Rehber dükkânı ve arkadaşlarıyla başlayacağım," dedi şerif yardımcısı. "Herkesin onu araması için haber salacağız ve tırmanmış olabileceği yerleri kontrol etmek için yardımlarını isteyeceğiz. Cash'in resmini, eşkalini ve arabasını içeren bir bülten yayınlayacağız. Belki birileri aracı görür ve bu da arama alanını daraltmamıza yardımcı olur."

"Bu bilgileri içeren el ilanları bastırabileceğimi düşündüm," dedi. "Onları kasabanın etrafına asabilir ve diğer dağcılara verebilirdim."

"Bu iyi bir fikir." Adam ayağa kalktı ve kadın da ayağa kalktı. Adam ona bir . "Aklınıza başka bir şey gelirse ya da bir şey öğrenerseniz ve elbette Cash'ten haber alırsanız beni arayın," dedi. "Ne zaman istersen."

"Teşekkür ederim."

Tekrar notlarına baktı. "Size ulaşmam , bana verdiğiniz numara en iyi irtibat numarası mı?"

"Evet ama hafta içi sekizden altıya kadar Eagle Mountain Tıp Kliniği'nde çalışıyorum. Eğer herhangi bir nedenle cep telefonumu aradığınızda cevap vermezsem, o numarayı deneyebilirsiniz."

"Klinikte ne iş yapıyorsunuz?" "Ofis müdürüyüm."

"Bugün çalışmıyor musun?"

"Kişisel bir gün aldım. Cash için endişelenmekten konsantre olamıyordum."

"Bir şey öğrenirsek sizi hemen arayacağım," dedi.

"Teşekkür . Ben sadece... Kendimi çok çaresiz hissediyorum." Kelimeler ağzından döküldü ve yanaklarında sıcak bir kızarıklık hissetti. Bu memur onun kişisel duygularını umursamıyordu.

"Sevdiğiniz birine ne olduğunu bilmemek her zaman zordur," dedi. "Ama unutmayın, artık yalnız değilsiniz. Pek çok insan Cash'i arayacak ve ona yardım etmek isteyecek. Eğer dışarıdaysa, onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Adam omzuna dokundu, parmaklarının hafif bir dokunuşuydu ama kadın bu sıcaklığı bir okşayış gibi hissetti. O anın sıcaklığını kendisiyle birlikte lobiye ve arabasına kadar taşıdı. Sonra uzunca bir süre oturup düşüncelerini topladı; Cash için duyduğu endişe ve Şerif Yardımcısı Wes Landry'ye neden bu kadar sert tepki verdiğine dair kafa karışıklığı bir aradaydı. Gün boyu erkeklerle muhatap oluyordu, bazıları şerif yardımcısı kadar yakışıklı ve erkeksiydi, ama genellikle kendinden çok emindi -ne istediğinden, kimden hoşlandığından.

Ama yardımcısı onu tamamen alt üst etmişti.

* * *

"Az önce çıkan REBECCA Whitlow muydu?" Wes, Cash Whitlow ile ilgili notlarını tamamlarken Şerif Yardımcısı Shane Ellis sordu. Shane elinde kahve kupasıyla ekip odasının kapısında duruyordu.

",," dedi Wes. "Onu tanıyor musun?"

"Lauren ile birlikte klinikte çalışıyor."

Wes, Shane'in kız arkadaşı Lauren Baker'ın pratisyen hemşire olduğunu hatırlıyor. Wes, "Yeğeni Cash Whitlow hakkında kayıp ihbarında bulunmak için gelmişti," dedi.

"Tırmanıcı mı?" Shane, Wes'in karşısındaki masaya doğru ilerledi. "Onu tanıyor musun?" Wes sordu.

"Onu tanıyorum. Yaklaşık bir ay önce yerel gazetede onunla ilgili bir makale vardı. Görünüşe göre sporda yükselen ve gelecek vaat eden bir yıldız. Görmedin mi?"

"Sanırım kaçırıldım." Wes, St. Louis'de çalışırken gazetelere tövbe etmişti; orada haberleri ya sansasyonel, ya iç karartıcı ya da her ikisi birden bulmuştu. Belki de küçük kasaba yayınları farklıydı.

"Ayak uydurmalısın," dedi Shane sırtarak. Sonra ifadesi değişti. "Peki Cash'in nesi var şimdi?"

"Bayan Whitlow onun tek başına tırmanmaya gittiğinden ve yaralandığından endişeleniyor. Dün gece eve gelmemiş ve telefonlara ya da mesajlara cevap vermiyor. Birkaç arkadaşıyla konuşmuş ve onlar da ondan haber alamamış."

Shane, "Tek başına tırmanarak büyük bir risk alıyor," dedi. "Eğer bu uzak kanyonlardan bazılarında düşerse, birinin onu bulması haftalar sürebilir."

"Bayan Whitlow'un korktuğu şey de bu." Wes sandalyesini geriye itti ve ayağı kalktı. "Cash'in patronu ve birkaç arkadaşıyla daha konuşacağım, sonra da arabasına içeren bir arama bülteni koyacağım. Eğer şanslıysak, teyzesinin bilmediğı bir arkadaşıyla geç saate kadar dışarıda kalmıştır."

"Genç, değıl mi?" Shane sordu.

"On dokuz yaşında." *Ve eski bir bağımlı.* Bu bilgiyi şimdilik gizli tutuyordu ama genç adamı bir tırmanış kazasında yaralanmış ya da arkadaşlarıyla dışarıda bulamazlarsa, tekrar uyuşturucuya başladığını düşünmek zorundaydılar. Şehri tamamen terk etmiş, bir tedarikçiyle başı derde girmiş ya da aşırı doz almış bile olabilirdi. Bir insanın uyuşturucu yüzünden başının ciddi şekilde derde girebileceğı uzun bir liste vardı.

"O zaman muhtemelen ," dedi Shane. "Teyzesinin bize geldiğini öğrenince çok utanacak."

"Olabilir. Ama çok az şey yapmaktansa çok fazla şey yapmayı tercih ederim." Eylemsizliğin sonuçlarını çok iyi .

Koridorda Şerif'in ofisine doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Şerif Travis Walker bilgisayar ekranından başını kaldırdı. "Selam Wes." Uzun boylu ve büyük ekran kovboylarını hatırlatacak kadar yakışıklı olan Travis, arkadaşının büyük şehirden ayrılmak istediğini duyduğunda Wes'i Rayford County ekibine katılması için işe almıştı. Wes'in St. Louis'den ayrılmak istemesinin nedenlerini sorgulamamış, sadece her türlü vakayla ilgilenebileceğı ve daha yavaş bir tempoda bağımsız olarak çalışabileceğı küçük Eagle Mountain kasabasını önermişti. Wes'i, bu kırsal şerif departmanının Wes'in deneyimine sahip bir memura ihtiyacı olduğuna ikna etmişti.

"Rebecca Whitlow az önce yeğeni için kayıp ihbarında bulundu, Cash," dedi Wes. Şerife ayrıntıları anlattı ve ekledi: "Eğer tek başına tırmanma alışkanlığı varsa, bir kaza olması muhtemel görünüyor, ancak Cash'in uyuşturucu rehabilitasyonundan sadece altı ay sonra çıktığını da paylaştı."

Travis, "Rayford County'de büyük bir uyuşturucu sorunumuz yok ama burada var," dedi. "Bölgede yeni bir tedarikçi olduğuna dair birkaç belirti var ama somut bir şey yok. Cash tırmanış noktalarında ortaya çıkmazsa, size sorgulayabileceğiniz bazı kişilerin isimlerini ve bakabileceğiniz yerleri verebilirim."

"Teşekkürler. Umarım iş o noktaya gelmez."

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Hala buradaki insanlara alışmaya çalışıyorsun ve herhangi bir şeyle karşılaşırısan sana yardımcı olurum. direniş." Travis'in ailesi birkaç nesildir bölgede yaşıyordu ve şerif herkesi tanıyor gibiydi.

"Teşekkürler. Bir şeye ihtiyacım olursa size haber veririm." Ofisten çıktı ve kendisine tahsis edilen siyah-beyaz SUV'ye bindi. Cash'in yarı zamanlı çalıştığı rehber dükkânından başlayacak, sonra Caspar Kanyonu'na gidecekti; neredeyse her geçtiğinde kumtaşı kanyon duvarlarında dağcılar görüyordu.

Rehber dükkânına giderken Kartal Dağı Tıp Kliniği'nin önünden geçti. Vitrindeki kliniğin önündeki tüm park yerleri doluydu. Rebecca Whitlow çalışmadığına göre, şimdi ne yaptığını merak ediyordu. Belki de sözünü ettiği el ilanlarını sipariş etmek için matbaaya gitmişti. Endişeli bile, harekete alışkın birinin bastırılmış enerjisine sahipti. Yeğeniyle ilgili endişelerini bildirmek için şerifin ofisine gelmekte gecikmemiş, arkadaşlarıyla konuşarak ve tırmandığını bildiği bölgelere giderek arama sürecine çoktan başlamıştı. Arkasına yaslanıp tüm işi başkalarının yapmasına izin vermeyecekti.

Wes, bu tür bir kişiliğin polislikte hem yardımcı hem de engel olabileceğini deneyimlerinden biliyordu. St. Louis'de, bir polisle uğraşmak zorunda kalmıştı.

Her hareketini sorgulayan ya da soruşturmalara müdahale eden ebeveynler ve diğer akrabalar. Rebecca da böyle miydi?

O öyle düşünmüyordu. Ya da belki de onun için buna inanmak istemiyordu. Onun sıcak kahverengi gözlerine ilk baktığında ortaya çıkan duygular hakkında çok fazla düşünmeye hazır ; bir davaya karışmış biriyle uğraşırken pek de hoş karşılanmayan bir cinsel çekim ve kişisel bağ karışımı. Küçük bir kasabaya taşınmak kişisel ve profesyonel hayatlarını kesin bir şekilde birbirinden ayıran bariyerleri bilinçaltında yıkmasına neden oldu. Güzel Bayan Whitlow yanlış zamanda karşısına çıkmıştı.

Bununla başa çıkabilirdi. Her halükarda muhtemelen geçimini sağlamak için öküz güreşi yapan bir ortağı vardı ve onu delicesine kıskanıyordu. Onu suçlamayacaktı.

Adamım.

Wes, Colorado Mountain Guides'ın önüne park etti ve içeri girdi. Botlar, çantalar ve diğer tırmanış malzemeleri ön vitrini dolduruyor ve küçük alanın duvarlarını ve koridorlarını kalabalıklaştırıyordu. Wes mağazanın arka tarafındaki tezgâha doğru ilerlerken, arka odadan kafası tıraşlı ve gümüş keçi sakallı kaslı bir adam çıktı. "Sizin için ne yapabilirim, Şerif Yardımcısı?" diye sordu.

"Cash Whitlow'u arıyorum," dedi Wes. "Anladığım kadarıyla sizin için rehberlik yapıyor."

"Bu hafta buraya gelip Cash'i arayan ikinci adamsın ama ilki kadar kızgın görünmüyorsun."

"Oh? Kimdi o?"

"Adını bırakmadı ama size olduğunu söyleyebilirim. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum ama çocuğu bir daha görürse öldürmekle tehdit etti."

Telif Hakkı © 2022 Cynthia Myers tarafından

Harlequin romantizmini sever misin?

KEŞFEDİN.

Promosyonlardan, haberlerden ve özel içeriklerden ilk siz haberdar olun!

Facebook.com/HarlequinBooks

Twitter.com/HarlequinBooks

Instagram.com/HarlequinBooks

Pinterest.com/HarlequinBooks

ReaderService.com

KEŞFEDİN.

Harlequin e-bültenine kaydolun ve şu adresten herhangi bir seriden ücretsiz bir kitap indirin

TryHarlequin.com

BAĞLAN.

Düşüncelerinizi paylaşmak ve diğer romantizm okurlarıyla bağlantı kurmak için Harlequin topluluğumuza katılın!

Facebook.com/groups/HarlequinConnection

ISBN-13: 9780369709615

Seri Katil Faili Meçhul Davası

Telif Hakkı© 2022 yazar Lena

Diaz

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin

Harlequin Enterprises ULC
22 Adelaide St. West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.